

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • APRIL 2010

Liahona

Vidner til
opstandelsen,
s. 16, 28

Fra frygt til tro i
ægteskabsbeslutningen, s. 20

Dating – Hvad drejer det
sig om? s. 50

Børn: Farvelæg, mal og skab, s. 73

Kristi indtog i Jerusalem, af Harry Anderson

«Næste dag hørte den store folkeskare, som var kommet til festen, at Jesus var på vej til Jerusalem. De tog da palmegrene og gik ham i møde, og de råbte: Hosianna! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn, Israels konge!» (Joh 12:12-13).

Liahona, april 2010

BUDSKABER

- 4** Budskab fra Det Første Præsidentskab: Et af Guds store værker
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 7** Besøgsbudskabet: Søg og modtag personlig åbenbaring

ARTIKLER

- 14** Et tempel til Kona
R. Val Johnson
Regelmæssige besøg i templet velsignede dette par – og det muliggjorde, at de kunne velsigne andre.
- 18** Jeg må tage til templet
Michael R. Morris
Intet kan holde denne 80-årige væk fra Herrens hus.

- 20** Selvtillidstest: Fra frygt til tro i ægteskabsbeslutningen
Ældste Lance B. Wickman
Beslutningen om at gifte sig kan være en stor udfordring. Men du kan trygt se den i øjnene.

- 24** Gør tempelægteskab til et vigtigt mål
Vitaly og Ekaterina Shmakov
Skønt de boede 11 timers kørsel fra hinanden, kunne intet holde dem fra deres mål om et evigt ægteskab.

- 32** Fiji Troens frugter
Don L. Searle

FASTE ARTIKLER

- 8** Små og enkle ting
- 12** Tjeneste i Kirken: En lærers værdi
Præsident Thomas S. Monson

- 13** Vi taler om Kristus: Han påtager sig sit folks smerter
Ældste Jean A. Tefan

- 16** Det tror vi: Han er opstået
Præsident Thomas S. Monson

- 28** Evangeliske klassikere: Opstandelsens vished
Præsident Spencer W. Kimball

- 38** Sidste dages hellige røster

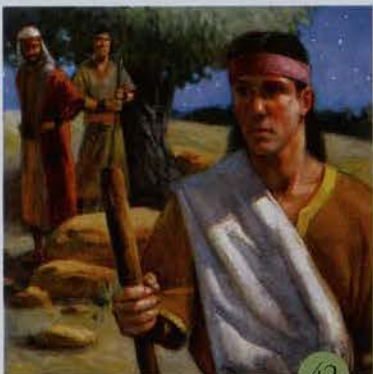
- 74** Kirkenyt

- 80** Til vi ses: Forseglede grave
David L. Frischknecht

PÅ OMSLAGET

Forsiden: *Se mine hænder*, af Jeff Ward.
Bagsiden: *Rør mig ikke*, af Minerva Teichert, gengivet med tilladelse fra Brigham Young University Museum of Art.

UNGE VOKSNE

42 Evangeliet i mit liv: Nefis historie, min historie
Navnet tilbageholdt.

44 De talte til os: Bliv et menneske af en vis kvalitet nu
Ældste Marvin J. Ashton

Se om du kan finde den Liahona, som er gemt i dette nummer.

UNGE

46 Spørgsmål og svar

»Hvordan kan jeg have rene tanker, når jeg ser så meget udfordrende omkring mig?«

48 En fars favntag

Luiz Fernando Maykot
Kunne de sår, som min fars død efterlod, nogensinde heles?

49 Plakat: Se fremad

50 Til de unge mænd om dating

Unge Mænds hovedpræsidentskab

Hvad er det, der er så spændende ved dating? Få insiderviden fra dem, der ved noget.

51 Gode råd om dating til de unge piger

Fra Unge Pigers hovedpræsidentskab
Sådan vælger du med omhu dem, du dater.

53 Vores side

54 Få det til at ske

Richard M. Romney
Disse unge kvinder fra Indien hjælper deres gren med at opleve velsignelserne ved familieaften.

56 Tidligt søndag morgen

Charles W. Dahlquist II
De unge mænd på Fiji står med glæde op før daggry for at udføre deres præstedømmepligter.

58 Når ænder ikke kan flyde

Wendi Wixom Taylor
Jeg lærte en værdifuld lektie den dag, hvor far kom hjem med tre små ællinger.

BØRN

60 Pianister i Primary

Jan Pinborough
Disse børn blev overraskede over, at de kunne lære at spille klaver – og spille i Kirken.

62 Sang: Frelseren bød

John Nicholson og Samuël McBurney.

63 Vores side

64 Vær med til at fodre Frelserens lam

Præsident Henry B. Eyring
Du kan være med til at styrke andres tro.

66 Fællestid: Jesus Kristus gengav evangeliets fylde gennem Joseph Smith

Sandra Tanner og Cristina Franco.

68 En brudekjole og en plan

Jane McBride Choate
Lori er ked af, at hun ikke kan se sin søsters tempelvielse, men Loris søster lærer hende at berede sig på at blive gift i templet en dag.

70 Til mindre børn

APRIL 2010, ÅRGANG 159, NR. 4
LIAHONA 09284 110

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle
tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Spencer J. Condie

Vejledere: Keith K. Hilbig, Yoshihiko Kikuchi, Paul B. Pieper

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Victor D. Cave

Seniorredaktør: Larry Hiller

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jennifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redaktør: Ryan Carr

Assisterende redaktør: Susan Barrett

Redaktion: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene
Porter Gaunt, Annie Jones, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,
Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirik, Joshua J.
Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell
Seniorsekretær: Laurel Teuscher

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Design og produktion: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker
Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child,
Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,
Eric P. Johnsen, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson
Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Randy J. Benson

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128,
1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50, fax 38 11 18 51

Kirkenyt:

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages
enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller
direkte til distributionscentret i Stockholm. Tlf. 0046-8 500
655 20. Abonnementsprisen på DKK 55 pr. år (inkl. moms og
porto) betales på girokontonummer 653-2136.

**Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, Rm.
2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-
0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org**

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompass«, eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hindi, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk,
japansk, kinesisk, kiribati, koreansk, kroatsk, lettisk, litauisk,
malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk,
rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk, slovensk, spansk,
svensk, tagalog, tahitiansk, tamil, telugu, thai, tjekkisk, tonga,
tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr.
år varierer fra sprog til sprog).

© 2010 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

Liahona findes på internettet på mange sprog på
www.liahona.lds.org

For readers in the United States and Canada:

April 2010 Vol. 159 No. 4. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA and
Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit
card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken
by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på Nettet

Liahona.lds.org

Res
Book Area
M 20515
D 186 DAN
APRIL 2010
30156

FOR VOKSNE

Se adskillige medlemmers foto fra hele verden. I denne måned kan du lære mere om medlemmer på Fiji og i Brasilien. Gå ind på www.liahona.lds.org.

FOR DE UNGE

Se en populær video om dating på hjemmesiden Brand New Year. Gå ind på <http://abrand-newyear.lds.org>.

FOR BØRN

Kan du lide at farvelægge billeder om evangeliet? Nu kan du finde interaktive malebogssider på www.liahona.lds.org.

PÅ DIT EGET SPROG

Du kan finde kirkematerialer på dit eget sprog på www.languages.lds.org.

FOTOILLUSTRATION: CRAIG DIMOND

Præsident
Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det
Første Præsidentskab

Et af GUDS store værker

6. april 1830

For 180 år siden samledes Joseph Smith, Oliver Cowdery og en håndfuld andre for at organisere Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Ifølge beretningerne var det et enkelt, men åndeligt møde. Joseph skrev, at »Helligånden«, efter de havde nydt nadveren, blev »udgydt over os i rigt mål – nogle profeterede, mens vi alle priste Herren og frydede os overordentligt».¹

Dagens begivenheder forblev ubemærket af verden; de blev ikke ledsaget af store overskrifter eller bulletiner. Ikke desto mindre må himlen have glædet sig og lovprist Gud – for den dag vendte Jesu Kristi kirke tilbage til Jorden!

Solomon Chamberlain

Fra den dag og op til i dag har millioner af vor himmelske Faders troende sønner og døtre fulgt Helligåndens tilskyndelser og er trådt ned i dåbens hellige vande. En af disse var Solomon Chamberlain.

Solomon var en åndelig mand, der havde tilbragt mange timer i bøn, mens han søgte forladelse for sine synder og bad sin himmelske Fader om at føre ham til sandheden. På et tidspunkt omkring 1816 fik Solomon det løfte i et syn, at han skulle få lov at opleve den dag, hvor Kristi kirke skulle organiseres, når den apostolske orden atter var genoprettet på Jorden.

Mange år senere sejlede Solomon til Canada, da hans

fartøj lagde til i den lille by Palmyra i delstaten New York. Der fornemmede han en bydende kraft, som tilskyndede ham til at gå i land. Da han ikke vidste, hvad han skulle der, begyndte han at tale med folk i byen. Det varede ikke længe, før han hørte tale om en »guldbibel«. Han sagde, at de to ord gav ham »et nærmest elektrisk stød, som gik fra top til tå.«

Hans forespørgsler førte ham til familien Smiths hjem, hvor han talte med de tilstedeværende om de vidunderlige nyheder om det gengivne evangelium. Efter at have tilbragt to dage der og modtaget et vidnesbyrd om sandheden fortsatte Solomon sin rejse til Canada og medbragte 64 nytrykte, men uindbundne sider af Mormons Bog. Overalt, hvor han kom, forkyndte han for folket, »både høj og lav, rig og fattig ... at de skulle berede sig på det store værk, som Gud nu havde ladet komme frem».²

Et af Guds store værker

Siden den dag i april 1830 har millioner opdaget det gengivne evangeliums sandhed og er trådt ned i dåbens vande. Jeg vidner om, at dette »Guds store

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Personligt eksempel er et af de stærkeste undervisningsredskaber, vi har« (*Undervisning – den største kaldelse*, 2000, s. 18). Når du fortæller historien om Solomon Chamberlain, kan du bede familien om at lægge mærke til tidspunkter, hvor han fulgte Åndens tilskyndelser. Tal om, hvordan hans eksempel kan have hjulpet andre. Bed familiens medlemmer om at fortælle om tidspunkter, hvor et godt eksempel har hjulpet dem.

værk» findes på jorden i dag. Jeg vidner om, at Herren våger over sin kirke og leder den gennem sin profet, præsident Thomas S. Monson. Det er ikke en ubetydelig velsignelse at leve i disse sidste dage. Dette er de herlige tider, som oldtidens profeter forudså og som betjenes af årvågne engleskarer. Herren er opmærksom på sin kirke. Han er også opmærksom på dem, der, ligesom Solomon Chamberlain, følger Helligåndens tilskyndelser og slutter sig til deres brødre og søstre verden over og medvirker til at fremme dette store Guds værk. ■

NOTER

1. Joseph Smith, *History of the Church*, 1:78.
2. »A Short Sketch of the Life of Solomon Chamberlain«, afskrift, Kirkens historiske bibliotek (på internettet på www.boap.org/LDS/Early-Saints/SChamberlain.html); se også William G. Hartley, »Every Member Was a Missionary«, *Ensign*, sep. 1978, s. 23. Få dage efter at Kirken var blevet organiseret, blev Solomon Chamberlain døbt af Joseph Smith i Seneca-søens vande i delstaten New York.

UNGE

Mit troseksperiment

Da jeg var 13, begyndte jeg at læse i Mormons Bog hver dag, og jeg er blevet velsignet hver eneste dag lige siden.

Jason Young

Vores søndagsskoleklasse, som bestod af 13-årige, var ikke ligefrem kendt for vores ærbødighed. Men vi havde en pragtfuld lærer, som gjorde sit bedste for at undervise os ved Ånden. En af lektionerne handlede om at læse i skrifterne.

Da lektionen var forbi, gav hun os en udfordring. Den var møntet på os alle, men af en eller anden grund så hun direkte på mig, da hun sagde: »Jeg udfordrer jer til at læse i Mormons Bog hver evig eneste dag!« Jeg tænkte ved mig selv: »Jeg skal vise dig. Jeg gør det!«

Jeg begyndte på 1 Nefi det første kapitel samme aften og læste så hver eneste dag. Jeg havde sikkert ikke den rette indstilling, da jeg begyndte, men med tiden kom jeg til at synes om de følelser, jeg fik, når jeg læste i Mormons Bog. Det blev en rar vane at læse hver eneste aften.

Fle måneder senere nåede jeg til Alma 32 og blev grebet af tanken om et troseksperiment. I skolen havde vi netop hørt om udførelsen af videnskabelige eksperimenter, så jeg knælede ned og fortalte min himmelske Fader, at jeg begyndte på eksperimentet. Jeg bad om, at jeg måtte få at vide, om Mormons Bog var sand eller ej.

Set i bakspejlet ved jeg nu, at min himmelske Fader besvarede min bøn mange gange. Min daglige læsning af Mormons Bog gav mig en øget evne til at overvinde det onde. Jeg følte mig tættere på min himmelske Fader. Jeg følte mig styrket af Helligånden, så jeg kunne overvinde hindringer. Det, som Alma sagde om at eksperimentere med Guds ord, er sandt: »... det begynder at oplyse min forstand, ja, det begynder at blive mig lifligt« (Alma 32:28).

FOTO: MATTHEW REER; ILLUSTRATIONER: MARYN ROOS

BØRN

Ingen ubetydelig velsignelse

Kirken blev organiseret for 180 år siden i denne måned. Præsident Dieter F. Uchtdorf sagde, at det er »ikke en ubetydelig velsignelse« at leve i dag, hvor Kirken er blevet genoprettet. Slå skriftstederne herunder op og se nogle af de store velsignelser, som vor himmelske Fader giver folk gennem Kirken. Og find så det billede, som passer til hvert skriftsted.

ApG 22:16
2 Ne 32:5
Jak 5:14-15

L&P 20:8-12
Am 3:7
L&P 110:7-10

BØRNEZONEN

Præsident Uchtdorf sagde, at alle kan hjælpe til i »Guds store værk«. Hvordan kan du hjælpe?

FOTOILLUSTRATION: JUAN PABLO ARAGON ARMAS

Søg og modtag personlig åbenbaring

Fremlæg disse skriftsteder og citater eller om nødvendigt et andet princip, som er til

vælgelse for de søstre, du besøger. Bær vidnesbyrd om lærdommene. Indbyd dem, I underviser, til at fortælle, hvad de har følt og lært.

Hvordan kan jeg søge personlig åbenbaring?

»Vi forbereder os på personlig åbenbaring ligesom profeterne ved at studere skrifterne, faste, bede og opbygge tro. Tro er nøglen. Husk Josephs forberedelse i forbindelse med hans første åbenbaring:

»Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud ...

Men han skal bede i tro, uden at tvivle.«¹

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum

»Bøn er *din* personlige nøgle til himlen. Låsen befinder sig på din side af sløret.

Men det er ikke alt. Til en, som troede, at åbenbaring strømmede til en uden nogen indsats, sagde Herren:

»Se, du har ikke forstået det; du er gået ud fra, at jeg ville give dig det, uden at du gjorde dig nogen tanke ud over at spørge mig.

Men se, jeg siger dig, at du må gennemtænke det i dit *sind*; dernæst

må du spørge mig, om det er rigtigt, og hvis det er rigtigt, vil jeg bevirke, at det brænder i brystet på dig, således skal du *føle*, at det er rigtigt.«²

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum.

Hvordan kan jeg modtage personlig åbenbaring?

»De mere kendte måder at modtage åbenbaring eller inspiration på er dog ved ord eller tanker i sindet (se En 1:10; L&P 8:2-3), ved at forstanden pludselig oplyses (se L&P 6:14-15), ved gode eller dårlige følelser for en tiltænkt handling eller endog ved inspirerede opførelser, sådan som det sker ved en koncert eller en teaterforestilling. Som ældste Boyd K. Packer ... præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har sagt: »Inspiration modtages oftere som en følelse end som en røst.«³

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum

HJÆLP TIL BESØGSUNDERVISNINGEN

Som besøgs lærer kan du modtage tilskyndelser fra Ånden med hensyn til dine søstres behov, og hvordan du kan opfylde dem. Når du fremfører dette budskab, så fortæl, hvor det er passende, om inspiration eller hjælp, som du har modtaget i din besøgsundervisning.

PERSONLIG FORBEREDELSE

1 Sam 3:10

1 Kong 19:11-12

Alma 5:46; 26:22.

3 Ne 19:19-23

L&P 8:2-3; 9:8-9; 88:63-64

»Templet er et lærdommens hus. Meget af den undervisning, som finder sted i templet, er symbolsk og forstås ved Ånden. Det betyder, at vi undervises fra det høje ... Vores forståelse af ordinancernes og pagternes betydning øges, når vi ofte vender tilbage til templet med et ønske om at lære og overveje de evige sandheder, som forkyndes der ... Lad os nyde den åndelige styrke og de åbenbaringer, som vi kan modtage, når vi regelmæssigt kommer i templet.«⁴ ■

Silvia H. Allred, førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab.

NOTER

1. »Personlig åbenbaring: Profeternes lærdomme og eksempler«, *Liahona*, nov. 2007, s. 88.
2. »Personlig åbenbaring: Gaven, prøven og løftet«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 60.
3. »Otte grunde til åbenbaring«, *Liahona*, sep. 2004, s. 8.
4. »Hellige templer, hellige pagter«, *Liahona*, nov. 2008, s. 113, 114.

Små og enkle ting

»Ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting« (Alma 37:6).

FOKUS PÅ TEMPLET

Templet i Manila i Filippinerne

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) indviede templet i Manila i Filippinerne i september 1984. Den smukke bygning med de seks spir har et ydre af strålende, hvide keramikfliser og er omgivet af majestætiske palmer og farverig vegetation.

Templets åbenhush-arrangement blev afholdt kort tid efter, at to orkaner havde hærget Filippinerne. Men trods vejret forløb begivenheden som planlagt. Den 3. september 1984 afholdt man en rundvisning for særlige gæster. Den følgende dag, da templet blev

åbnet for offentlige rundvisninger, »udspillede sig et smukt himmelsk skue over templet,« sagde Jovencio Ilagan, der var sekretær for tempelkomiteen under opførelsen. »Solen sås i al sin pragt gennem en korona med forskellige farver ... På et tidspunkt sås det midterste spir med statuen af englen Moroni midt i koronaen. Næsten hundrede mennesker på tempelområdet var vidner til det. Mange havde tårer i øjnene.«¹

NOTE

1. John L. Hart, »3 Temples Open to Public in a Week – a First Ever«, *Church News*, 16. sep. 1984, s. 3.

Templet i Manila var det første, der blev opført i Filippinerne. Byggeriet af landets andet tempel begyndte i 2007 i Cebu City.

Ind i den smukke bygning

Inden jeg blev medlem af Kirken, boede jeg i nærheden af templet i Manila. Hver gang jeg kom forbi det, forundredes jeg over den smukke bygnings storslåethed. Jeg kunne aldrig se navnet på Kirken, men jeg følte en trang til at besøge stedet.

Mange år senere rejste jeg til Hawaii, hvor jeg traf missionærerne og blev døbt. Da jeg vendte tilbage til Manila, blev jeg overrasket over at erfare, at den bygning, jeg så længe havde drømt om at besøge, var en, som jeg kunne besøge, hvis jeg var værdig. Jeg blev utrolig glad.

Da jeg endelig trådte ind i templet, var det, som om jeg svævede over jorden. Alt var så smukt, næsten himmelsk. Jeg følte mig så velsignet over at få det privilegium at træde ind i templet.

Joanna Velayo-Munda, Filippinerne

ØVERST: ILLUSTRATION AF TEMPLET I MANILA I FILIPPINERNE. TIL HØJRE: FOTOGRAF, HEDDGAARD TIL VESTRE. FOTO: MATTHEW REER. TIL HØJRE: FOTO © CORBIS

Jeg følte templets ånd

Da jeg blev kaldet som medlem af højrådet, udtrykte stavspræsidenten sit ønske om, at flere medlemmer kom i templet på den dag, som var tildelt vores stav. Transporten var et problem, så det første, han gjorde, var at sørge for en bus, der kunne samle medlemmerne op rundt om i stavens kirkebygninger og også køre os tilbage, når dagen var omme.

Men der var imidlertid et andet problem. Mange mødre kunne ikke deltage, fordi de ikke havde nogen til at passe

deres børn. Mens vi drøftede muligheden for at lade nogle af stavens unge piger hjælpe med at passe børnene, tænkte jeg, at vi kunne kalde en stavsbørnehaveleder. Jeg foreslog ideen til stavspræsidenten. Han foreslog, at vi kaldte nye medlemmer som assistenter til børnehavelederen, så de kunne opleve templets ånd. Da disse forslag blev omsat i praksis, fik vi en langt bedre tempeldeltagelse i staven.

Cristian Robles, Chile

KIRKEHISTORIE FRA HELE VERDEN

Grækenland

Rigas Pofantis og Nicholas Malavetis havde søgt efter religiøse sandheder i tre år, da de faldt over en avisartikel i 1898, som omhandlede mormonismen. De blev nysgerrige og skrev til Kirkens hovedsæde for at få mere at vide. Kirkens ledere sendte præsidenten for den tyrkiske mission for at besøge og undervise de to i Grækenland. I 1903 døde Nicholas Malavetis, men to år senere skrev Rigas Pofantis igen til Kirkens hovedsæde og bad om at blive døbt. Kirkens ledere sendte igen præsidenten for den tyrkiske mission af sted. Han døbte bror Pofantis og fem andre, deriblandt Nicholas Malavetis' enke.

De første missionærer ankom til Grækenland et halvt år efter disse første dåb, men fra 1909 standsede Kirken missioneringen i Grækenland i næsten 70 år på grund af den politiske uro i området. I mellemtiden begyndte det militære personel, som var udstationeret i området, at

I de seneste år har højen Areopagos, hvor apostlen Paulus holdt sin prædiken i ApG 17, dannet rammen om vidnesbyrds møder, tjenesteprojekter og æresbevisninger for enestående græske borgere.

forkynde evangeliet for grækerne. Men det gik langsomt fremad. Da Athen Gren afløste soldaterenheden i 1967, var der 80 medlemmer på grenens medlemsliste, men kun otte af dem var grækere.

I 1972 indviede ældste Gordon B. Hinckley (1910-2008), som dengang var medlem af De

Tolv Apostles Kvorum, Grækenland til evangeliets forkyndelse. Siden da har flere tiltag fået Kirkens medlemstal til at vokse, blandt andet udgivelsen af Mormons Bog på græsk i 1987, dannelsen af Athen-missionen i 1990 og indvielsen af den første kirkebygning i Grækenland i 1999.

Medlemstal, 2009	661
Distrikter	1
Grene	5

FÅ ALLE INVOLVERET I FAMILIEAFTEN

- Bed hvert familiemedlem om at udføre en opgave.
- Planlæg under bøn lektioner og aktiviteter, som omfatter hele familien.
- Lad børnene fortælle om, hvad de lærer i Primary. Det kan være en sang, et skriftsted eller en leg, der viser et evangelisk princip.
- Bed familiemedlemmer om at foreslå emner til kommende lektioner. Skriv dem ned på en liste og tag emnerne et ad gangen.
- Lad være med at tvinge familiemedlemmer til at deltage. Søg at skabe en indbydende atmosfære, hvor man frit kan udveksle tanker og ideer.

Hold øje med forslag til familieaften for enlige medlemmer og familier uden børn i de kommende numre.

TØRRE TAL OM TEMPLER

- 130 fungerende templer
- 21 templer bekendtgjorte eller under opførelse.
- 1 by i verden, der har to templer i byen, South Jordan i Utah. »I undrer jer måske over, hvorfor vi favoriserer Utah så meget. Det er, fordi aktivitetsniveauet kræver det,«¹ sagde præsident Gordon B. Hinckley, da han i oktober 2005 bekendtgjorde templet i Oquirrh Mountain i Utah, som er det fjerde tempel i Salt Lake-dalen.
- 34 templer indviet i 2000, hvilket er rekord for indvielse på et år.
- 85 tempelindvielser udført af præsident Hinckley i løbet af hans levetid, hvilket er flere end nogen anden apostel har udført i denne uddeling. Præsident Hinckley udførte også ti genindvielser.
- 685.000 mennesker overværede åbenthusarrangementet i templet i Draper i Utah. Templet blev indviet i marts 2009.
- 682 kvadratmeter er templet i Colonia Juárez i Chihuahua i Mexico, som er Kirkens mindste tempel.
- 30.754 kvadratmeter er templet i Salt Lake City, som er Kirkens største tempel.
- 169 stave og distrikter tildelt tempeldistriktet i Manila i Filippinerne. Det betjener flere menigheder og grene end noget andet tempeldistrikt i Kirken.

NOTE

1. Gordon B. Hinckley, »Indledende bemærkninger«, *Liahona*, nov. 2005, s. 5.

STORE PERSONLIGHEDER

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985)

Spencer W. Kimball, der voksede op ude på landet i Arizona, lærte i en tidlig alder at bestille noget. Spencer, der var barnebarn af apostlen Heber C. Kimball (1801-1868) og søn af en stavspræsident, udviklede også et stærkt vidnesbyrd og en inderlig hengivenhed over for evangeliet.

Da Spencer var dreng, var det ofte hans opgave at stå øverst på hølæsset og trampe høet ned, mens hans ældre brødre langede det op. Det var en varm, støvet og kløende opgave, men han udførte den – undtagen når kirkeklokken

lød som signal til, at Primary skulle begynde, hvilket dengang var på en hverdag. Han havde 100 procent tilstedeværelse, og han ville ikke gå glip af klasserne. Hans brødre var ligeglade og langede bare høet hurtigere op. Når de opdagede, at høet havde hobet sig op, var Spencer allerede halvvejs til Primary.

Spencer W. Kimball tjente senere som missionær, biskop og stavspræsident, inden han blev kaldet til apostle i 1943. Hans arbejdsetik var legendarisk, selv om han blev ramt af flere

alvorlige lidelser, som blandt andet hjerteanfald og strubecancer. Han opfordrede Kirkens medlemmer til at øge deres indsats, og hans personlige motto var »Gør det«. Fordi Spencer W. Kimballs helbred var svagt, ventede mange, at hans tid som Kirkens præsident ville blive kort. Men han præsiderede over Kirken i 12 år, og i den tid fordobledes antallet af fungerende templer, antallet af missionærer øgedes med 50 procent, og præsidedømmet blev overdraget til alle værdige mænd i Kirken.

Læs hans evangeliske klassiker, »Opstandelsens vished« på s. 28.

Spencer W. Kimballs urokkelige hengivenhed over for evangeliet og hans stærke arbejdsetik førte ham fra ydmyge kår på landet i Arizona til Kirkens ledende råd. Hans embedsperiode som Kirkens præsident var præget af betydelig vækst inden for tempelbyggeri og missionering. Til venstre: Sammen med sin hustru, Camilla (1894-1987).

Præsident
Thomas S. Monson

En lærers værdi

For nogen tid siden talte tre drenge om deres fædre. En af dem sagde: »Min far er større end din far,« til hvilket den anden svarede: »Men min far er klogere end din far.« Den tredje gav igen: »Min far er læge.« Så vendte han sig mod en af drengene og sagde nedladende: »Og din far er kun lærer.«

Der er en lærer, hvis liv overskygger alle andres. Han levede ikke for at blive betjent, men for at tjene, ikke for at modtage, men for at give, ikke for at redde sit liv, men for at ofre det for andre. Han beskrev en kærlighed, som var smukkere end lyset, en fattigdom, der var rigere end skatte. Han underviste som en, der havde myndighed, og ikke som de skriftkloge. Jeg taler om den største lærer, nemlig Jesus Kristus, Guds Søn, menneskehedens Frelser og Forløser.

Når hengivne lærere tager imod hans milde opfordring: »Kom og

lær af mig, bliver de delagtige i hans guddommelige kraft.

Som lille dreng havde jeg den oplevelse at komme under en sådan lærers indflydelse. I vores søndagsskoleklasse underviste hun os om verdens skabelse, Adams fald og Jesu forsonende offer. Som ærede gæster bragte hun Moses, Josva, Peter, Thomas, Paulus og endda Kristus med sig ind i klasseværelset. Selv om vi ikke så dem, lærte vi at elske og ære dem samt bruge dem som forbilleder.

Da drengen hørte de hånende ord: »Min far er større end din far,« »Min far er klogere end din far,« »Min far er læge,« kunne han have svaret: »Det kan godt være, at din far er større end min, at din far er klogere end min, og det kan godt være at din far er pilot, ingeniør eller læge, men min far er lærer.«

Må vi hver især gøre os fortjent til sådan en oprigtig og værdig kompliment! ■

Fra »Bare en lærer«, Stjernen, okt. 1990, s. 3-8.

STIL SPØRGSMÅL, DER VIRKER

Der kaldes ikke forelæsere i Kirken. En forelæser formidler bare kundskab. Men en lærer indbyder klassens deltagere til at lære, til dels ved at undervise hinanden. En sikker måde at forvandle en kedelig forelæsning til en livlig, åndrig lektion på er ved at stille effektive spørgsmål.

1. Når du forbereder din lektion, så planlæg spørgsmål, som du kan stille i løbet af lektionen. Overvej de spørgsmål, som foreslås i kursushæftet. Tænk på andre, som kunne være nyttige i din klasse. Bed Ånden om at hjælpe dig med at vælge flere spørgsmål for hver af hovedpunkterne i din lektion.
2. Du kan stille tre forskellige typer spørgsmål for at få klassedeltagerne til at drøfte, hvordan et evangelisk princip kan anvendes på dem:
  - Et faktaspørgsmål: »Hvem kræver Herren, at vi skal tilgive?«
  - Et anvendelsesspørgsmål: »Hvordan påvirker det os at tilgive nogen?«
  - Et erfaringsspørgsmål: »Hvilken positiv oplevelse har I haft med at tilgive andre?«

HAN VIL PÅTAGE SIG DERES SKRØBELIGHEDER

Ældste Jean A. Tefan

Tjente som områdehalvfjerdser fra 2000 til 2009

Nogle få år efter at min hustru, Gisèle, og jeg vendte hjem efter at have været missionspræsidentpar i Suva-missionen på Fiji, fik Gisèle konstateret mavekræft. Hendes prøvelser omfattede tre vanskelige operationer og komplikationer, der medførte, at hun fik fjernet hele sin mave. Det var, mens jeg betragtede min hustrus lidelser, at jeg fik en bedre forståelse af Jesu Kristi forsoning.

Jeg kan huske, at jeg var ganske overvældet af det, som Gisèle måtte igennem. Hvad havde hun gjort, at hun fortjente sådanne pinsler? Havde hun ikke trofast tjent Herren? Havde hun ikke efterlevet visdomsordet? Hvorfor kunne han ikke have hindret denne sygdom? *Hvorfor?*

En bestemt aften lod jeg mine følelser og mit hjerte få frit løb i bøn, mens jeg fortalte Herren om alle mine frustrationer. »Jeg kan ikke længere holde ud at se min kære hustru udholde sådanne smerter!« fortalte jeg ham. Så begyndte jeg at læse i skrifterne. Jeg fandt disse trøstende vers om Jesus Kristus i Alma 7:11-12:

»Og han skal gå omkring og lide smerter og trængsler og fristelser af enhver art; og dette for at det ord må blive opfyldt, som lyder: Han vil påtage sig sit folks smerter og sygdomme.

»Og han vil påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig deres

skrøbeligheder, så hans indre kan fyldes med barmhjerlighed, hvad angår kødet, så han, hvad angår kødet, kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk, hvad angår deres skrøbeligheder.«

Indtil det øjeblik havde jeg ikke tænkt over alt det, som Frelserens vidunderlige forsoning omfatter. Jeg havde ikke virkelig erkendt, at Jesus Kristus ville påtage sig Gisèles smerte – eller min. Jeg overlod min smerte og frygt til ham, som påtager sig »sit folks smerter og sygdomme«. Denne nye indsigt fik mig til at føle, at en tung byrde var blevet lettet!

I dag har Gisèle det rigtig godt, som om hun aldrig

havde haft kræft. Ved hendes regelmæssige kontrolbesøg siger lægen, at hun er »et mirakel«. Jeg er så taknemlig for hendes fysiske helbredelse, men jeg er også taknemlig for den helbredelse, som jeg oplevede, hjertets helbredelse. Den trøst, der kun kan opnås gennem Frelseren, gav mig en tryk forvisning om, at alt nok skulle ordne sig.

Når jeg nu står over for prøvelser, tænker jeg altid på denne stærke lektie og på det, som Herren sagde til profeten Joseph Smith: »Menneskesønnen er steget ned under dem alle. Er du større end han?« (L&P 122:8). Jeg føler mig altid trøstet,

når jeg tænker på Jesu Kristi offer.

Jeg er evigt taknemlig for vor Frelseres villighed til at gennemgå det, som han så pinefuldt udholdt. Jeg vidner om hans kærlighed, hans nåde og hans årvågne omsorg for sine børn. Han er vor Frelser, og jeg elsker ham. ■

Læs mere om dette emne i ældste Jeffrey R. Hollands tale ved aprilkonferencen 2009, »Der var ingen med ham«, på www.conference.lds.org.

Et tempel til Kona

R. Val Johnson

Kirkens Tidsskrifter

Leroy Alip lyttede opmærksomt, da han blev indsat som medlem af stavens højråd på den store ø Hawaii. I velsignelsen fik bror Alip at vide, at han ville være på øen, når der blev bygget et tempel dér, og at han ville tjene i det tempel. Det var i 1984, og det eneste tempel i Hawaii lå på øen Oahu langt væk med enten båd eller fly.

Præstedømmevelsignelsen fyldte bror Alip med energi. »Jeg tror, at når man får en velsignelse, så har man et ansvar for at gøre alt, hvad man kan, for at opfylde den velsignelse,« siger han. Så han og hans hustru Rose besluttede at besøge templet på Oahu en gang om måneden.

Det var ikke let. Det kostede 1.500 kr. at komme dertil, mange penge for et ægtepar, der lige klarede sig for bror Alips løn fra det offentlige kontor, hvor han arbejdede. Den eneste måde at klare rejser på var at dykke ned i deres opsparing. Det gjorde de med glæde.

Efter et år havde de ikke flere penge. »Men vores hjerte var i templet,« fortæller bror Alip. »Vi ønskede at blive ved med at komme. Så vi bad om hjælp.«

Kort efter fik bror Alip et uventet tilbud om at supplere sin indkomst ved at levere post for et lokalt firma. For

dette arbejde tidligt om morgenen blev han betalt næsten 3.500 kr. om måneden. Det var mere end tilstrækkeligt til fortsat at besøge templet, så bror og søster Alip blev tilskyndet til at lægge overskuddet i deres eget særlige tempelfond.

I juni 1986 blev årsagen til den tilskyndelse klar for dem: De boede nu i Kona Stav i Hawaii, og de kunne tage en række kvinder fra staven med til templet, som var værdige, men ikke havde været i stand til at modtage deres egen begavelse. Så hver måned tog bror og søster Alip en søster med sig til Oahu. Hver gang kom søsteren tilbage og bar vidnesbyrd om den åndelige styrke og glæde, som hun følte ved at udføre tempelordinancer for sig selv og for andre. Snart bredte tempeltjenestens ånd sig i hele staven, og flere medlemmer begyndte at søge efter muligheder for at besøge templet.

Gennem bror Alips kontakter i transportsektoren var han i stand til at få rabat på flybilletter, buskørsel og overnatninger for alle i staven, som ønskede at komme med. I 1994 var der over 100 medlemmer af Kona Stav, som tog turen hver måned til templet i Laie i Hawaii. Bror Alip griner. Han mindes: »Tempelpræsidenten sagde i sjov, at de

hellige fra Kona sled tæpperne, fordi der var så mange af dem i templet.»

I 1997 bekendtgjorde præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) en ny udvikling for tempelbyggeri. Ved at bygge mindre templer kunne man bygge flere templer. De helliges trofasthed på den store ø blev belønnet seks måneder senere, da præsident Hinckley bekendtgjorde et tempel i Kona. Da templet blev indviet i 2000, blev bror Alip kaldet som anderrådsgiver i tempelpræsidentskabet. I dag er han gået på pension, men er fuldt optaget i Herrens værk, hvor han leder de medarbejdere, som så smukt holder grunden omkring templet i Kona i Hawaii.

Bror og søster Alip er taknemlige for de måder, hvorpå vor himmelske Fader har velsignet dem, så de har det, de behøver, for fortsat at kunne hjælpe andre. Da de kom til Kona første gang, fortæller bror Alip, »havde vi intet sted at bo, bortset fra et lille skur oppe i bakkerne, der var bygget til arbejdere i en kaffeplantage.» De boede der i mange måneder, indtil de kunne leje en lille hytte.

Mange år senere havde de en tilstrækkelig opsparing og indtægt til at overveje at få en bedre bolig, men intet af det, de så på, føltes rigtigt for dem. En dag, mens bror Alip arbejdede på tempelgrunden i Kona, kom en ældre søster

Da Leroy og Rose Alip besluttede at yde et offer for at besøge templet en gang om måneden, velsignede Herren dem langt ud over deres midler med at rejse – og til at tage andre med.

forbi. Hun græd. Bror Alip ryster på hovedet. »Hun var blevet sat på gaden og havde intet sted at bo. Af en eller anden grund fortalte jeg hende, at hun skulle besøge sine børnebørn, og når hun kom tilbage, kunne hun flytte ind hos os.» Problemet var bare, at familien Alips hus kun var stort nok til bror og søster Alip. Så de begyndte at bede – og ledte intenst efter måder at opnå den velsignelse, som de søgte.

Kort efter bad en ejendomsmægler dem overveje et toetagers hus med seks soveværelser. Det var lige sagen, men de regnede med, at huset kostede mere, end de havde råd til. Modstræbende sagde de nej tak til tilbuddet.

Men en udvej åbnede sig. Nogle få uger senere blev prisen sænket, og familien Alip fandt ud af, at de havde tilstrækkelig kreditværdighed til at købe huset. Således havde den nødlidende søster et sted at bo hos bror og søster Alip, da hun vendte hjem til Kona, og tre af deres egne børn, som selv havde problemer, fandt også i huset et hjem til deres familie.

»Herren har sørget godt for os,« siger bror Alip. »Når vi viser, at vi er villige til at ofre vores tid, talenter og midler for ham, så oversvømmer han os med sin inderlige barmhjertighed.« ■

HAN ER OPSTÅET

Præsident Thomas S. Monson

Uanset hvor jeg rejser hen, bestræber jeg mig på at besøge den lokale kirkegård. Det er en tid, hvor jeg fordyber mig og tænker over betydningen af livet og den uundgåelige død. På den lille kirkegård i byen Santa Clara i Utah kan jeg huske, at jeg funderede over de schweiziske navne som prydede de vejrbidte gravsten. Mange af de mennesker havde forladt deres hjem og familie i grønklædte Schweiz og fulgt kaldet om at »komme til Zion« ved at bosætte sig i de samfund, hvor de nu »hviler i fred«. De udholdt oversvømmelser om foråret, tørke om sommeren, mager høst og opslidende arbejde. De efterlod en arv af ofre.

De største kirkegårde, og på mange måder dem, der vækker de ømmeste følelser, er æret som hvilested for mænd, der døde i den konflikternes heksekedel, der kendes som krig, mens de bar deres lands uniform. Man grunder over de knuste drømme, de uindfriede forhåbninger, sorgfyldte hjerter og liv, der blev afkortet af krigens skarpe le.

Flere hektar med hvide kors i de franske og belgiske byer understreger de store tab under den første verdenskrig. Verdun i Frankrig er i virkeligheden en stor kirkegård.

Hvert forår, når landmændene pløjer jorden, finder de en hjelm her og et geværløb der – skræmmende erindringer om de millioner af mænd, som bogstaveligt talt gennemblødte jorden med deres livsblod.

Døden, et nyt kapitel i livet

For mange år siden stod jeg ved sengekanten hos en ung mand, en far

Kristi opstandelse, der er en del af forsoningen, banede vejen for, at vi alle skal opstå.

FRÅ VENSTRE: MIN FOMIGSSER LEVER, AF ROGER LOVREISS; MÅ IKKE
LIDT, AF JONAS HENRIKSEN; EN TID, AF CHRISTOPHER
COX; WEDEN I JAGTETSSEN, SE, AF ANDRÉ COX; FORBER, AF HARRY
ANDERSON; LAZARUS, AF CARL BLOCH

1. Vi er kommet til Jorden for at lære, leve og udvikle os på vores evige rejse mod fuldkommenhed.

2. Nogle er blot på denne jord et kort øjeblik, mens andre lever længe i landet. Målestokken er ikke, hvor længe vi lever, men hvor godt vi lever.

3. Så kommer døden, og et nyt kapitel i livet begynder.

4. Dette nye kapitel fører til opstandelsens herlige dag, hvor ånd og legeme genforenes for aldrig mere at adskilles.

til to børn, som svævede mellem livet og det hinsides. Han tog min hånd i sin, så mig i øjnene og spurgte bøn-faldende: »Biskop, jeg ved, at jeg skal dø. Fortæl mig, hvad der sker med min ånd, når jeg dør.«

Jeg bad om himmelsk vejledning. Så blev mit blik ledt hen på det eksemplar af Mormons Bog, som lå på hans natbord. Jeg begyndte at læse højt:

»Se, angående sjælens tilstand mellem døden og opstandelsen – ... alle menneskers ånder, så snart de har forladt dette dødelige legeme ... bliver ført hjem til den Gud, der gav dem livet.

... de ... ånder bliver modtaget i en tilstand af lykke, som kaldes paradís, en tilstand af hvile, en tilstand af fred, hvori de skal hvile fra alle deres besværligheder og fra al bekymring og sorg« (Alma 40:11-12).

Min unge ven lukkede sine øjne, udtrykte en oprigtig tak og gled så stille bort til det paradís, som vi havde talt om.

Kristus sagde til den sørgende Martha: »Jeg er opstandelsen og livet, den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø« Joh 11:25-26.

Sejr over graven

Lad lægen Lukas beskrive Marias og den anden Marias oplevelse, da de nærmede sig graven i haven:

»De fandt stenen væltet bort fra graven ...

... de gik derind, men fandt ikke Herren Jesu legeme.

... Mens de stod og ikke vidste, hvad de skulle tro, var der med

ét foran dem to mænd i lysende klæder.

Mændene sagde til dem: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde?

Han er ikke her, han er opstået« (Luk 24:2-6).

Det er kristendommens basunlyd. Opstandelsens realitet indgyder enhver den fred, som overgår al forstand. Den trøster dem, hvis kære hviler på Flanderns marker eller som omkom på havets dyb eller som hviler i lille Santa Clara. Det er en universel sandhed.

Som den mindste af hans disciple erklærer jeg mit personlige vidnesbyrd om, at døden er overvundet, at sejren over graven er sikret. Må de ord, der blev helliget af ham, der opfyldte dem, blive til faktisk kundskab for os alle. Husk dem. Værdsæt dem. Ær dem. Han er opstået. ■

Fra »Han er opstået«, Liahona, apr. 2003, s. 2-7.

JEG MÅ TAGE TIL templet

En ulykke, flere døgn bustur, lange sejlads og høje rejseomkostninger har ikke afholdt denne brasilianske bror fra at komme i templet.

Michael R. Morris

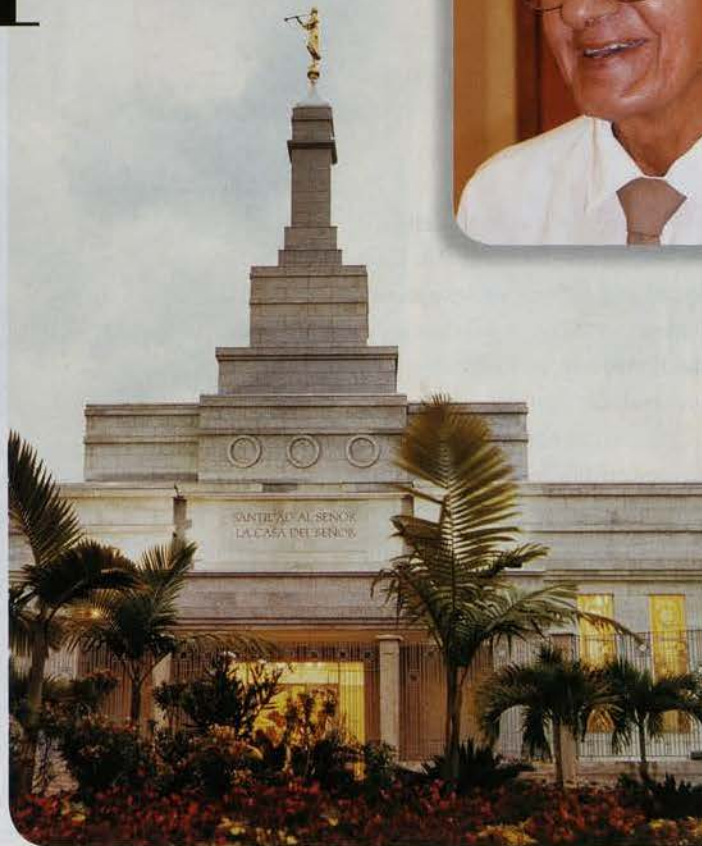
Kirkens Tidsskrifter

José Gonçalves da Silva blev pludselig væk- ket ved at folk råbte hans navn. Det var mørkt, og han anede ikke, hvor han var.

»Jeg sov, da bussen rullede rundt,« mindes José om den ulykke, som fandt sted tidligt om morgenen i januar 2008. »Ingen kunne finde mig, fordi jeg lå bagest i bussen, dækket af bagage. Nogle af brødrene fandt mig til sidst, da de begyndte at samle kufferterne.«

Da buschaufføren mistede herredømmet over bussen på et smalt, snoet stykke vej i det sydlige Venezuelas tætte regnskov, var José og de andre sidste dages hellige fra Manaus i Brasilien cirka halvvejs gennem deres tre dage lange rejse til templet i Caracas i Venezuela. José fik kun mindre skrammer, men flere brødre og søstre måtte på hospitalet.

»Det er på tide, du holder op med at rejse til templet,« sagde bekymrede familiemedlemmer til José, som var 80, da ulykken skete. Men han sagde ganske upåvirket: »Jeg må tage til templet.

Templet i Caracas i Venezuela.

Hvis Herren tillader det, vender jeg tilbage.»

Han begyndte straks at spare op til sin fjerde rejse til Caracas, som han foretog tidligt i 2009. Bror Gonçalves da Silva synes, at den 40 timer lange bustur er let, sammenlignet med de tre rejser han tidligere foretog til templet i São Paulo i Brasilien. I mange år var templet i São Paulo, der

ligger flere tusinde kilometer sydøst for Manaus, det nærmeste tempel på denne by med to millioner indbyggere i den nordlige stat Amazonas. Men så i 2005 blev Manaus en del af Caracass tempeldistrikt i Venezuela.

I de mange år, hvor man rejste til São Paulo, tog vi en båd fra Manaus og brugte fire dage på at nå til Pôrto Velho, som er hovedstad i staten Rondônia, siger José. Derfra kørte vi med bus i fire dage til São Paulo. Min kone er ikke medlem af Kirken, og da jeg rejste til templet for første gang i 1985, rejste jeg alene. Jeg tilbragte natten på busterminalen i Pôrto Velho, fordi jeg ankom sent, så der var ingen bus. Næsten morgen fortsatte jeg til São Paulo. Det var en god oplevelse, men jeg var lidt trætt, da jeg nåede frem.

Derefter tilbragte han tre hele dage med at tjene i templet, før han begav sig ud på den otte dage lange rejse hjem igen. Det tager ham et år at spare op af sin pension, så han har til rejseudgifterne til templet.

»Det er et offer at tage af sted, men det er det værd,« siger bror Gonçalves da Silva, som har udført meget stedfortrædende arbejde for sin familie. »Jeg følte en særlig glæde, den dag jeg

Herover: Rio Negro, hvor bror Gonçalves da Silva påbegyndte sin otte dage lange rejse til templet i São Paulo i Brasilien.

Herunder: Bror Gonçalves da Silva på den 40 timer lange busrejse til templet i Caracas i Venezuela. Han siger, at det at tjene i Herrens hus bestemt er ofrene i forbindelse med rejsen værd.

blev døbt for min far, da nogen blev døbt for min mor, og da jeg repræsenterede min far, da mine forældre blev beseglet. Det var vidunderligt at have mulighed for det. Alle mine søskende er døde nu, men jeg har udført arbejde for dem på mine tempelrejser.

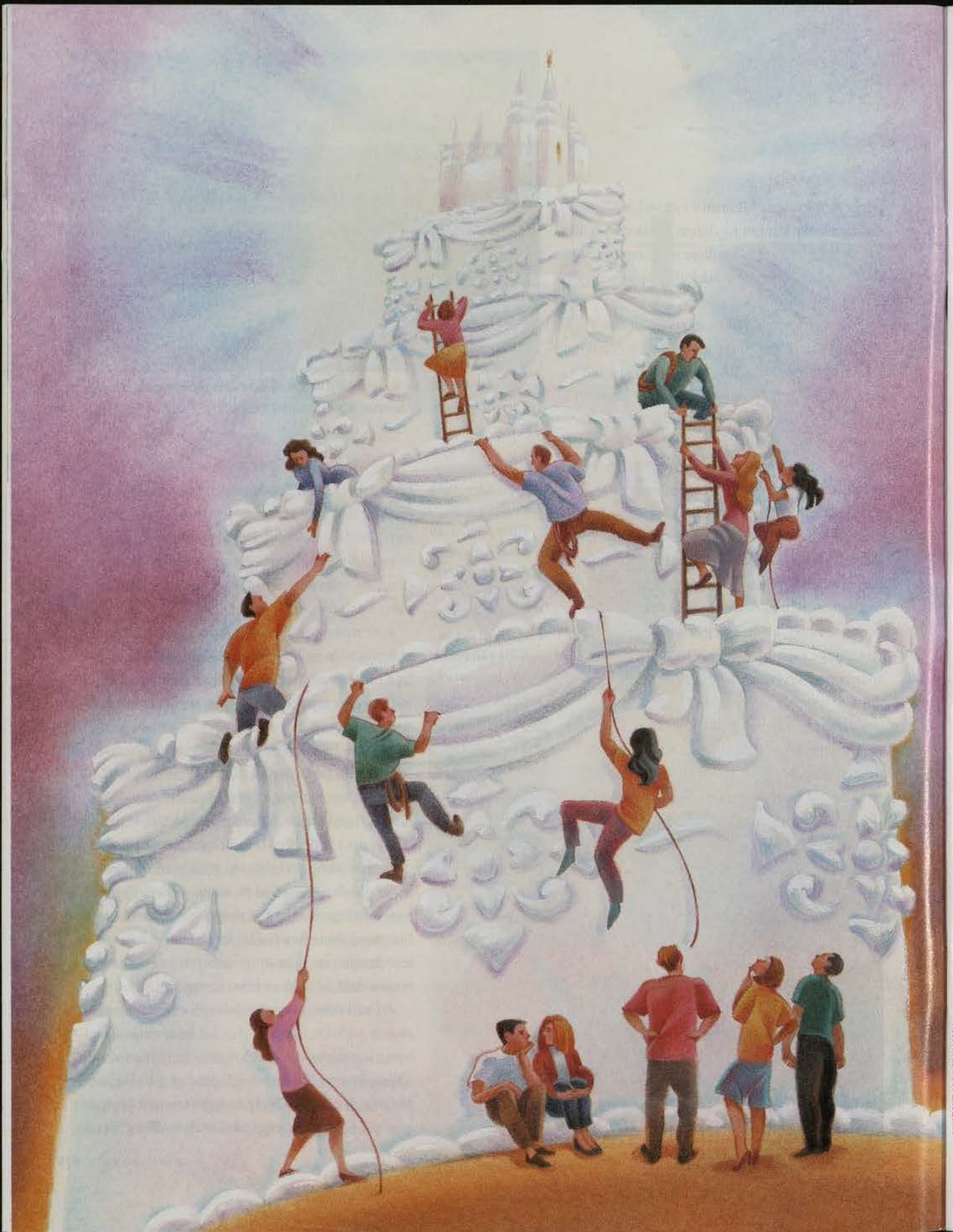
José mener, at det offer, som ligger i at rejse så langt til templet, gør, at de sidste dages hellige i Manaus bliver taknemlige, når der bliver indviet et tempel der. »Jeg glæder mig til den dag,« siger han.

Manaus havde blot en lille gren med 20 medlemmer, da José blev medlem af Kirken i 1980. Siden da har han set Kirken blomstre op, så der nu er 50.000 medlemmer fordelt på otte stave.

»Da det i 2007 blev bekendtgjort, at der skulle opføres et tempel i Manaus,« siger José, »da græd jeg af glæde, og jeg bad til, at Herren ville lade mig leve længe nok til at se første spadestik,« som blev taget året efter. Nu beder han til, at han må leve længe nok til at se templet fuldført og hans hustru døbt, så de kan blive beseglet.

»Vi ved ikke, hvornår vi dør, men vi bør være beredt og lykkelige, når den tid kommer,« siger bror Gonçalves da Silva. »Jeg ser frem til at vende tilbage til min himmelske Faders og min Frelsers, Jesu Kristi nærhed. Mine besøg i templet hjælper mig med at berede mig på den dag.« ■

Ældste
Lance B. Wickman
De Halvfjerds

Selvtillidstest

Fra frygt til tro i ægteskabsbeslutningen

Da jeg var færdig med college i 1964, blev jeg officer i den amerikanske hær. Jeg meldte mig frivilligt til træning i det amerikanske rangerkorps. Rangeruddannelsen er en opslidende træning i com-mando- og eliteinfanteritaktik. Målet er at skabe dygtige officerer og underofficerer.

Min rangeruddannelse omfattede en række prøver på »selvtillid«, som rangerofficererne kaldte dem, som skulle udfordre ens fysiske styrke, udholdenhed og mod. Udfordrende forhindringsbaner, opstigninger og rappelling ned ad isklædte klippesider på 30 meter eller mere, nattevandringer i sumpe med alligatorer og giftige slanger og et natteløb med kompas over en strækning på 16 km gennem uvejsomt terræn – det var blot nogle af de prøver, vi måtte udholde. Prøvernes formål var at vise rangerne, at vi var i stand til at gøre mere, end vi troede, vi kunne gøre i vanskelige og trættende omstændigheder under kamp. Vore ledere lærte os at have tillid til os selv og til vores uddannelse. Mere end en gang under ilddåben i kamp trak jeg på de selvtillidslektioner, jeg havde fået under rangeruddannelsen.

Gennem hele vores liv står vi over for andre, mere væsentlige prøver på vores selvtillid end dem, jeg udholdt under min uddannelse. Det er ikke så meget prøver på

vores selvtillid, som på vores tillid til det, som vi modtager fra Guds Ånd. Profet efter profet har rådet os til at huske på det, vi ved – at bevare tilliden til Herren. Da Jakob bestræbte sig på at genvække troen hos sit folk, erklærede han: *»Jeg ved, at I ved«* (2 Ne 9:4, 5; fremhævelse tilføjet). Paulus var endnu mere direkte: *»Kast altså ikke jeres frimodighed bort, den bærer en stor løn i sig«* (Hebr 10:35; fremhævelse tilføjet). Hver af os står over for en usikker fremtid. Men når vi ser den i øjnene og husker det, vi ved, møder vi den i tro. Så møder vi den med muntherhed. Så møder vi den med *tillid*.

En af de mest betydningsfulde prøver på selvtillid, som jordelivet byder på, møder vi som regel i vores ungdom. Det er beslutningen om at gifte sig. Ingen beslutning gribes an med større frygt af denne generation af unge voksne. Den er genstand for megen bekymring.

Frygt for ægteskabet

Jeg kender ikke alle årsagerne til dette, men jeg mener, at dette er en del af dem:

- **Bekvemmeligheden ved at være sammen som gruppe.** Mange unge »diskvalificerer« sig selv fra at finde den rette partner ved at dyrke alt for meget af

Gruppeselskabelighed kan hindre en person i muligheden for at se nærmere på rette vedkommendes karaktertræk og personlighed, der er så vigtigt for at træffe et klogt valg.

deres selskabelighed i grupper. Eftersom man hygger sig sammen i blandede grupper med både mænd og kvinder, tror nogle fejlagtigt, at de virkelig er i gang med den sorteringsproces, der er så vigtig for at finde ens evige livsledsager. Men det er ikke tilfældet. Gruppeselskabelighed kan hindre en person i muligheden for at se nærmere på rette vedkommendes karaktertræk og personlighed, der er så vigtigt for at træffe et klogt valg.

• **Frygten for at begå en fejltagelse.**

Skilsmissestatistikkerne er velkendte. Nogle unge mennesker har oplevet den hjertesorg at se deres forældres eller venners ægteskab gå i stykker eller også har de selv været igennem en skilsmisse. De har oplevet det ekstreme traume, som er forbundet med den slags brud. Nogle gange gør det, at de er bange for at tænke på ægteskab, fordi de er bange for at vælge den forkerte.

• **Ungdommelig frygt for ansvar.** For nogle få er der en tilbageholdenhed med at lade egne ønsker og interesser smelte sammen med en andens. En sådan selvished har det med at tilskynde en til at udskyde ægteskabsbeslutningen.

Fejlagtige ræsonnementer

Uanset hvad frygten for ægteskabsbeslutningen bygger på, så fører den til fejlagtige ræsonnementer, og man får kastet selvtilliden over bord. Det får så igen et menneske til ikke klart at forstå sit eget ansvar for at træffe den beslutning. Selv om denne frygt ikke fører til, at man udskyder eller undgår ægteskabet, så kan den føre til andre fejltagelser. For eksempel er nogle tilbøjelige til udelukkende at betragte beslutningen som et åndeligt anliggende. De sniger sig uden om deres egen forpligtelse til at tage del i beslutningen og venter i stedet på noget i stil med en guddommelig finger, der skriver svaret på væggen, eller på at havet skal dele sig eller på et andet metafysisk fænomen, som med usvigelig sikkerhed skal fortælle dem, at den eller den er »den rette«.

Andre ønsker, at en anden skal træffe beslutningen for dem. En stavspræsident fra Brigham Young University fortalte mig, at det ikke er usædvanligt, at nogle kvinder retter sig efter deres aktuelle kæreste, som fortæller hende, at han er »den eneste ene«. Andre overlader beslutningen til en af deres forældre – ofte deres far – som tidligere har truffet beslutninger for dem. I begge tilfælde afgiver man ansvaret for den vigtigste beslutning, man kan træffe i dette liv.

Gode råd fra forældre, biskopper og andre værdige personer kan være værdifulde. Men i den sidste ende er der ikke andre, der kan – eller bør – fortælle en, hvad man skal gøre. Beslutningen om, hvem man skal gifte sig med, er en yderst personlig beslutning.

»Kast altså ikke jeres frimodighed bort, den bærer en stor løn i sig! Husk på, at vi kommer til denne verden med en medfødt evne til at forelske os. Gør det ikke sværere end det er! Husk på, hvad I ved, og gå så frem med tillid til vor himmelske Fader og den status, som I nyder som hans søn eller datter.

Gode råd til bejlen

Bejlen er en tid, hvor to mennesker lærer hinanden at kende. Det er en tid til at lære den anden at kende, vedkommendes interesser, vaner og syn på livet og evangeliet. Det er en tid, hvor man udveksler ambitioner og drømme, håb og frygt. Det er en tid, hvor man ser på den andens forpligtelse over for efterlevelse af evangeliet.

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum fortæller om en hjemvendt missionær, som havde datet en sød ung kvinde. Han holdt meget af hende og overvejede alvorligt at fri til hende. Det var efter at præsident Gordon B. Hinckley (1910 – 2008) havde rådet kvinder til kun at gå med et par ørenringe. Den unge mand ventede tålmodigt en tid, sagde ældste Bednar, på at den unge kvinde skulle fjerne det ekstra par ørenringe, som hun gik med. Men det skete ikke. Af denne og andre grunde holdt han med tungt hjerte op med at se hende.

Med hensyn til denne oplevelse sagde ældste Bednar: »Jeg formoder, at nogle af jer ... måske mener, at den unge mand var for fordømmende eller at det, til dels, at basere en beslutning af evig betydning på en sådan tilsyneladende mindre ting er tåbeligt eller fanatisk. Måske generer det jer, at eksemplet handler om en ung kvinde, der ikke fulgte profetens råd, i stedet for om en ung mand. Men tillad mig at påpege, at det ikke drejede sig om ørenringe!«¹

Her er et andet godt råd: Pas på, at I under jeres bejlen, ikke baserer jeres bedømmelse på det, der kan beskrives som ren »afkrydsning«. Med det mener jeg, at I ikke udelukkende skal basere jeres beslutning på, at vedkommende har udført en fuldtidsmission eller har en bestemt kaldelse i menigheden. Den slags kan være, bør være, og er som regel et fingerpeg om

hengivenhed, trofasthed og pålidelighed. Men ikke altid. Det er derfor, man skal lære hinanden at kende. Lær den anden at kende så godt, at du kender vedkommendes hjerte og karakter og ikke blot hans eller hendes »evangeliske CV«.

En naturlig følge er denne: Undgå at være fordømmende over for nogen, indtil du lærer vedkommende at kende. Hurtige negative bedømmelser kan være lige så fejlagtige og vildledende som hurtige positive bedømmelser. Vær lige så opmærksom på en usleben diamant, som du er på vagt over for det falske glimmer.

Bed om vejledning

Først når du har anvendt din egen dømmekraft og sunde fornuft i forholdet, bør du efter en passende tid bede for at få din beslutning bekræftet. Husk, at lige som alle andre vigtige beslutninger er ægteskab *jeres*

VALG AF LIVSLEDSAGER

Ved valget af en livspartner er det nødvendigt at studere ... den, som man overvejer at foretage livets rejse med. Forstår I, hvor nødvendigt det er at se efter egenskaberne ærlighed, loyalitet, kyskhed og ærbødighed.«

Præsident David O. McKay (1873-1970), *Kirkens præsidents lærdomme: David O. McKay, 2003, s. 141.*

I skal lære hinanden at kende. Lær den anden at kende så godt, at du kender vedkommendes hjerte og karakter og ikke blot hans eller hendes »evangeliske CV«.

valg. Herren forventer, at I udøver jeres dømmekraft. Som han sagde til Oliver Cowdery: »Se, du har ikke forstået det; du er gået ud fra, at jeg ville give dig det, uden at du gjorde dig nogen tanke ud over at spørge mig« (L&P 9:7). Når I har gjort jeres i et passende kurmageri og begynder at træffe en beslutning, så vær forvisset om, at vor himmelske Fader besvarer jeres bøn.

Herren forventer, at I anvender jeres sunde fornuft. Han forventer, at I stoler på jeres egen naturlige mand-kvinde-tiltrækning, som ligger medfødt i jer. Når I er blevet tiltrukket af en af det modsatte køn, har nydt venskabet – bejlen – med vedkommende og er overbevist om, at vedkommende deler jeres værdier og er den, som I gerne ville dele det mest intime forhold med – så fremlæg sagen for vor himmelske Fader. Et fravær af indtryk, der strider mod jeres egne følelser, kan være den måde, han fortæller jer, at han ingen indvendinger har mod jeres valg.

Hav tillid til Herren

Mange år er gået, siden jeg fik min udfordrende uddannelse som ranger. Jordelivets strømme har ført mig langt bort fra min militærtids prøver i selvtillid. Men mindet om dem og det, jeg lærte af dem, hænger ved. Vi er i stand til at udholde livets storme og gøre det mere effektivt, end vi ville have troet. Det er bare et spørgsmål om at huske på det, vi ved.

»Kast altså ikke jeres frimodighed bort, den bærer en stor løn i sig.« Stol på det, som I ved! Så kan I møde jeres egne prøver på selvtillid med mod og værdighed, og Herren vil lede jeres skridt. ■

Fra en tale holdt på Brigham Young University-Idaho den 25. september 2007.

NOTE

1. David A. Bednar, »Hurtig til at opfatte«, *Liahona*, dec. 2006, s. 17.

GØR tempel- ægteskab TIL ET VIGTIGT MÅL

Vitaly og Ekaterina Shmakov

Vitaly: Da jeg havde været hjemme fra min mission i nogle måneder, blev jeg bedt om at være vejleder ved en lokal ungdomskonference. Steven C. Smith, der var præsident for Novosibirsk-missionen, kaldte mig ind på sit kontor. Jeg forventede en ny kaldelse eller en form for formelt interview. Men i stedet fortalte præsident Smith mig om en, som han gerne ville have, at jeg skulle møde – en ung kvinde, som for nylig havde fuldført sin mission og var vendt hjem til en anden del af Rusland, men som var i byen til konferencen.

Jeg havde aldrig truffet Katya før, men da jeg kom til konferencen, præsenterede jeg mig, og vi snakkede sammen nogle få minutter. Senere på aftenen bød jeg Katya op til dans. Næste dag gjorde jeg det igen.

Katya: Jeg kendte ikke mange unge, enlige præstedømmebærere, mens jeg voksede op, men jeg håbede hele tiden på, at Herren ville sørge for en værdig, ung mand, som jeg kunne gifte mig med. Jeg anede ikke, hvornår eller hvordan vi skulle mødes, men jeg stolede på Herren og hans løfter.

Efter min mission blev jeg bedt om at være chaperone ved en ungdomskonference. Da jeg traf Vitaly ved konferencen, blev jeg straks interesseret i at lære ham at kende. Vi tilbragte de mest vidunderlige og uforglemmelige tre dage sammen ved konferencen.

Jeg følte meget tidligt en stærk tilkendegivelse af, at Vitaly var den mand, jeg skulle giftes med. Det er selvfølgelig ikke alle, der oplever den slags følelser, så tidligt i forholdet. Hvordan kan vi så vide, at vi bevæger os i den rigtige retning? På min mission lærte jeg at genkende Ånden og følge hans vejledning uden at tvivle. Så da jeg følte en tilkendegivelse til, at jeg skulle lære Vitaly at kende, besluttede jeg at følge den.

Jeg ved, at Ånden leder os alle, hvis vi søger hans fællesskab. Det er vigtigt, at vi ikke sammenligner vores vej med andres – Ånden leder ikke os alle på helt samme måde – men hvis vi følger Ånden, kan vi være sikre på, at vi er på rette vej.

Overvind hindringer

Vitaly: I løbet af de tre dage blev jeg klar over, at jeg havde mødt en ganske særlig pige. Jeg var trist til mode, da konferencen var forbi, og Katya og jeg måtte skilles. Heldigvis var der en konference for unge voksne den følgende måned. Jeg begyndte straks at glæde mig til den.

Den konference var lige så fantastisk, som jeg havde håbet.

Katya og jeg tilbragte meget tid sammen og lærte virkelig hinanden at kende. Da konferencen var forbi, udvekslede vi telefonnumre og vendte hjem til vore respektive byer.

I de følgende uger holdt vi kontakten ved lige ved telefonsamtaler og sms'er. (Jeg tror, at jeg på mindre en måned lærte at sms'e hurtigere på min mobil, end de fleste kan skrive på deres bærbare computer!)

Katya boede i Jekaterinburg, som lå 11 timers togrejse fra mit hjem i Omsk i Sibirien. Men vi var begge meget opsatte på at se

hinanden igen. Vi begyndte at besøge hinanden regelmæssigt i weekenderne. Jeg besøgte hende en weekend, og nogle uger senere kom hun og besøgte mig. Når jeg besøgte Katya, boede jeg hos nogle fælles venner i hendes by, og når hun besøgte mig, boede hun hos fælles venner i min hjemby. Vi tilbragte ofte tid sammen med disse venner fra Kirken under vore besøg.

Katya: Elleve timer kan synes som en lang rejse, men i Rusland er det bare en kort

---

Vitaly og Ekaterina (Katya) Shmakov er født i henholdsvis Omsk i Rusland og Jekaterinburg i Rusland. Begge blev medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, da de var teenagere, og begge har været på mission – Vitaly i Prag-missionen i Tjekkiet og Katya i Novosibirsk-missionen i Rusland. De siger, at deres omvendelse åbnede deres sind for muligheden for et lykkeligt, godt og rigt liv, og deres mission rodfæstede deres ønske om at etablere et evangeliecentreret hjem, der begyndte med et tempelægteskab. Dette er deres beretning.

---

spadseretur! På grund af afstanden var vore stævnemøde ikke så hyppige, som vi kunne ønske os. Vi kunne kun mødes med et par ugers mellemrum og tilbringe to eller tre dage sammen, inden en af os skulle rejse hjem igen. Det føltes ofte, som om vi havde brug for meget mere tid, og afskeden var altid svær. Men fordi vi måtte gøre en indsats for at se hinanden, værdsatte vi hvert minut, vi kunne være sammen. Da vores forhold blev mere alvorligt, så vi frem til en tid, hvor vi ikke skulle sige farvel til hinanden.

Vores tid sammen var meget spændende og varierede: Vi cyklede og red på heste, besøgte museer, læste i skrifterne, lavede mad, gik ture i parken (vi dansede sågar i en af dem) og besøgte et børnehjem for at tjene og lege med børnene.

Hver gang vi mødtes, foretog vi os noget nyt, så vi havde det rigtig sjovt. Jeg påskønnede, at Vitaly var så opfindsom, når han planlagde dates. De aktiviteter, som han planlagde, hjalp os faktisk med at lære hinanden at kende.

Vitaly: Da jeg var studerende, havde jeg ikke råd til så mange spændende ting. Jeg

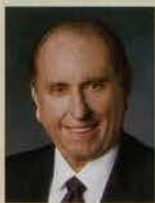
er gift. Da jeg friede til Katya, spurgte nogle af mine venner mig, hvordan jeg kunne gifte mig med hende, uden på forhånd at vide, om vi passede sammen. De mente, som mange af Katyas venner også gjorde, at den eneste måde, hvorpå man kunne vide, om hun var den rette for mig, var ved at bo sammen et stykke tid.

Jeg fortalte dem, at der ikke er nogen grund til at bo sammen med et menneske for at lære vedkommende at kende. Jeg prøvede også at forklare mine venner, på en måde, som de kunne forstå, at jeg havde bedt og modtaget et svar om, at jeg skulle gifte mig med Katya. Da jeg havde fået min beslutning bekræftet, nærede jeg ingen frygt for ægteskabet. Jeg glædede mig og følte, at et helt nyt liv udfoldedes for mig. Der var ingen som modsagde eller kritiserede mig for den indstilling. Faktisk støttede de min beslutning.

Katya: Da Vitaly friede, prøvede mine forældre at tale mig fra at gifte mig. De mente, at det var alt for tidligt for os at blive forlovet, og at jeg skulle lære Vitaly endnu bedre at kende. Chefen på mit arbejde sagde det samme og tilføjede: »I skal bo sammen, inden I kan træffe et sådant valg.«

Jeg er ked af, at folk har det på den måde med ægteskab og familie. Jeg tror ikke, at de forstår, hvor lykkelige par kan være, når de er blevet viet og beseget i templet. Den store kærlighed og lykke, som Vitaly og jeg følte ved vores vielse, styrkedes af visheden om, at vi var beseget for al evighed.

Vitaly: Katya og jeg blev gift i Omsk den 25. februar 2006. (Russisk lov kræver, at man bliver viet borgerligt inden en tempelbesegling, som mange andre lande også gør). Næste morgen rejste vi til templet i Stockholm. Vi tog et fly fra Omsk og fløj de tre timer til Moskva, hvor vi tilbragte resten af dagen. Så tog vi nattoget til Skt. Petersborg. Da vi var nået dertil, steg vi på en bus sammen med andre sidste dages hellige og kørte i otte timer til Helsinki

HAV ET EVIGT PERSPEKTIV

»Bevar et evigt perspektiv. Lad der være et tempelægteskab i jeres fremtid. Der findes ikke en scene så smuk, et tidspunkt så helligt som denne særlige dag, hvor I bliver viet. Der og da får I et glimt af celestial glæde. Vær opmærksom; tillad ikke fristelse at frarøve jer denne velsignelse.«

Præsident Thomas S. Monson, »Vær et eksempel«, *Liahona*, maj 2005, s. 113.

brugte de fleste af mine penge på at besøge Katya og betale min telefonregning. Men et stramt budget betød ikke, at vores dates skulle være kedelige eller uproduktive. Faktisk kostede nogle af vore bedste dates ikke en øre.

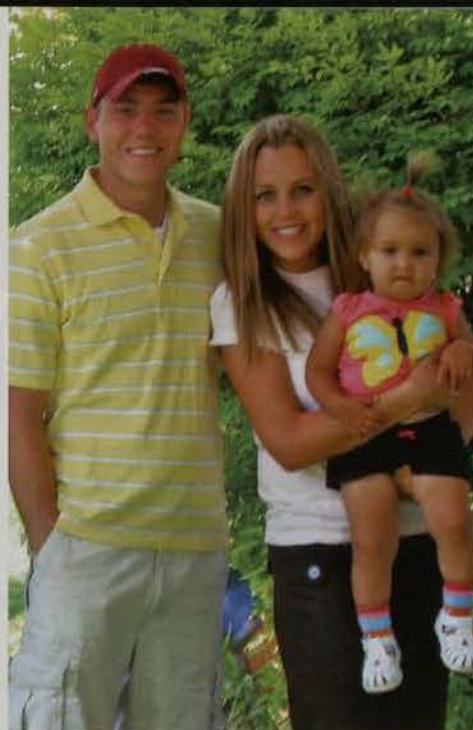
Det kan lyde fjollet, men jeg ville se, hvordan Katya opførte sig, når hun var sammen med børn, så derfor besøgte vi et børnehjem. Sådan var det med mange af vore dates; vi gjorde vores bedste for at lære hinanden bedre at kende.

Et liv efter Herrens vilje

Vitaly: I Rusland, som mange andre steder, er det normalt, at folk bor sammen, inden de

Til venstre: Schmakovs ved deres besejling i 2006; deres rejse til templet i Stockholm tog næsten 30 timer. Til højre: I dag har familien Schmakov en lille datter. Katya siger: »Jeg vil gerne have, at hun bliver gift i templet en dag, og den bedste støtte, vi kan yde hende, er at være kærlige livsledsagere og forældre.«

i Finland. Den sidste del af rejsen var 11 timer med færge til Stockholm.

Endelig var vi fremme ved templet.

Nogle vil mene, at så lang en rejse er en udfordring, men på mange måder var vores rejse gennem Europa en pragtfuld bryllupsrejse.

Den dag, vi blev besejlet, den 1. marts 2006, var en herlig dag – en dag med fred og vished. Jeg vidste, at hende, hvis hånd jeg holdt, var den, jeg skulle dele evigheden med. Alene den tanke fyldte mig med stor glæde og taknemlighed mod min himmelske Fader, fordi han havde betroet mig med sin datter som min hustru. Jeg følte mig tættere på ham end nogensinde før.

Søg kristuslignende egenskaber

Katya: Nu har Vitaly og jeg en lille datter. Hun er vidunderlig. Jeg vil gerne have, at hun bliver gift i templet en dag, og den bedste støtte, vi kan yde hende, er at være kærlige livsledsagere og forældre.

Jeg håber, at hun kan finde en værdig præstedømmebærer, som har mange kristuslignende egenskaber. Det var, da jeg så de

egenskaber i Vitaly, at jeg vidste, jeg kunne gifte mig med ham.

Hvad var det, der tiltrak mig ved Vitaly? Han er selvfølgelig flot og klog, og han ved, hvordan man gør kur til en kvinde. Men det var det ikke de vigtigste kriterier. Han havde, hvad jeg kalder »en Kristi discipels øjne«. Jeg fornemmede et lys i ham. Han er en retfærdig præstedømmebærer.

Vitaly: Selvfølgelig er det dejligt at være gift med en, man er tiltrukket af. Men hvis vi udelukkende er optaget af de fysiske træk, går vi glip af nogle af de vigtigste karaktertræk – personlighed, åndelighed og andre kvaliteter, som virkelig har betydning i et varigt ægteskab.

Jeg er klar over, at det kan være en udfordring for nogle unge voksne at finde en ægtefælle i Kirken, simpelthen fordi der ikke er mange sidste dages hellige, der hvor de bor. Jeg føler med dem. Ikke desto mindre ved jeg, at uanset hvad vores omstændigheder er, kan vores himmelske Fader, hvis vi gør vores del og bereder os på at blive besejlet i templet, åbne en udvej for os. ■

Opstandelsens I vished

Spencer W. Kimball blev indsat som Kirkens 12. præsident den 30. december 1973. Præsident Kimball var en dynamisk leder med store visioner. Han præsiderede i en tid med hidtil uset vækst i missioneringen og Kirkens medlemstal. Denne artikel stammer fra en tale, som han holdt ved generalkonferencen den 4. april 1969.

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985)

Ved juletid for mange år siden vandrede vi, hvor Jesus havde vandret. Vi tilbragte dyrebare timer i det, der siges at være Getsemane have, og vi prøvede at forestille os de lidelser, som han gennemgik inden sin korsfæstelse og opstandelse. Vi var i nærheden af det sted, hvor han bad, hvor han blev taget til fange, og hvor

han blev forhørt og dømt.

Uden for bymuren besteg vi det højedrag, som er mærket af små huler, der får den runde del af det til at ligne et kranium, og vi fik at vide, at det var Golgata, stedet, hvor han blev korsfæstet. Vi bevægede os i zigzag ned af bagsiden af højen og trådte ind ad en åbning i vinduesstørrelse,

som førte ind til en råhugget hule, hvor det siges, at hans legeme var blevet lagt.

Vi tilbragte nogle timer i den lille have uden for graven og fordybde os i evangeliets beretning om hans begravelse og opstandelse, som fandt sted her. Vi læste eftertænksomt og under bøn om kvindernes komme til graven, om Herrens engel, der rullede stenen bort, og om de flygtede vagters forvirring.

»Han ... er opstået«

Vi kunne næsten forestille os, at vi så to engle i strålende klæder, som talte til Maria og sagde: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde?

Han er ikke her, han er opstået.«

Herren havde forudsagt: »Menneskesønnen skulle overgives i syndige menneskers hænder og korsfæstes og opstå på den tredje dag« (Luk 24:5-7).

Vi mindedes samtalen mellem Maria, englene og Herren:

»Kvinde, hvorfor græder du? Hun svarede: »De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.«

Hun vendte sig og »så Jesus

stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus.

Jesus sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?« Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: »Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.«

Jesus sagde til hende: »Maria!« Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: »Rabbuni!« – det betyder Mester.

Jesus sagde til hende: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud« (Joh 20:13-17) ...

Påskens betydning

Til tider synes vores fejring af vigtige begivenheder at få et jordisk skær, og vi forstår ikke fuldt ud betydningen af årsagen til højtidene. Det gælder især påsken, hvor vi ofte fejrer højtidene, snarere end den dybe betydning af Herrens opstandelse. De må sandelig være ulykkelige, de som ignorerer Kristi guddommelighed, Mesterens rolle som Søn. Vi har ondt af dem, der kalder opstandelsens store mirakel

for »en subjektiv oplevelse blandt disciplene, snarere end en faktisk historisk begivenhed«.

Vi ved i sandhed, at alt dette virkelig skete. Kristus talte om sig selv til Nikodemus:

»Vi taler om det, vi ved, og vi vidner om det, vi har set, men I tager ikke imod vort vidnesbyrd« (Joh 3:11).

Og så husker vi, at Peter vidnede:

»Så skal da hele Israels hus vide for vist, at den Jesus, som I har korsfæstet, har Gud gjort både til Herre og til Kristus« (ApG 2:36).

»I fornægtede den hellige og retfærdige ...

Livets fyrste dræbte I, men Gud

oprejste ham fra de døde. Det er vi vidner om« (ApG 3:14-15).

Tappert stod Peter og Johannes foran rådet og sagde atter:

»Så skal I alle, ja, hele Israels folk vide, at det er i Jesu Kristi, nazaræerens, navn, ham som I korsfæstede, men som Gud oprejste fra de døde, at denne mand [den tidligere lamme mand] står rask foran jer ...

Og der er ikke frelse i nogen anden, ja, der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved« (ApG 4:10, 12).

Da rådet revsede de to apostle og befalede dem, at de ikke skulle tale eller forkynde den slags i Jesu navn, svarede

de og sagde: »Døm selv, om det er rigtigt over for Gud at adlyde jer mere end ham;

men vi kan ikke lade være at tale om, hvad vi har set og hørt« (ApG 4:19-20).

»Med stor kraft aflagde apostlene vidnesbyrd om Herren Jesu opstandelse, og alle nød de stor yndest« (ApG 4:33).

Peters vidnesbyrd

Vi ved også, at opstandelsen er virkelig. Den levende Peter sagde til forfølgernes råd:

»Vore fædres Gud har oprejst Jesus, som I dræbte ved at hænge ham på et træ ...

Og vidner om disse ting er vi og Helligånden, som Gud har givet dem, der adlyder ham« (ApG 5:30, 32).

Vi står i ærefrygt foran den store Peter, der så fuldstændigt havde modtaget total vished, og som så værdigt havde påtaget sig lederskabets og myndighedens kappe og den inspireredes og videndes mod. Hvilken styrke havde han ikke fået, da han ledte de hellige og stod urokkelig over for verden med dens forfølgere, vantroende og vanskeligheder. Og mens han igen og igen fremlagde sin fuldkomne viden, glæder vi os over hans udholdenhed over for pøbler og dommere, embedsfolk, der

stræbte ham efter livet, og mens han tappert forkyndte om den opstandne Herre, Freds Fyrsten, den Hellige og Retfærdige, Livets fyrste, Fyrsten og Frelseren. Peter var nu sikker i sin sag, urokkelig, for aldrig igen at falde. Vi burde opnå megen vished ved hans vished ...

Paulus' vidnesbyrd

Paulus' vidnesbyrd synes at være det mest afgørende. Han

Og senere drog Paulus til apostlene i Jerusalem, og Barnabas, der talte på Paulus' vegne, »forklarede dem, hvordan han på vejen havde set Herren, og at Herren havde talt til ham, og hvordan han i Damaskus frimodigt havde talt i Jesu navn« (ApG 9:27).

Så fortsatte Paulus:

»Da de havde udført alt det, der står skrevet om ham, tog de ham ned fra korset og lagde ham i en grav.

Men Gud oprejste ham fra de døde,

Og i mange dage viste han sig for dem, der var fulgt med ham fra Galilæa til Jerusalem, og de er nu hans vidner over for folket ...

Gud [har] opfyldt [det løfte] for os, deres børn, da han lod Jesus opstå ...

Og at Gud lod ham opstå fra de døde, så han ikke nogen sinde skal vende tilbage til forrådnelse« (ApG 13:29-31, 33-34) ...

Joseph Smiths vidnesbyrd

Vi opløftes af vidnesbyrdet fra den nutidige profet Joseph Smith, da han forsikrede folket om opstandelsen. Ældste George A. Smith citerer Joseph Smiths sidste offentlige

Om deres vidnesbyrd om den opstandne Herre sagde Peter og Johannes: »Vi kan ikke sige andet end det, vi har set og hørt.«

hørte røsten fra den opstandne Kristus:

»Saul, Saul, hvorfor forfølger du mig?« Og for at være sikker på identiteten spurgte Paulus: »Hvem er du, herre?« og modtog svaret: »Jeg er Jesus, som du forfølger« (ApG 9:4-5).

Og den samme Paulus, som nu havde genvundet sin styrke, som var blevet velsignet af præstedømmet, som havde genvundet sit mistede syn, gik omkring i synagogerne og satte jøderne i Damaskus til vægs, »når han påviste, at Jesus er Kristus« (ApG 9:22).

© 2011 MINE TÆN, ALL RIGHTS RESERVED. COURTESY OF L'Esprit inc.

prædiken i juni 1844, få dage før det brutale drab på ham:

»Jeg er parat til at lade mig ofre for dette folk, for hvad kan vore fjender gøre? De kan kun slå legemet ihjel, og så rækker deres kræfter ikke længere. Stå fast, mine venner. Vig ikke tilbage. Søg ikke at redde jeres liv, for den, der frygter at dø for sandheden, vil miste det evige liv. Hold ud til enden, og vi skal opstå og blive som guder og herske i celestiale riger, fyrstendømmer og evige magter¹ ...

Jobs spørgsmål og svar

Det spørgsmål, som Job stillede, er blevet stillet af millioner, som har stået ved en af deres kæres åbne grav: »Kan en, der er død, få liv?» (Job 14:14).

Og spørgsmålet er blevet passende besvaret for utallige af dem som en stor, dejlig fred, der sænker sig over dem som dug fra himlen.

Og usigeligt mange gange har hjerter, der var svækkede af smertelige lidelser, følt et kys fra den fred, der overgår al forstand.

Og når en dyb sjælefred har bragt en varm vished til de sind, som var bekymrede, og til de hjerter, som var knuste, kunne alle disse mennesker gentage vor elskede Job:

»Dog ved jeg, at min løser lever, til sidst skal han stå frem på jorden.

Når min hud er skrællet af, når mit kød er tæret bort, skal jeg skue Gud; ham skal jeg skue, ham og ingen anden skal mine øjne se« (Job 19:25-27).

Job havde udtrykt det ønske, at hans vidnesbyrd måtte blive trykt i bøger og hugget ind i sten, så de kommende generationer kunne læse det. Hans ønske blev efterkommet, for mange sjæle har opnået fred, når de har læst hans stærke vidnesbyrd.

Johannes' åbenbaring

Lad mig afslutningsvis læse om Johannes Åbenbarerens syn:

»Og jeg så de døde, både store og små, stå foran tronen, og bøger blev åbnet, og en anden bog blev åbnet, det er livets bog, og de døde blev dømt efter deres gerninger ifølge det, der stod skrevet i bøgerne.

Og havet gav sine døde tilbage, og døden og dødsriget sine døde, og de blev dømt, enhver efter sine gerninger« (Åb 20:12-13).

Og ligesom det levende, frodige forår følger den triste, dødlignende vinter, forkynder al naturen den opstandne Herres guddommelighed, at han var Skaberens, at han er verdens Frelser, at han sandelig er Guds Søn. ■

Retskrivning og tegnsætning i den engelske udgave er opdateret; citatangivelser tilføjet.

NOTE

1. Joseph Smith, *History of the Church*, 6:500.

Don L. Searle
Kirkens Tidsskrifter

Fiji

George, Alitiana og Ryan Kumar.

Troens frugter

Fiji blev en gang betragtet som meget afsides fra resten af verden – et sted, hvor man kunne trække sig tilbage fra en hektisk storbyverdens problemer. Sådan er det ikke længere. Flyvemaskinen, satellitten og den globale handel har nu ført alle den moderne livsstils udfordringer, som man kender fra resten af verden, til Fijis kyster. Kirkens medlemmer på Fiji møder disse udfordringer på samme måde, som man gør i en hver anden del af verden: Med trofast lydighed mod evangeliets principper.

Tre eksempler fra Fiji illustrerer, hvordan disse principper former menneskers liv.

Familien Kumar

George Kumar søgte efter en måde, som kunne sikre, at hans ældste søn, Ryan, ville leve et produktivt og moralsk liv. Men familien Kumar fandt meget mere: Evige evangeliske sandheder, som skænkede dem alle et nyt og lykkeligere liv.

Evangeliet indgød deres familie nyt liv, siger bror Kumar. »Vi tilbringer mere tid sammen – mere kvalitetstid og er mere åbne over for hinanden.« De beder familiebøn hver dag, og regelmæssige familieaftner er et »must«, siger Ryan.

Der var Ryan, der førte de andre ind i Kirken.

Da Ryan var midt i teenageårene, blev George Kumar

bekymret for, hvilken vej hans søn ville vælge i livet. George, der var urolig for, at Ryan og hans venner ikke anvendte deres tid produktivt, fandt ud af, at han kunne omgive sin søn med unge mennesker, som opførte sig anderledes. Efter at have talt med en fætter, der arbejder

på Fijis LDS Church College i Suva, fandt George ud af, at Ryan kunne blive optaget på skolen. (Church College er en skole, der svarer til de afsluttende klasser i folkeskolen).

Ryans adfærd forbedredes, da han begyndte på Church College. »Det skyldtes de andre elevers eksempel,« siger han. Tidligere havde han tilbragt meget tid sammen med sine venner i ligegyldige aktiviteter. Men da han havde set, hvordan de andre elever på kirkeskolen levede, »mistede jeg interessen for den slags,« forklarer han.

Ryan opnåede et vidnesbyrd om evangeliet, og hans forældre var så glade over at se forandringerne i hans liv, af de straks sagde ja, da han bad om lov til at blive døbt

og bekræftet. Ryan droppede sine gamle venner. Nu havde han fået nye venner.

Men da han bad sine forældre om at lytte til missionærerne, »var vi noget tilbageholdende,« mindes George. Men de havde set den forandring, som evangeliet havde udvirket i Ryans liv, så de vidste, at Kirken måtte stå for noget godt. Forandringen i Ryans adfærd var så gennemgribende, at han i sit sidste år på skolen blev udnævnt til skolerådsformand, en ære, der normalt var forbeholdt en

En families opdagelse af sandheden, en anden families styrkelse af kærlige bånd, og en ung kvindes tillidsfulde tro.

Ældste Kumar, mens han tjente i Salt Lake City South-missionen i Utah.

elev, der havde haft hele sin skolegang på skolen.

Nogle af forandringerne i Ryans adfærd virkede til at begynde med underlige i hans forældres øjne. Hvorfor kunne de for eksempel ikke

overtale ham til at spise den første søndag i måneden? Men da Ryan forklarede formålet med fasten, forstod hans forældre, at forandringerne i hans liv stak dybere, end de var klar over.

Ryans lillebror, Michael, havde også bemærket, at hans bror havde ændret sig, og Michael lyttede til evangeliet. »Ryan begyndte at gå til kirkeaktiviteter, og det, der slog mig, var, at han virkede så glad, hver gang han kom tilbage fra dem,« siger Michael. »Jeg henviste faktisk mig selv til missionærerne. Jeg ville undervises. Jeg ville døbes og bekræftes.«

Da missionærerne underviste Michael i lektionerne for nye medlemmer efter hans dåb, begyndte hans mor, Alitiana, at lytte med. Det påvirkede hendes mand, og snart havde både George og hans hustru deres egne vidnesbyrd.

Ryan havde det privilegium at døbe begge sine forældre som medlemmer af Kirken i 2006, kort før han rejste til Wellington-missionen i New Zealand for at udføre sin mission. Senere, inden Michael tog på mission, havde han det privilegium at ledsage sine forældre, da de tog til templet. Ældste Michael Kumar begyndte i Salt Lake City South-missionen i Utah i august 2008, kort før Ryan vendte hjem fra New Zealand.

Det kan være hårdt for familien Kumar at skulle betale tiende og forsørge en søn, der er på mission. Bror Kumars indtægt gik fuldt ud til deres terminer og andre forpligtelser. Men de gjorde de nødvendige ofre; hele familien erkendte behovet. Når bror Kumar for eksempel muntert sagde, at de skulle have det »normale« måltid om aftenen, vidste hele familien, at der ikke kom kød på bordet. »Der var dage, hvor vi kun fik brød og kakao,« mindes Michael.

Ryan siger, at han er taknemlig for sine forældres ofre. »Jeg indså, at de virkelig tog de pagter, de havde indgået, alvorligt.«

Ryans lillebror siger, at siden deres omvendelse, »har vi som familie tacklet prøvelser bedre. Vor himmelske Fader har hjulpet os.«

Familiens omvendelse rørte også hurtigt andre. To af Ryans og Michaels fætre, som var kommet for at bo hos familien Kumar, valgte også at lytte til missionærerne og blive medlemmer af Kirken.

Familien Kumar har fået både timelige og åndelige velsignelser af deres ofre, siger bror Kumar. De har været i stand til at få pengene til at slå til. Da Michael var taget på mission, fik bror Kumar et nyt job, som han håber sætter ham i stand til at betale sit hus af hurtigere.

Men de åndelige velsignelser, som familien Kumar har modtaget, betyder meget mere for dem. George og Alitiana finder vækst i deres kaldelser – han som ældsternes kvorumspræsident i Lami 2. Menighed i Suva Nordre Stav på Fiji, og hun som andenrådgiver i menighedens Primary.

Ryan bemærker, at hans eget syn på livet er helt anderledes end mange af hans jævnaldrendes: »Jeg har altid noget at tage mig til – noget, der kan opbygge riget.« Med hensyn til planer for fremtiden siger han, at evangeliet får de troende til »at se på det hele fra et evigt perspektiv.«

George og Alitiana var begge blevet undervist i kristne læresætninger, inden de hørte om evangeliet. Men de havde ikke fundet trøst i det, de havde lært. »Inden for andre religioner,« siger bror Kumar, »lærer man at frygte Guds vrede – at være bange. Men Jesu Kristi forsoning giver én en chance mere.«

Familien Kumar bestræber sig på at få mest muligt ud af den chance.

Familien Naivaluvou

Peni og Jieni Naivaluvou fordoblede størrelsen af deres familie, da de valgte at åbne dørene for fire piger fra Vanuatu, som gik på LDS Church College på Fiji. Men familien Naivaluvou ser ikke dette som et offer. De føler, at de er blevet rigt velsignet ved at gøre det. De mener, at en af disse velsignelser er deres nyeste familiemedlem, den spæde Hagoth, der blev født i januar 2009.

Tidligt i 2008 hørte biskop og søster Naivaluvou fra

Tamavua Menighed i Suva Nordre Stav i Fiji om to unge studerende fra Vanuatu, som havde brug for et sted at bo, så familien Naivaluvou så nærmere på deres egen situation. Deres sønner, Soane på 18 og Ross på 16, var ikke hjemme, fordi de gik i kirkeskole på Tonga, som er deres fars families fædreland. De to piger fra Vanuatu boede hos en familie i Suva, som ikke

Biskop og søster Naivaluvou fokuserer ikke på det, de har måttet ofre for at tage fire nye familiedlemmer til sig. I stedet takker de for de velsignelser, de har modtaget.

var medlemmer af Kirken, og det kostede deres forældre mange penge. De to piger ville være godt selskab for den 13-årige Andrea Naivaluvou. Andrea går også på Church College og kom hjem tidligt på eftermiddagen, inden hendes forældre havde fået fri fra arbejde. Så bror og søster Naivaluvou besluttede, at de ville indbyde de to piger fra Vanuatu til at bo gratis hos dem.

Pigerne insisterede på at hjælpe til med udgifterne, men deres egne udgifter blev alligevel det halve af, hvad de tidligere havde betalt – en velsignelse for deres familier.

I april kom to andre piger fra Vanuatu på besøg og nød stemningen i familien Naivaluvous hjem. Ikke længe efter spurgte disse to piger, om de også måtte bo hos

Forrest: Peni, Jieni og Andrea Naivaluvou. Bagest: Soane og Ross Naivaluvou.

Templet i Suva på Fiji.

dem. Familien Naivaluvou tog med glæde imod dem.

Hvordan var det at have fire unge mennesker ekstra i hjemmet? »Vi har knyttet så stærke bånd, at de føles mere som vore døtre,« siger biskop Naivaluvou. Familien Naivaluvou gjorde det fra starten klart, at pigerne skulle betragtes som en del af familien. De fire piger fra Vanuatu er faktisk i familie med hinanden, men hjemme hos familien Naivaluvou behandler de hinanden som søstre, født af de samme forældre. Andrea Naivaluvou ser dem også som »mine søstre«, siger hun; de større piger passede på hende og hjalp hende med lektierne, når det var nødvendigt. De fire piger begyndte at kalde biskop og søster Naivaluvou for *Ta* og *Na* – »far« og »mor« på fijiansk.

Det er måske første gang, siger søster Naivaluvou, at piger fra Vanuatu, der går på Church College, har fundet logi hos medlemmer af Kirken. Faderen til en af pigerne udtrykte, da han kom på besøg, sin dybe taknemlighed over for familien Naivaluvou for den kærlighed, de har vist hans datter.

Søster Naivaluvou påpeger, at en af pigerne, som er datter af en distriktspræsident på Vanuatu, var et godt eksempel for deres familie på grund af sin tro; biskop Naivaluvou siger, at hendes eksempel hjalp hans familie til at tage skriftstudium og familiebøn mere alvorligt.

Både bror og søster Naivaluvou siger, at de er blevet timeligt velsignet, fordi de var villige til at dele med andre. Deres midler har strakt sig længere. Og søster Naivaluvou tror, at den velsignelse, at hun blev gravid igen efter 13 år, har forbindelse til deres villighed til at vise andre kærlighed.

Hvilket råd kan Asenaca Ramasima (til højre) give til andre unge mennesker? »Forbliv tro mod evangeliet og lyt altid til jeres forældre. Måske tror du, at du ved det hele bedre, end de gør, men højst sandsynligt forstår de meget, som du slet ikke har lært endnu.«

Da familien Naivaluvous to sønner vendte hjem fra Tonga ved slutningen af skoleåret, anerkendte de også de unge piger som en del af familien. Men Soane kan nok undskyldes, hvis han ikke helt betragter pigerne som søstre. Han blev shanghaget som ledsager for en af pigerne til skoleballet. Han udførte sin rolle som en sand gentleman.

Da de fire piger fuldførte skoleåret og vendte hjem til Vanuatu sidst på året 2008, var afskeden gribende, mindes biskop Naivaluvou. Det var, som om han og hans hustru måtte sige farvel til fire døtre. Og da det nye skoleår begyndte i 2009, bød familien Naivaluvou med glæde deres fire »døtre« velkommen tilbage – plus to piger mere.

Da der kun er fire soveværelser i deres hjem, vil nogle måske undre sig over, hvordan de kunne finde plads til seks unge piger ud over deres egen datter og den nyfødte. Men familien Naivaluvou fandt hurtigt ud af det uden problemer.

Det drejede sig jo ikke om personligt albuerum. Det var bare et spørgsmål om at udvide deres familiekærlighed.

Asenaca Ramasina

I 2008 vandt Asenaca Ramasima det, der nok er de to mest ansete udmærkelser for elever på LDS Church College på Fiji. Først blev hun valgt som duks eller skolens bedste elev. Den udmærkelse ledsages af et legat,

der dækker skolepengene. Men hun modtog også Lion of the Lord-prisen, som gives til en seminarelev, der har udmærket sig. Hun skatter den anden pris endnu mere end den første, fordi den er en påmindelse om, hvordan hun har bestræbt sig på at udvise tro på sin himmelske Fader i hverdagen.

Livet har allerede tildelt Asenaca en rigelig andel af besværligheder, selv om hun kun er 19 år. Og alligevel synes hun at udstråle glæde – glæde ved kundskaben om, at hun har en evig familie, fordi de blev beseglet i templet

i Suva på Fiji i 2001, og glæde ved kundskaben om, at hun er kendt og elsket af sin himmelske Fader.

Asenaca er den yngste af fem børn. Hun har fire ældre brødre. Hun mindes, at da deres far døde, opfordrede deres ældste storebror, som dengang var på mission, dem til at huske på, at deres far ikke var tabt for evigt. Han ville altid være tæt på dem.

Hendes brødre blev familiens forsørgere, mens deres mor blev det åndelige bånd, der knyttede dem alle sammen. Børnene har nydt godt af at følge deres forældres eksempel.

»Min far var en inspiration for mig. Han har altid lært os: »Vær flittig, vær flittig,« siger den blide Asenaca. Hun ærede sin far og hjalp sin mor ved at være flittig i skolen. Det legat, som fulgte med udnævnelsen til duks, er et værdifuldt bidrag, som Asenaca har ydet til dækningen af egne skoleudgifter.

Forældrenes eksempel har også givet hende en grundvold for åndelig dannelse. »Vi blev dagligt undervist i hjemmet ved familieskriftstudium og vore forældres undervisning,« siger Asenaca. Hun tilføjer, at hendes mor stadig bygger på denne grundvold i familien.

Asenacas eget regelmæssige skriftstudium gør, at hun bevarer og styrker sin tro på Jesus Kristus. Hun afsætter tid til skriftstudium, uanset hvor travlt hun har.

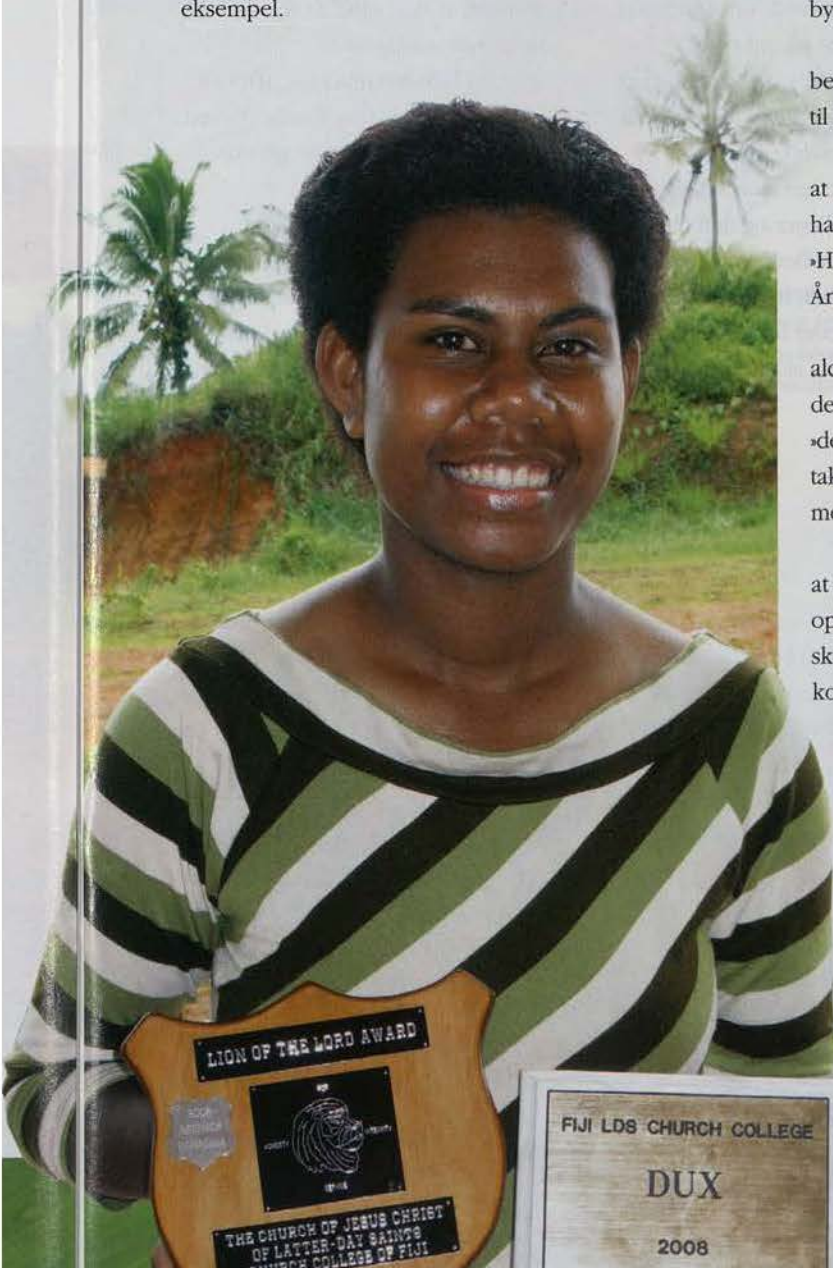
Tro på Jesus Kristus har til gengæld hjulpet hende med at holde sig tæt til sin himmelske Fader, så hun kan bede ham om hjælp. »Jeg ved, at han altid er der,« siger hun. »Hvis jeg gør, som han ønsker, støtter han mig, og hans Ånd bekræfter, hvad der er rigtigt.«

Den vejledning er vigtig, når unge piger på hendes egen alder prøver at overtale hende til at »more sig, sådan som de gør – ved at drikke, ryge og blæse på kyskheden. Men »den slags strider imod min samvittighed,« siger Asenaca, og takket være sin tro og den tryghed, hun føler ved sin himmelske Faders vejledning, »kan jeg sige nej.«

Hun siger, at det at tjene i Kirken har hjulpet hende til at opbygge en selvtilid, som hun ellers ikke kunne have opnået. Det får betydning, når hun er færdig med sin skolegang på Church College, for hun håber, at hun så kan komme ind på Brigham Young University i Provo i Utah eller BYU-Hawaii for at læse til revisor.

Begge steder ligger langt fra hendes hjem ude på landet nær Suva. Virker det skræmmende at skulle rejse så langt bort? Asenaca overvejer spørgsmålet et øjeblik, og så smiler hun et af sine brede smil. Ja, svarer hun – men hun gør det for at nå sine mål.

Det er ikke svært at tro på, at Asenaca vil gøre, som hun siger. Indtil videre har hun klaret sig fint, når det gælder om at nå sine mål. Og ligesom andre trofaste medlemmer på Fiji har hun fundet åndelig vækst og timelig fremgang ved at udøve tro og holde budene. ■

Han respekterede min anmodning

Da jeg blev døbt som 18-årig, vidste jeg, at efterlevelse af Jesu Kristi evangelium ville blive en livsstil for mig. Jeg følte, at det var vigtigt og alvorligt at efterleve de evangeliske standarder, og jeg er blevet velsignet på mange måder ved at gøre det.

Et af de evangeliske principper, som betyder rigtig meget for mig, er helligholdelsen af sabbatten. Det

»Jeg har brug for, at I alle arbejder de næste to weekender,« sagde min chef. Mit hjerte sank i livet. Jeg vidste, at det betød, at jeg skulle arbejde om søndagen.

giver mig mulighed for at hvile fra mit daglige virke og koncentrere mig om min himmelske Fader.

Jeg arbejder i turistindustrien i Costa Rica. Inden for den branche er det normalt at arbejde om søndagen. Da jeg begyndte på mit arbejde, fortalte jeg, at jeg var medlem af Kirken. Jeg anmodede om – og fik lov til – at holde fri om søndagen.

Min usædvanlige anmodning gjorde mine kolleger og min chef nysgerrige. De stillede mig en masse spørgsmål om min tro. Jeg har haft mange muligheder for at forklare dem noget af det, som sidste dages hellige

tror på. I mange tilfælde har mine forklaringer på evangeliske lærdomme vundet deres respekt.

En dag samlede min chef alle medarbejderne til en særlig bekendtgørelse. »Jeg har brug for, at I alle arbejder de næste to weekender,« sagde han. Mit hjerte sank i livet. Jeg vidste, at det betød, at jeg skulle arbejde om søndagen.

Men så fortsatte min chef: »Det vil sige alle undtagen Juan Carlos. Vi ved jo, at intet kan få ham til at arbejde om søndagen.«

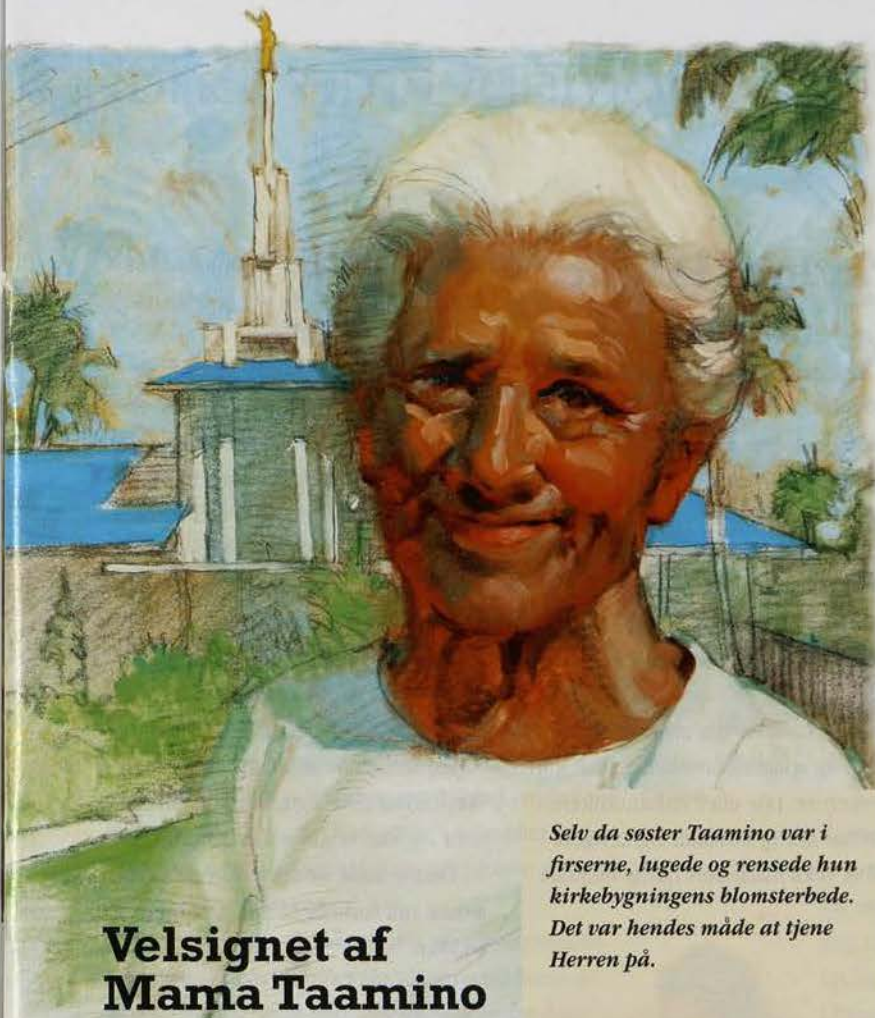
Jeg var lettet. Min chef havde respekteret min anmodning! På grund af min adfærd og de standarder, som jeg viste på jobbet, havde jeg vundet hans respekt. Og derfor var han villig til at respektere min tro.

Jeg ved, at når vi gør evangeliske standarder til noget vigtigt i vores liv, velsigner Herren os. ■

Juan Carlos Fallas Agüero, San José i Costa Rica

Velsignet af Mama Taamino

Da jeg traf Taumatagi Taamino, var jeg ung missionær og tjente i mit hjemland. Søster Taamino, der var en aldrende enke, var lettere krumbøjet af ælde og hårdt arbejde, men hun strakte altid armene ud for at hilse på min kammerat og mig og kysse os på begge kinder, som det er skik i Fransk Polynesien.

Søster Taamino var svagelig, og hun gik med langsomme, afmålte skridt, men hun tog sig af alle. Hun sørgede endog for, at min kammerat og jeg altid havde rent, nystroget tøj. Børn elskede at være sammen med hende, fordi hun tog varmt imod dem og lyttede til det, de havde at sige. Hun førte et enkelt liv i et lille toværelses

Selv da søster Taamino var i firserne, lugede og rensede hun kirkebygningens blomsterbede. Det var hendes måde at tjene Herren på.

hus, der var omgivet af sand, palmer, familie og venner. Af respekt kaldte alle hende for »Mama Taamino«.

Præsidenten for Papeete-missionen på Tahiti havde givet min kammerat, ældste Tchan Fat, og mig til opgave at berede en gruppe på 80 sidste dages hellige på at modtage deres begavelse og blive beseglet som familier i det nærmeste tempel – nemlig templet i Hamilton i New Zealand, som lå fire timers flyvetur derfra. Mama Taamino havde taget turen til templet hvert år i seks år, og dette år skulle hun af sted igen. Jeg spekulerede på, hvordan

hun havde råd til så dyre rejser, når hun levede under så beskedne forhold. Seks år senere fik jeg svaret.

Da jeg i 1976 var præsident for Papeete Stav på Tahiti, inspicerede jeg regelmæssigt stavens kirkebygninger. En dag besøgte jeg kirkebygningen i Tipaerui. Dengang havde vi lønede pedeller, og der fandt jeg Mama Taamino, som da var sidst i 60'erne, i arbejde som pedel for at forsørge sin store familie. Hun hilste mig med sit sædvanlige »Kom og spis,« men jeg svarede: »Mama Taamino, du er ikke ung længere, og det eneste, du får til frokost, er et lille stykke brød, en dåse sardiner og en lille flaske juice? Tjener du ikke nok til at få noget mere mad?«

Hun svarede: »Jeg sparer op til at rejse til templet igen.« Mit hjerte smeltede af beundring for hendes eksempel på kærlighed og offervillighed. Mama Taamino rejste til templet i New Zealand næsten 15 gange – hvert år, indtil templet i Papeete på Tahiti blev indviet i oktober 1983. Ved indvielsen strålede hun af glæde.

Da jeg i 1995 var missionspræsident, så jeg Mama Taamino igen. Hun var flyttet tilbage til atollen Makemo, som lå nær hendes fødested. Hun var nu i firserne og kunne ikke gå, men hendes rynkede ansigt udstrålede fred, tålmodighed og en dyb indsigt i livet og evangeliet. Hun havde stadig et smukt smil, og hendes øjne udstrålede ren næstekærlighed.

Tidligt næste morgen fandt jeg hende siddende i et af blomsterbedene ved kirkebygningen, hvor hun

lugede og rensede bedene. En af hendes sønner havde båret hende derhen. Når hun var færdig med et område, brugte hun hænder og arme til at bevæge sig til det næste sted. Det var hendes måde fortsat at tjene Herren på.

Sent om eftermiddagen, da jeg afholdt interview til tempelanbefalinger, blev Mama Taamino bragt hen til det sted i skyggen af et træ, hvor jeg sad, tæt på kirkebygningen. Hun ville gerne have mulighed for at svare på de spørgsmål, som kræves for at få en tempelanbefaling.

»Jeg kan ikke komme i templet mere, præsident,« sagde hun. »Jeg er blevet gammel og syg, men jeg ønsker altid have en gyldig tempelanbefaling på mig.«

Jeg kunne se, hvor inderligt hun ønskede at vende tilbage til templet, og jeg vidste, at Gud anerkendte hendes længsel. Ikke længe efter forlod hun sit jordiske hylster for at slutte sig til dem, som hun trofast havde tjent i Herrens hus. Hun tog intet med sig, udover sin tro, sit vidnesbyrd, venlighed, næstekærlighed og en villighed til at tjene.

Mama Taamino var en sand polynesiske pioner, hvis eksempel har været til velsignelse for mange af hendes brødre og søstre – deriblandt mig. ■

Victor D. Cave, Kirkens tidsskrifter

Taylor's talent

»Kan du fortælle mig, hvilke talenter Taylor har, som jeg kan fortælle klassen om?« spurgte min otteårige primarylærer mig om. Hun havde ringet, fordi Taylor's klasse skulle tale om de talenter, de havde modtaget fra vor himmelske Fader.

Jeg var helt blank. Jeg tænkte tilbage på de sidste otte år og prøvede at finde et svar. Da Taylor var fire dage gammel, fik han et slagtilfælde, som gav ham en omfattende hjerne-skade og spastisk lammelse. Han kan hverken se, tale eller kommunikere. Han har aldrig udviklet sig længere end et seks måneders barns mentale

stade. Han tilbringer det meste af sin dag i en kørestol, og vi plejer ham og gør tilværelsen behagelig for ham.

Vi jublede, da han lærte at fnise eller drikke af en særlig kop, og vi fejrede det, da han kunne rejse sig og tage et par skridt. Men selv om vi jublede og fejrede det udadtil, så græd vi indvendigt, fordi vi var klar over, at disse små fremskridt sandsynligvis var de største fremskridt, som Taylor ville komme til at gøre. Men jeg tænkte ikke, at det var det, en primarylærer ventede at høre.

Jeg rømmede mig og svarede trist: »Taylor har ikke rigtigt nogen talenter, som jeg kan komme i tanke om.«

Denne søde søster ændrede så for stedse mit forhold til min søn med sit svar.

»Jeg har set de andre børn lære at skubbe Taylor's kørestol, åbne døre for ham og overvinde deres frygt,« fortalte min søns primarylærer mig.

»Da jeg tænkte over denne lektion, blev jeg klar over, at alle Guds børn har et talent,« sagde hun. »Jeg mener, at Taylors talent er, at han lærer andre at tjene. Hvis det er i orden med dig, så vil jeg gerne fortælle klassen, at jeg har bemærket Taylors talent her i Kirken. Jeg har set de andre primarybørn lære at skubbe hans kørestol, åbne døre for ham og overvinde deres frygt for at tørre hans kind med et lommetørklæde, når det er nødvendigt. Jeg synes, at det er et stort talent, som han velsigner os andre med.«

Jeg samtykkede mumlende, og vi sagde venligt farvel til hinanden. Jeg spekulerer på, om den primarylærer er klar over, hvilket dybt indtryk den samtale gjorde på mig. Taylor er stadig den samme. Han er stadig meget plejkrævende. Hospitaler, læger og terapeuter kommer til at udgøre en stor del af mit liv. Men mit perspektiv har ændret sig, og jeg begyndte at lægge mærke til hans talent.

Jeg så, hvordan folk omkring os ændrede adfærd, når de bestræbte sig på at tage sig af ham. Jeg lagde også mærke til, hvordan han minder os om at tage den med ro, lægge mærke til hans behov og blive mere medfølelse, opmærksomme og tålmodige.

Jeg ved ikke, hvad der er Guds hensigt med, at Taylor skal gennem så overvældende udfordringer, men jeg tror, at hans primarylærer gav mig et lille glimt af det. Han er her for at dele sit talent med os. Han er her for at give os mulighed for at lære at tjene. ■

Heather Hall, Utah i USA

Ring efter en ambulance!

Da jeg i 1991 var ved at afskærme loftet i vores hjem, mærkede jeg en jagende smerte i mit venstre øje. Smerten, der føltes næsten som en splint, spredte sig snart til hele mit hoved. Jeg arbejdede videre, indtil ubehaget tvang mig til at gå ned i soveværelset for at hvile.

Men da jeg lagde mig ned, hviskede en stille, sagte røst til mig. »Stå op,« sagde Ånden. »Læg dig ikke til at sove.«

Mens jeg overvejede advarslen og tænkte over, hvad jeg skulle gøre, besluttede jeg at tage en af de piller, som min mor tog mod migræne. Jeg gik ind på mine forældres værelse, men da jeg åbnede pilleglasset, lød stemmen igen: »Lad være med at tage en af dem.«

Kort efter lød stemmen for tredje gang: »Du skal ringe efter en ambulance – lige nu!«

Jeg havde aldrig ringet til alarmcentralen før, men jeg gjorde det straks. Ambulancen kom kort efter, og to samaritter lagde mig på en bære. Det sidste jeg husker er, at de spurgte, hvad jeg hed. Så blev alt mørkt.

Senere vågnede jeg op på intensivafdelingen på hospitalet. Jeg var stadig svag og påvirket af bedøvelsen, men jeg kan huske, at jeg kunne mærke hænder på mit hoved, mens min far og min biskop gav mig en velsignelse. Jeg hørte ordene: »Du bliver helt rask igen, som om intet var sket.«

Smerten i mit venstre øje bredte sig snart til hele hovedet. Så snart jeg lagde mig ned, tilskyndede den stille, sagte røst mig: »Stå op. Læg dig ikke til at sove.«

Efter tre dage på intensivafdelingen og yderligere fire dage på en almindelig hospitalsafdeling kunne jeg endelig vende hjem. Først da fandt jeg ud af, at jeg havde haft en mindre hjerneblødning. Kirurgen, som havde opereret mig, fortalte mig senere, at jeg »havde været få millimeter fra døden«, og at jeg ville have været død, hvis jeg havde taget en migrænepille.

I dag er jeg sund og rask og taknemlig over, at Herren ledte mine tanker den dag. Jeg er blevet beseglet i templet til min dejlige hustru, og vi har fire vidunderlige børn.

Jeg takker min himmelske Fader og min Frelser, Jesus Kristus, for livets mirakel. Jeg stræber dagligt efter at få det bedste ud af den tid, de har skænket mig, og med taknemlighed mindes jeg den beskyttelse, som Åndens røst gav mig. ■

Simon Heal, Queensland i Australien

Nefis historie, min historie

Jakes opringning have knust mit hjerte, men jeg fandt håb i en fortidig profets eksempel.

Navnet tilbageholdt

Nogle år efter at jeg havde afsluttet college, sad jeg til en familieaften sammen med andre enlige voksne i min menighed. Vi var blevet inviteret hjem til en af rådgiverne i vores stavspræsidentskab, og hans hustru underviste os.

Vi læste beretningen om Nefi og hans brødre, der skulle hente bronzepladerne hos Laban (se 1 Ne 3-5). Vores underviser talte om det mod og den udholdenhed, som Nefi udviste. Så kiggede hun på vores lille gruppe. Hendes blik var gennemtrængende.

»Nefi og hans brødre havde fået en vanskelig opgave,« påpegede hun. »Det krævede flere forsøg, hvoraf ingen var lette. Men det var anstrengelserne værd. Som følge af at de havde skrifterne, kunne Nefi hindre sin familie i at synke ned og omkomme i vantrø (1 Ne 4:13).

Der er også »plader« i jeres liv,« fortsatte hun. »I skal måske udvise udholdenhed i at få jeres uddannelse. Måske kaldes I til at udvise mod, når I dater. Uanset hvilke ofre, hindringer, skuffelser eller hjertesorger – uanset hvad der kræves for at bevare jeres kommende familie og hindre dem i at omkomme i vantrø

– så gå tilbage og hent pladerne.«

Jeg syntes, at det var en smuk lignelse. Jeg arkiverede den i min erindring til senere brug. På det tidspunkt syntes jeg ikke, at der var nogle hindringer i mit liv. Jeg havde taget min eksamen, jeg nød mit nye job, og jeg var gået ud med alle tiders fyr – en gammel ven, som jeg havde fået et mere seriøst forhold til – i næsten fire måneder. Jeg kunne ikke være mere tilfreds med mit liv.

Flere måneder senere havde mit forhold til Jake (navnet ændret) udviklet sig meget. Men Jakes forældre var blevet skilt en del år tidligere, og deres separation påvirkede ham stadig meget. Han var bange for, at hvis vi giftede os, ville det ende på samme måde som med hans forældre.

Jeg sagde, at jeg var villig til at give ham tid – al den tid, han havde brug for – til at få styr på det hele i sit sind og sit hjerte. Vi talte om at træffe beslutninger baseret på tro i stedet for på frygt. Vi talte om handlefrihed og den kendsgerning, at han ikke behøvede at antage, at hans forældres skæbne automatisk ville blive hans. Vi talte om Jesu Kristi forsoning og Frelserens evne til at hele vores hjerte.

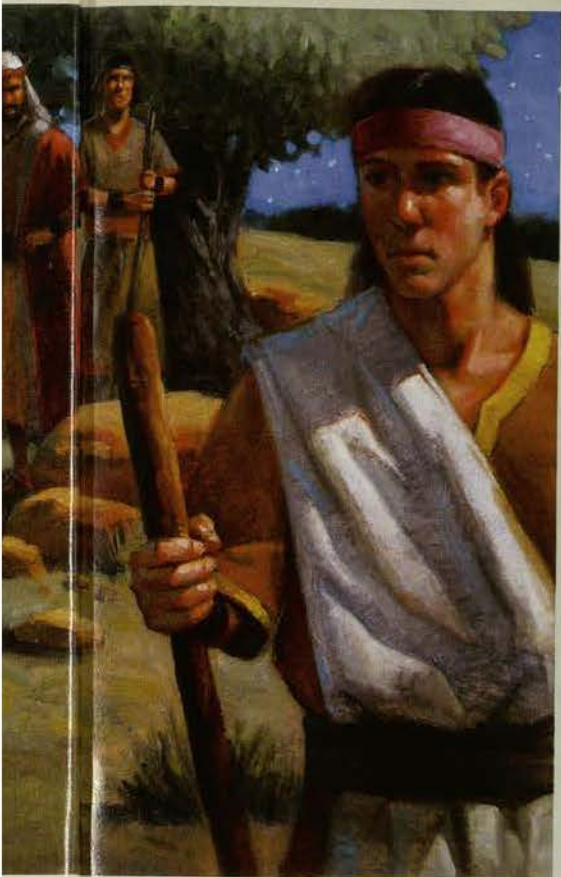
Vores samtale syntes at lette hans bekymring, og vores forhold fortsatte som før. Så da han ringede en lørdag eftermiddag for at slå op med mig, blev jeg meget overrasket. Han sagde, at han slet ikke kunne forestille sig at være gift med mig – eller nogen anden. Han troede bare ikke på ægteskabet mere.

Den næste times tid genopfriskede vi det, vi tidligere havde talt om, men jeg kunne ikke overtale ham. Han hviskede: »Jeg er ked af det,« og så lagde han på. Jeg sad helt stille på min seng med tårerne løbende ned ad kinderne. Jeg var lamslået.

Lidt senere bankede min værelseskammerat på min dør. »Kommer du med til stavsconference?« spurgte hun. Jeg havde slet ikke lyst til at tage nogen steder hen eller foretage mig noget, men jeg tog en kjole på og satte mig ind i hendes bil.

Da vi nåede frem, var den første, jeg fik øje på, den kvinde, som havde undervist ved familieaftenslektionen flere måneder tidligere. Ingen af os sagde noget, men vore øjne mødtes,

Tilskyndelsen til at »gå tilbage og hente pladerne« drejer sig ikke kun om, at Nefi skulle hente en hellig optegnelse. Den drejede sig også om mig.

og i mit sind hørte jeg en stemme sige mit navn og fortsætte: »Gå tilbage og hent pladerne.«

Nu vidste jeg pludselig, hvad den tilskyndelse omfattede. Det drejede sig ikke bare om en fortidig profet, som hentede en hellig optegnelse. Det drejede sig også om mig. Det betød, at selv om Jake ikke troede på ægteskabet, så kunne jeg godt gøre det. Jeg kunne håbe på det og bede om det og arbejde hen imod det – ikke med ønsketænkning, men på en aktiv bered-mig-selv-dagligt-fordi-dette-er-Guds-plan-for-hans-børn-agtig måde. Det betød ikke, at jeg skulle gå tilbage til Jake og holde fast ved ham, indtil jeg fik ham »kørt træt« med hensyn til ægteskab, men det betød heller ikke, at jeg straks skulle begynde at date en ny. Det var i

orden for mig at sørge og heles.

Men jeg skulle undgå at svælge i selvmedlidenhed. Jeg kunne modstå fristelsen til at være hånlige over for Jake – eller mænd i almindelighed. Jeg kunne finde venner, som troede på ægteskabet og så frem til det. Og jeg kunne som Nefi stole på en kærlig himmelsk Fader, som ikke giver nogen befaling – hvad enten det så drejer sig om at hente en gammel hellig optegnelse eller gifte sig og stifte familie – uden at han bereder en udvej, så vi kan udføre det.

Jeg befinder mig stadig i »fuldførelsesstadiet« – ikke i det »fuldførte« stadie. Jeg er endnu ikke gift, men jeg er taknemlig for de gode datingoplevelser, som jeg har

haft – oplevelser, der er blevet beriget af den nye indsigt i udholdenhedens rolle i opnåelsen af retfærdige mål.

Jeg føler mig også trøstet og opbygget af at vide det, som ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum lærte os om Nefis mønster for udholdenhed. Han sagde:

»Selv efter to mislykkede forsøg forblev Nefi sikker i sin sag. Han sneg sig ind i byen hen mod Labans hus uden at kende alle svarene. Han bemærkede: »Jeg blev ført af Ånden uden på forhånd at vide, hvad jeg skulle gøre, og dernæst tilføjede han meget væsentligt: *Alligevel gik jeg af sted*.« (1 Ne 4:6-7; fremhævelse tilføjet).

Nefi var villig til at forsøge igen og igen og yde sit bedste. Han gav udtryk for sin tro på, at han ville få hjælp. Han nægtede at miste modet. Men fordi han handlede, havde tillid til Herren, var lydige og benyttede sin handlefrihed korrekt, fik han vejledning. Han blev skridt for skridt

inspireret til succes og blev med sin mors ord »givet ... *magt* [til at] ... udføre det, som Herren har befaleet (1 Ne 5:8; fremhævelse tilføjet).«¹

Dette princip om udholdenhed begrænser sig selvfølgelig ikke til dating. Det gælder også dem, der er kronisk syge og ikke er sikre på, om de muntert kan se endnu en smertefyldt dag i møde; det ægtepar, der stræber efter at løse udfordringerne i deres ægteskab; de forældre, der i årevis beder for et barn på afveje; den teenager, som bliver drillet i skolen på grund af sin tro; de missionærer, der har arbejdet i dagevis uden at under-vise en eneste gang. Vi er alle på en måde blevet befaleet at vende tilbage og hente pladerne.

Og ligesom Nefi kan vi gøre det. Med mod, udholdenhed og tro kan vi udrette *alt* det, som Herren har befaleet os. ■

NOTE

1. Richard G. Scott, »Lær at erkende svar på bønners«, *Stjernen*, jan. 1990, s. 30.

GIV ALDRIG OP

»Udholdenhed er en positiv, aktiv egenskab. Det er ikke uvirksom, passiv venten eller håb om, at der vil ske noget godt. Udholdenhed giver os håb ved at hjælpe os til erkendelse af, at den retfærdige ikke skal lide under nogen fejltagelse, medmindre han giver op og ikke længere forsøger at nå fremad.«

Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum, »Giv aldrig op«, *Stjernen*, jan. 1988, s. 6.

Ældste Marvin J. Ashton (1915 – 1994)

De Tolv Apostles Kvorum

Et kvalitetsliv er Guds største ønske for os. Livet skal leves under de omstændigheder, som vi nu engang befinder os i. Der burde ikke være nogen venteperiode ...

Vi skal alle leve med de rette prioriteter og hensigter. Vær ikke for hård i din vurdering af dig selv. Mål i stedet dig selv på, hvorvidt du efterlever Jesu Kristi evangelium eller ej.

Jeg kan godt lide det livssyn, som min ven, Carol Clark, udtrykte ... da hun sagde, at den personlige udfordring ikke er at vente med held, men at leve rigt, fuldt og glædeligt. Målet er ikke at vente på den rette person, men at være den rette person.

»Det sjove ved livet er at overvinde forhindreninger, mens man muntert håber, at alt nok skal ordne sig ... Jeg indrømmer villigt, at det at måtte leve med, at mine drømme ikke er blevet indfriet, har vist sig at gøre mig mere mild og ydmyg, fordi det har været så hårdt. Men vi har de fornødne redskaber, og derfor kan jeg fortsætte, selv om jeg indtil nu har tabt i kærlighed – det eneste, som jeg har ønsket mig mere end noget andet, bortset fra det at være retskaffen ...

Sidste sommer beklagede jeg mig til en ven, som ikke er sidste dages hellig, og sagde, at jeg var udkørt, at jeg ikke havde noget sjov, men levede som en robot. Uden videre sympati svarede hun: »Hvad tror du, at det her er? En generalprøve? Det her er dit liv, Carol. Gør noget ved det.« Jeg havde ventet et trøstende skulderklap og

Bliv et kvalitetsmenneske nu

et venligt ord. I stedet fik jeg smidt den barske virkelighed lige i ansigtet. Hun havde selvfølgelig ganske ret. Jeg tillagde ikke mit liv værdi, så jeg følte ikke, at det havde nogen værdi. Jeg tog hjem og læste lignelserne om sædemanden og om talenterne og ændrede mit livssyn. (*A Singular Life*, red. Carol L. Clark og Blythe Darlyn Thatcher, 1987, s. 35-36).

Brødre og søstre, læg jeres liv om, hvis det er det, der skal til. Vent ikke. Fyld i stedet jeres liv med tjeneste, uddannelse, personlig udvikling,

kærlighed til alle og andre meningsfyldte karaktertræk. Lev hver dag fuldt ud ...

... Jeg vil anbefale jer at lære jeres himmelske Fader at kende. Lær at elske ham. Husk altid på, at han elsker jer og vil vejlede og støtte jer, hvis I bare vil give ham mulighed for det. Tag ham med i jeres beslutninger. Fortæl ham om jeres hjertesorger og smerte. Tag ham med på råd, når I gør jeres personlige værdi op. »For se, dette liv er tiden for menneskene at berede sig

til at møde Gud, ja, se dette livs dag er dagen for menneskene at udføre deres arbejde» (Alma 34:32-34).

Når I stræber efter at være et kvalitetsmenneske, så tal dagligt med jeres himmelske Fader, som kender jer bedre end nogen anden. Han kender jeres talenter, styrker og svagheder. I er her på jorden på dette tidspunkt for at udvikle og forædle disse egenskaber. Jeg lover jer, at han vil hjælpe jer. Han kender jeres behov. ■

Fra »Be a Quality Person«, Ensign, feb. 1993, s. 64-67.

Spørgsmål og svar

»Hvordan kan jeg have rene tanker, når jeg ser så megen usømmelighed omkring mig?«

Det kan synes, som om man ikke kan gå nogen steder i dag uden at se mennesker, som er usømmeligt klædt, hvad enten det er i hverdagen eller i mediernes. Du kan måske ikke altid styre dine omgivelser, men du kan styre dine tanker.

Hvis du ser en, som er udfordrende klædt, kan du hurtigt kigge væk eller fjerne dig fra situationen. Hvis en uren tanke dukker op i dit sind, så vælg ikke at dvæle ved den, men skub den ud med rene tanker. »Lad dyd uophørligt pryde dine tanker, da skal ... Helligånden ... være din stadige ledsager« (L&P 121:45-46). Rene tanker gør dig gladere og lader dig have Åndens indflydelse hos dig.

Gør det til en vane at have rene tanker. Prøv at omgås folk, der klæder sig sømmeligt og undgå situationer, hvor du kan se folk, der er usømmeligt klædt. Bed din himmelske Fader om hjælp. Lær salmer eller skriftsteder udenad, så du har noget godt at tænke på, når du bliver fristet. Læs regelmæssigt i skrifterne og kom i templet, hvis det er muligt. Så har du noget positivt at tænke på, hvis du ser en, som er usømmeligt klædt. ■

Vi er ikke af verden

Vi bør huske på, at vi er i verden, men ikke af verden. Vi er særlige sønner og døtre af vor elskede himmelske Fader. Af den grund frister den onde os mere, men vi må være stærkere end fristelsen. Verdslige mennesker klæder sig udfordrende, fordi de ikke ved, at legemet er et helligt tempel. Men det ved sidste dages hellige. Derfor skal vi stræbe efter at holde os dydige og rene. Hvis dårlige tanker trænger sig ind i vores sind, bør vi straks søge vor himmelske Faders hjælp i bøn, for ingen kan hjælpe os bedre end han.

Dayana H., 19 år, São Paulo i Brasilien

Bed dine venner om hjælp

Som den eneste sidste dages hellige i sjette klasse på min skole, er jeg udsat for vulgært sprog, umoral og gruppepres. Men ved skoleårets begyndelse forklarede jeg mine venner, hvad mine standarder er, og at jeg holder fast ved dem. I løbet af skoleåret har de lært mine kirkestandarder at kende. Dine venner hjælper dig, hvis du forklarer dine værdier og standarder for dem. Mine venners indstilling, påklædning og sprog har forandret sig til det bedre. Jeg har erfaret, at hvis de virkelig er ens venner, så hjælper de en med at tænke rene tanker og hjælper en med at holde sig på den lige og snævre sti.

Celia N., 12 år, Virginia i USA

Bøn virker

Jeg opdagede, at når jeg kæmpede for at have rene tanker, var bønnen mit bedste redskab til at holde sindet rent og lade Åndens indflydelse være med mig overalt. Jeg beder hver morgen til min himmelske Fader om hjælp til at have rene tanker og modtage vejledning i løbet af dagen, og om aftenen takker jeg ham, fordi han hjalp mig med at få et bedre forhold til ham og holde mig langt væk fra usømmelighed og holde mine standarder. En bøn hver morgen og aften kan hjælpe dig med at indbyde Ånden til at være med dig, når du møder verdslig modgang. »I skal være standhaftige og urokkelige, altid rige på gode gerninger« (Mosi 5:15).

Gunnar R., 16 år, Wisconsin i USA

Vi er templer

Lad være med at kritisere folk omkring dig, hvis de klæder sig udfordrende, for du skal have gode tanker. Vær et eksempel

for dem ved at vise, at du følger kirkens standarder. Og hjælp folk ved at elske dem og fortælle dem, at vor himmelske Fader elsker dem og ønsker, at de skal være moralsk rene i tanker og handling. Renhed er vigtig for vores frelse, for vi er Guds templer.

Maricris B., 19 år, Quezon City i Filippinerne

Efterlev evangeliets lærdomme

Jeg ved, at vi kan have rene tanker, hvis vi studerer skriften og anvender dens lærdomme i praksis. Når vi anvender de værdier, vi lærer i Kirken, i praksis, når vi læser *Til styrke for de unge*, og når vi går i templet, kan vi have rene tanker.

Jossi O., 16 år, Antioquia i Colombia

Sindet er en scene

I Forkynd mit evangelium

er der et afsnit, som omtaler dyd. Der står, at vores sind er som en teaterscene. Kun en person kan optræde på scenen ad gangen. Når vi tænker rene, dydige tanker, er vores sind fokuseret på disse tanker, og så kan scenen ikke erobres af uværdige tanker. Dyd er en af Jesu Kristi egenskaber, som vi er blevet befalet at udvikle. I kirken lærer vi, at vi altid skal tænke på noget rent, men når noget urent

frister os, kan vi synge vores yndlingssalme eller tænke på vores yndlingskriststed. Den bedste hjælp findes i 2 Ne 32:9: »Bed altid og bliv ikke træt.«

Ældste McEachron, 21 år, João Pessoa-missionen i Brasilien

Betragt andre som Guds børn

Du styrer, hvordan du reagerer på det, du ser. Bare fordi noget er der, behøver du ikke at give det plads på dit sinds scene. Du vælger dine tanker; vælg at holde dem rene. Undgå så vidt muligt at se det, der er upassende, og klæd dig altid passende. Betragt så dem, du kommer i kontakt med, som Guds børn, de har et guddommeligt potentiale og er elsket af vor himmelske Fader. Når jeg betragter andre som Guds børn, er det svært at blive andet end bedrøvet, når jeg ser udfordrende påklædning.

Amy S., 19 år, Utah i USA

TÆNK PÅ NOGET GODT

»Nogle dårlige tanker kommer af sig selv. Andre kommer, fordi vi indbyder dem gennem det, vi ser på

... Den slags er overalt omkring jer, men tag ikke del i dem. Arbejd på at holde jeres tanker rene ved at tænke på noget godt. Sindet kan kun tænke på én ting ad gangen. Brug den kendsgerning til at presse grimme tanker ud.«

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum, »Træf de rigtige valg«, Stjernen, jan. 1995, s. 35.

NÆSTE SPØRGSMÅL:

»Hvorfor har min familie problemer, selv om vi går i kirke, holder familieaften og stræber efter at adlyde evangeliet? Hvad mere kan vi gøre?«

Send dit svar inden den 15. maj 2010 til:

Liahona, Questions & Answers 5/10
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Eller send det i en e-mail til:
liahona@ldschurch.org

Indlæg kan blive redigeret på grund af længde eller klarhed.

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges din e-mail eller dit brev: (1) fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed (eller gren), (4) stav, (5) din skriftlige godkendelse og, hvis du er under 18 år, dine forældres tilladelse (e-mail-tilladelse godkendes) til at trykke dit svar og dit billede.

En fars favntag

Jeg mistede min far, da jeg var syv. Den deraf følgende tvivl var lige ved at få mig fra at stole på min himmelske Fader.

Luiz Fernando Maykot

Min familie skulle til at forlade festen, men jeg ville løbe på rollerblades. Min far omfavned mig og spurgte, om jeg ville blive der, så han kunne tage mig med ud at løbe på rollerblades.

»Nej!« svarede jeg vredt.

»Du kan stole på mig,« sagde han.

Andre ville hjem, så vi satte os ind i bilen. Ti minutter senere var vi ude for at trafikuheld. Jeg blev mirakuløst reddet, men min far omkom. Det »nej!« var det sidste, jeg sagde til ham, og han blev det sidste menneske, jeg omfavned i mange år.

I de næste 11 år gik mit liv konstant ned ad bakke. Jeg mistede troen på mig selv og begyndte at mistro alle. Mit liv var så ulykkeligt, at jeg en dag, da jeg var 18 år kæmpede med voldsom håbløshed og tryglede Gud om at vise mig vejen til et lykkeligt liv.

En uge senere opsøgte to missionærer mig. De viste mig en bog og sagde, at jeg skulle bede om at få at vide, om den var sand. Det, de bad om, virkede enkelt, men sårene fra

min fars død var dybe, og jeg mente, at mit møde med missionærerne var en tilfældighed og ikke et svar fra en Gud, som elskede mig.

Men jeg læste alligevel Mormons Bog og bad om at modtage et svar – dog ikke med oprigtigt hjerte. Det ville jo trods alt betyde, at jeg skulle stole på Gud, tage imod ham og hans svar. Det var lettere at antage den lettilgængelige kritik af Kirken. Og jeg havde også opdaget, at de store historiske personligheder, jeg havde hørt om i skolen, var lurvede i kanten. Sæt Joseph Smith var ligesom dem?

Men til sidst blev jeg dog døbt og bekræftet. Jeg vidste, at jeg havde brug for et mål i livet, og jeg syntes om Kirken og dens medlemmer. Men nu er jeg klar over, at jeg blev medlem uden at have et ægte vidnesbyrd, et, som brænder i hjertet. Den tro, jeg havde, udsprang af, at jeg blev klar over, at

Kirkens kritikeres argumenter var overfladiske. Selv om jeg var mistroisk, nåede jeg et punkt, hvor det føltes overvældende at bevare den tro. Jeg var blevet præsenteret for Kirken som følge af min mistro og min sorg, og nu vendte jeg tilbage til den tilstand.

Så jeg traf en afgørende

beslutning: Jeg ville bede, men denne gang gøre det, som Moroni opfordrede os til, med »tro på Kristus«, »oprigtig hensigt« og et »oprigtigt hjerte« (Moro

10:4). Den dag, jeg havde valgt, fastede jeg og bad om vejledning. Jeg tilbragte hele dagen med at overveje det, der var sket.

Den aften knælede jeg ned ved min seng. Jeg bøjede hovedet og spurgte min himmelske Fader, om Mormons Bog var sand.

Jeg huskede straks al min tvivl. Jeg lukkede mine øjne, knugede mine hænder sammen og spurgte igen – oprigtigt, med hensigt og med tro på vor Frelser.

Verden syntes at stoppe. Jeg følte mig varm og omsluttet af lys. I 11 lange år havde jeg længtes efter dette, og endelig blev jeg atter omfavnet af en far – en himmelsk Far. Endelig havde jeg fundet en at stole på. »Ja,« sagde jeg med tårer i øjnene, »jeg stoler på dig.« ■

Mit vrede svar var det sidste, jeg sagde til min far, og han blev den sidste, jeg omfavned i mange år.

SE FREMAD

Se fremtiden
klarere ved at sætte
templet i fokus.

(Se »Jeg elsker Herrens tempel«, *Børnenes sangbog*, s. 99).

TIL DE UNGE MÆND **OM DATING**

Unge Mænds hovedpræsidentskab

Hvad er dating?

Unge mænd, dating er, når I beder en ung pige om at deltage i og være sammen med jer til en planlagt social aktivitet.

Hvorfor er dating vigtig?

Dating kan være en dejlig lærerig oplevelse for både jer og den unge pige, I går ud med. Man kan lære meget om sig selv, og man kan udvikle forståelse, respekt og påskønnelse for Guds enestående og dyrebare døtre.

Det kan synes meget fjernt, men ægteskabet er en af de vigtigste beslutninger i livet. Jeres teenageår er ikke tidspunktet, hvor man træffer den beslutning, men passende dating hjælper jer til at forberede jer på at træffe den beslutning, når tiden er inde. Dating giver jer mulighed for at udvikle sociale færdigheder, som hjælper jer til at blive mere selvsikre og tiltrækkende over for de unge piger, I går ud med. I vil få forståelse for og blive tiltrukket af dem, der besidder de kvaliteter og egenskaber, som er vigtige at finde hos en evig livsledsager. Passende dating hjælper

jer også med at være værdige og beredte på at blive gift i templet for tid og al evighed med den rette person på det rette tidspunkt.

Alt dette bidrager til, at I kan nyde en af livets største velsignelser: Et lykkeligt og fremgangsrigt ægteskab.

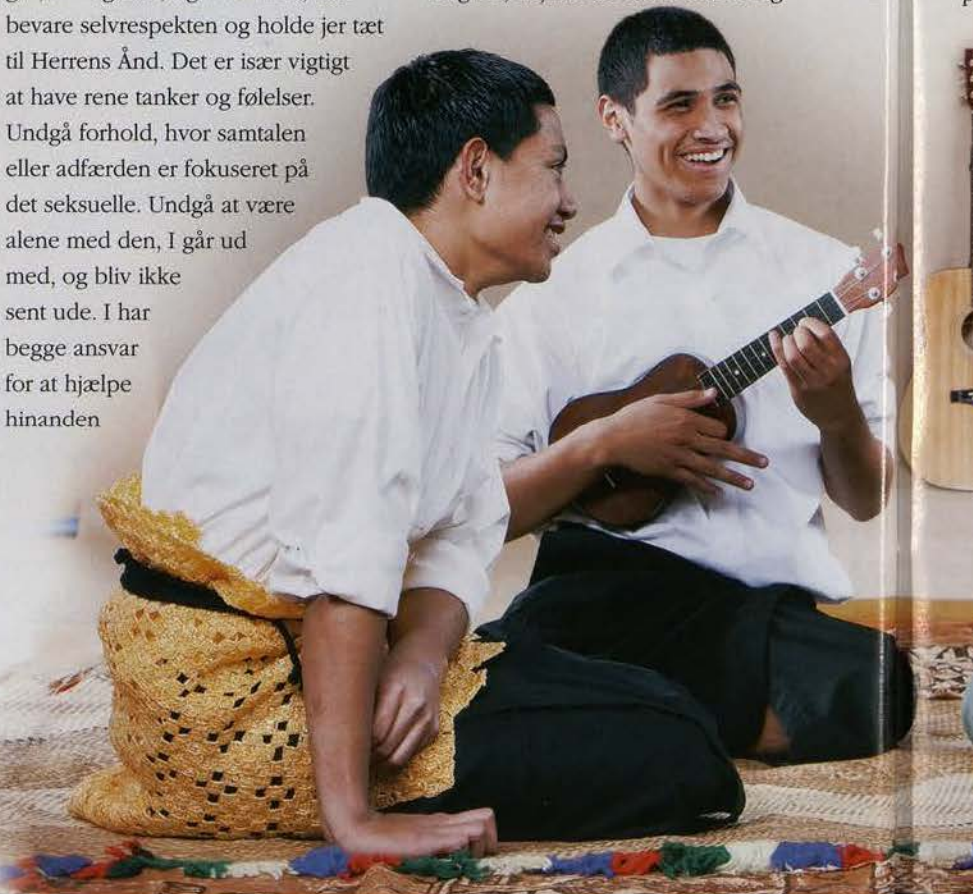
Hvad er de passende standarder for dating?

Herrens profeter har rådet til, at man ikke dater, før man er mindst 16 år gammel. Når man begynder at date, bør man kun date dem, der har høje standarder, og i hvis selskab, man kan holde på sine standarder. Deltag altid i sunde aktiviteter, som gør, at I og den, I går ud med, kan bevare selvrespekten og holde jer tæt til Herrens Ånd. Det er især vigtigt at have rene tanker og følelser. Undgå forhold, hvor samtalen eller adfærden er fokuseret på det seksuelle. Undgå at være alene med den, I går ud med, og bliv ikke sent ude. I har begge ansvar for at hjælpe hinanden

med at værne om præstedømmets og kvindelighedens hellighed og beskytte hinandens ære og dyd. Vær altid venlig og respektfuld over for den unge pige, som I inviterer ud eller modtager en invitation fra, og opfør jer sådan under hele daten.

Når I begynder at date, bør I gå ud med et eller flere andre par. Undgå at gå ud med den samme for ofte eller at udvikle et seriøst forhold for tidligt.

Husk at bevare en balance i jeres tilværelse, selv om I går ud på dates. I bør ikke gå så ofte ud på date, at det skader jeres familieliv eller afholder jer fra at klare jer godt i skolen eller at udvikle færdigheder og talenter. Sørg for, at jeres forældre møder og

»Venner er personer, som gør det lettere at efterleve Jesu Kristi evangelium.«

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum

GODE RÅD OM DATING TIL DE UNGE PIGER

Fra Unge Pigers hovedpræsidentskab

Dating er sjov! Dating er en mulighed, hvor I kan udvikle og styrke jeres venskaber med unge mænd. Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum gav et enkelt og indsigtfuldt svar på definitionen af en ven: »Venner er personer, som gør det lettere at efterleve Jesu Kristi evangelium.«¹ Gå ud med unge mænd, som får jer til at ønske at blive en bedre person. »Vær jeres bedste,« så I kan være en god indflydelse på dem, I går ud med.²

Bliv den type person, som I gerne ville gå ud med

I kan allerede nu begynde at udvikle de kvaliteter, som gør jer attraktive og interessante.

- **Smil!** Ja, smil og vær glad. Så vil jeres smil være smittende og hjælpe andre til at nyde jeres selskab.
- **Vær åndeligt i form.** Gør det, som drager jer tættere på Helligånden, så han kan være jeres stadige ledsager.
- **Vær fysisk i form.** Tag vare på jeres krop, vær aktive og fremelsk sunde spisevaner. Vær velplejede.
- **Udvikl jeres interesser og talenter.** Få al den uddannelse, som I har mulighed for. I bør læse gode bøger, lytte til god musik, sætte jer ind i aktuelle begivenheder eller lære et fremmedsprog.
- **Opfør jer som en Guds datter.** Vær ikke fremfusende, højtråbende, vulgær eller sjofel. Det kan godt være, at I ser den form for adfærd i film, men det sømmer sig ikke for en ung pige, som forstår sin identitet som en datter af Gud.
- **Styrk jeres sociale færdigheder.** Vær venlig, imødekommende og hensynsfuld mod andre. Øv jer i at konversere. Lær passende etikette og gode manerer. Alt dette hjælper jer til at blive sådan et menneske, som andre har lyst til at omgås.
- **Vær interesseret i mennesker.** Vis interesse for andre og det, som de synes om. Stil spørgsmål, der får dem til at føle sig godt tilpas og hjælper jer til at lære dem bedre at kende.

godkender den unge pige, som I går ud med.

Vi opfordrer jer til at deltage i velplanlagte datingaktiviteter, som er enkle, positive, i et rimeligt prisleje og som hjælper jer med at lære den unge pige at kende. ■

- **Sæt grænser.** Lad ikke nogen udnytte jer. Værn om jeres renhed.
- **Efterlev standarderne i *Til styrke for de unge*.** Vær ikke bange for at tale om dem med dem, I går ud med. Lad være med at sænke jeres standarder for nogen. Hvis nogen forventer, at I skal gøre det, så er han eller hun ikke jeres venskab eller selskab værd.
- **Hjælp andre med at blive deres bedste.** Sørg for, at de bliver bedre mennesker, fordi de har været ude med jer. Selv om I ikke har mulighed for at date meget, kan I smile og vinde nye venner. Vælg at være optimistisk. Selv skuffelser under dating kan være udviklende. Enhver person, I møder, kan berige jeres liv, og I kan velsigne andre, når I viser jer fra jeres bedste side.

Vælg dem, I dater, med omhu

Dating giver mulighed for at lære unge mænd at kende som forberedelse til ægteskabet. Vær forsigtig med, hvem I dater. Når I overvejer at gå ud med en ung mand, så vær sikker på, at han har høje standarder og altid vil hjælpe jer med at efterleve Jesu Kristi evangelium. Her er nogle spørgsmål, som I kan stille jer selv:

- Har han en stærk og god karakter?
- Er han pålidelig og til at stole på?
- Er han ærlig?
- Er han respektfuld og venlig mod andre og mod mig?
- Er han uselvisk?
- Respekterer han mine forældre, og ærer han sine egne forældre?
- Ærer han sit præstedømme?

- Motiverer han mig til at være mit bedste?
- Er han værdig til at komme i templet?

Hav det sjovt og vær sjov på date, når I lærer andre at kende. Planlæg spændende aktiviteter sammen. Nogle af de sjoveste dates kan omfatte noget så enkelt som at lave mad sammen. Eller overvej et tjenesteprojekt. Man kan iagttage den anden og lære vedkommende bedre at kende ved at gøre noget aktivt frem for blot at sidde og se en film.

Vores profet har sagt: »Når du dater, skal du behandle ham eller hende med respekt og forvente, at han eller hun viser dig den samme respekt.³ Vi ved, at I vil være en positiv indflydelse på alle de unge mænd, I dater – og alle jeres venner, som ser jeres retskafne eksempel.

Når I fortsætter med at udvikle jeres evner og talenter, så træf vise valg i jeres venskab med andre og bliv en retskaffen indflydelse, så vil jeres år med at date blive positive, belønnende og sjove. Det er en tid til at have høje mål, forvente det bedste og blive alt det, som vor himmelske Fader har til hensigt, at I skal blive. I er en datter af vor himmelske Fader; han elsker jer, og det gøre vi også. ■

NOTER

1. Robert D. Hales, »This Is the Way; and There Is None Other Ways«, i *Brigham Young University Speeches of the Year, 1981-1982, 1982*, s. 67.
2. Thomas S. Monson, »Vær dit bedste«, *Liahona*, maj 2009, s. 67.
3. Thomas S. Monson, »Standards of Strength«, *New Era*, okt. 2008, s. 5.

FOTO AF TEMPLET I MONTREAL I QUEBEC © LAURENT LUCIUX

Se mod templet

I har et stort og vigtigt ansvar for at vælge, ikke blot hvem I vil gå ud med, men også hvem I vil giftes med ...

»Jeg vil råde jer til at bevare et evigt perspektiv. Sørg for, at ægteskabet i jeres fremtid er et tempelægteskab. Der findes ikke en scene så smuk, et tidspunkt så helligt som denne særlige dag, hvor I bliver viet. Da og der får I et glimt af celestial glæde. Vær opmærksom; tillad ikke fristelse at fratøve jer denne velsignelse.«

Præsident Thomas S. Monson, »Whom Shall I Marry?« *New Era*, okt. 2004, s. 4, 6.

Vores side

SKRIFTERNE ER MIT ANKER

Da jeg begyndte i seminar som nyt medlem af Kirken, havde jeg aldrig forestillet mig, at skrifterne skulle blive mit anker, mit skjold og værn, min trøst og glæde. Takket være skrifterne har jeg lært tapre Guds mænd at kende, mænd, som kæmpede for deres tro og deres familie, og som altid gik fremad, trofaste og urokkelige i Kristus. De var ydmyge, tålmodige og fyldt med kærlighed, næstekærlighed og tro. Jeg ved, at de havde et stærkt ønske om, at vi, der lever i dag, skulle efterleve hvert eneste princip, som forkyndes i skrifterne.

Hver eneste af disse helte fra skrifterne har gjort indtryk på mig, men den mest fascinerende af dem alle var en, der var ydmyg og lydlig fra barnsben, en, som var det fuldkomne eksempel, en, som hele menneskeheden skylder meget. Manden er Jesus Kristus. Jeg har ikke ord, der kan udtrykke min taknemlighed til ham.

Seminar lærte mig, at skrifterne ikke blot skal oplagres i hukommelsen, men anvendes i hverdagen. Jeg er taknemlig for mine gode undervisere, som virkelig var redskaber i Herrens hænder.

Giccelly D., Venezuela

»Jeg kan sige om Herren: »Min tilflugt og min borg, min Gud, som jeg stoler på« (51 91:2)

MIT YNDLINGS-SKRIFTSTED

D&C 122:7-9

Jeg blev dybt rørt af disse vers. Jeg tror, at disse ord, som blev udtalt til Joseph Smith, ville kunne trøste ethvert af Guds børn. Hvor ofte virker vore prøvelser ikke ulidelige? Men med stor barmhjertighed og kærlighed lover Gud os, at vore prøvelser tjener os til bedste.

Dovile B., Litauen

DETTE ER DIN SIDE

Dette er dine sider – her kan du fortælle andre unge, hvad evangeliet betyder for dig. Her er noget af det, du kan se frem til at læse på disse sider, og hvad du kan bidrage med:

- Oplevelser eller viden, som har hjulpet dig til at forstå og efterleve evangeliet bedre.
- Et fotografi i høj opløsning, som du selv har taget, med et skriftsted som tekst.
- En god oplevelse, som du har haft, mens du arbejdede med Pligt mod Gud eller Personlig fremgang.
- Din kommentar til et skriftsted, som inspirerer dig. Vedlæg et billede af dig selv, hvis du har lyst.
- Feedback om *Liahona*: Hvilke artikler syntes du om at læse?

Send din historie, dit foto eller din kommentar i en e-mail til liahona@ldschurch.org. Skriv venligst »Our Space« i emnelinjen og vedlæg dine forældres tilladelse (indføjet i din e-mail) til at trykke det, du sender os. Indlæg kan blive redigeret på grund af længde eller klarhed.

Få det til at ske

Det er, hvad disse unge kvinder fra Indien siger, eftersom deres enkle tjenesteprojekt skabte begejstring for familieaften i hele deres gren.

Richard M. Romney

Kirkens Tidsskrifter

De unge kvinder fra Chennai 2. Gren i Chennai Distrikt i Indien ville gerne tilskynde grenens medlemmer til at holde familieaften. Det varede ikke længe, før de fandt på en enkel, men praktisk idé. De fremstillede familieaftenshjul: Et skema med en drejeskive, så man kan holde styr på, hvem, der skal bede bøn, undervise og forberede en »godbid«.

Papirshjulene var enkle, men farverige. De blev samlet under en aktivitet for Unge Piger i kirkebygningen en aften. Og hver af dem blev udsmykket med billeder af den

familie, som det var tiltænkt. To af de unge piger, Sushmitha Santhosh Kumar på 15 og hendes søster Sujetha på 14 blev især begejstrede, da de hørte, at de og deres familie som nye medlemmer af Kirken skulle have det første hjul.

»Efter GUF tog vi som gruppe hen til deres lejlighed og overrakte hjulet til deres far,« siger Daisy Daniel på 16. »Hele familien virkede glade.« Familien havde allerede talt om familieaften med fuldtidsmissionærerne, og hjulet gav dem et yderligere incitament til at følge op på det, de havde lært.

De unge piger fremstillede hjul nok til at give til alle primarybørnenes familier i grenen. Så fremstillede de flere hjul, som fuldtidsmissionærerne kunne give til nye medlemmer.

»Mange af os i grenen er nye medlemmer, og vi er ikke vant til at holde familieaften,« siger Daisy. »Men jeg har et vidnesbyrd om, at familieaften kan hjælpe børn og forældre med at trække på samme hammel, og jeg håber, at når disse familier ser familieaftenshjulet, så tænker de: »Godt, vores kirkemedlemmer elsker os, og de har givet os denne påmindelse, så lad os holde familieaften.«

HØJESTE PRIORITET

Vi råder forældre og børn til at prioritere familiebøn, familieaften, skriftstudium og instruktion i evangeliet samt sunde familieaktiviteter højest. Uanset hvor værdige eller relevante andre krav eller aktiviteter måtte være, må de aldrig få lov til at erstatte de guddommeligt fastsatte pligter, som kun forældre og familier kan udføre på rette måde.

Brev fra Det Første Præsidentskab, 11. feb. 1999; se *Liahona*, dec. 1999, s. 1.

Hun forudser, at familieaften snart bliver en ugentlig tilbagevendende begivenhed for mange i grenen.

En god tjeneste fører en anden med sig

Familieaftenshjul er blot et af flere tjenesteprojekter, som disse unge kvinder har udført. For at sørge for, at en enke i grenen ikke skulle føle sig ensom, udsmykkede de unge piger en kurv og fyldte den med mange korte, glade håndskrevne noter. »Der er ikke nogen, der kan tage sig af hende,« siger Daisy. »Så vi ville minde hende om, at grenens medlemmer tænker på hende.« De unge piger afleverede personligt kurven og forklarede, at hun skulle læse en note hver dag, så hun kunne få noget at smile ad.

Kurven med små noter gav inspiration til noget andet. De unge piger besluttede at skrive takkebrev til hinanden. »Hver af os skriver et smukt brev til hver af de andre,« forklarer Monisha Kalai Selvam på 13.

Længe leve familieaften!

Ved hjælp af disse og andre aktiviteter lærer de unge piger i Chennai 2. Gren, at selv enkle tjenestegerninger kan bringe folk tættere på Frelseren. Det kan sagtens være, at grenens medlemmer længe vil huske familieaftenshjulene, fordi så mange af dem fik et og allerede anvender det. Men skulle hjulene blot være en midlertidig påmindelse, så er det også i orden.

»Enhver kan fremstille deres eget hjul eller oversigt eller bare sætte sig med blyant og papir og udarbejde en plan,« siger Daisy. »Vi ved bare, at det er vigtigt for alle at holde familieaften, og vi ville gerne være med til at få det til at ske.« ■

SKRIFTERNE HJÆLPER OGSÅ

Skrifterne er også en vigtig del af familieaften – bare spørg de unge mænd i Chennai 2. Gren. Da de hørte om den stigende interesse for familieaften, besluttede de at finde skriftsteder, der, med forældrenes vejledning, kunne anvendes i lektionerne. Her er nogle af dem, de foreslog:

Karhikeyan Venkatesan på 18 siger, at Alma 32:21, 28 er alle tiders skriftsteder til en lektion om tro. »Alma sammenligner Guds ord med et frø, så det er let at tale om frø, og om hvordan de vokser,« siger han. »Dette skriftsted har hjulpet mig med at øge min tro, så jeg kan bære vidnesbyrd om det for andre.«

Hans 16-årige bror, Meganathan, slår op på Alma 36:3, et skriftsted, der taler om tillid. »Alma siger, at hvis man sætter sin lid til Gud, så vil han hjælpe en,« siger Meganathan. »Vi bør stole på vor himmelske Fader. Intet er for stort for Gud; han kan hjælpe dig med ethvert problem.«

Daniel Stephen på 15 læser 3 Ne 18:20 op og siger, at det kan anvendes i en lektion om bøn. »Jeg holder meget af det skriftsted, fordi det siger, at hvad som helst man beder sin himmelske Fader om i Jesu Kristi navn, som er retfærdigt, det får man. Lad være med at bede om dårlige eller tåbelige ting. Bed om det, der er godt. Hvis man følger Ånden, hjælper det en til at vide, hvad man skal bede om.«

Unge Mænds præsident Bharath Raj Ramesh Babu på 19 siger, at han ville benytte 1 Ne 19:9 i en lektion om Jesus Kristus. »Skriftstedet siger, at verden regner Kristus for intet, men at han vil være venlig og langmodig over for dem. Han viste kærlighed til alle, uanset hvad de gjorde mod ham, og det har lært mig at være mere venlig.«

Der er selvfølgelig mange skriftsteder, som kan anvendes som en del af en familieaftenslektion. Drøft det med din familie. Hvilke skriftsteder kunne I anvende?

Har din familie haft en god familieaften, som byggede på et skriftsted? Fortæl os om det gennem liahona@ldschurch.org.

Karhikeyan

Meganathan

Daniel

Bharath Raj

TIDLIGT SØNDAG MORGEN

Charles W. Dahlquist II

Tjente som hovedpræsident for Unge Mænd fra 2004 til 2009

Disse unge mænd fra Fiji står tidligt op og vandrer langt, men de er ivrige efter at udføre deres pligt.

Det er lørdag aften i Waila Menighed i Nausori Stav på Fiji. Dagens ansvar er udført, og de aronske præstedømmebærere har beredt sig på sabbatten og er nu samlet hjemme hos bror og søster Maiwiriwiri. De spiser et lille måltid, inden de begynder deres faste – fulgt af en nats søvn på en måtte i familien Maiwiriwiris hjem.

Det bliver tidligt morgen for disse unge mænd i Det Aronske Præstedømme. Længe før daggry står de hurtigt op, ifører sig deres hvide skjorter og slips og deres mørke bukser, og kl. 6 har de forladt bror og søster Maiwiriwiris hjem parvis – ligesom missionærerne. Hvert af disse kammeratskaber har en særlig rute, som de følger, så de kan være i kirke kl. 10, når præstedømmemødet begynder. Det er deres ansvar at stoppe

ved hvert medlems hus på deres rute og indbyde dem til at betale fasteoffer.

Disse unge mænd går fem kilometer fra familien Maiwiriwiris hus i den ene ende af menighedens område til kirkebygningen i den anden ende. Det giver dem mulig-

hed for at udføre deres pligt og indbyde medlemmer af Kirken til at tage del i det storslåede værk og at drage omsorg for enkerne og for deres brødre og søstre ved at bidrage med fasteoffer. Præsident Alipate Tagidugu fra Nausori i Fiji Stav

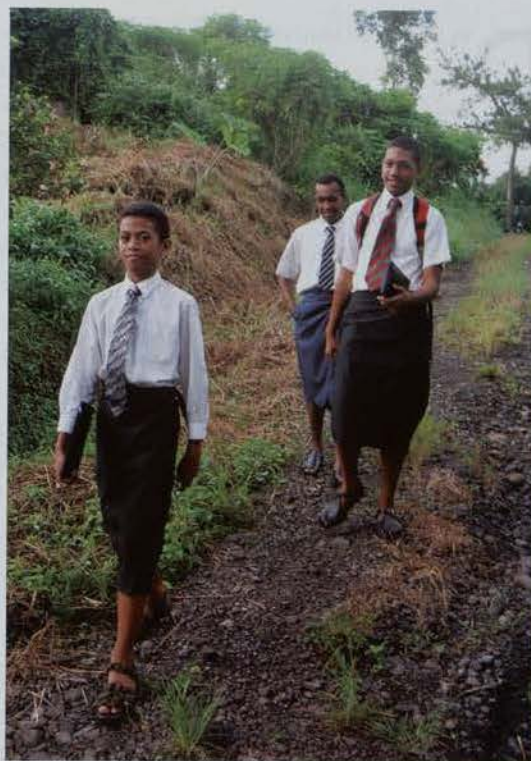
bemærkede, at takket

være denne indsats fra Det Aronske Præstedømme, er fasteofferydelserne steget med 20 procent.

Og hvad der er lige så vigtigt er, at de unge mænd får mulighed for at udføre deres pligt og hjælpe menighedens medlemmer med at

Lærerens pligt er altid at våge over kirken og at være hos dem og styrke dem ... »og påse, at alle medlemmer gør deres pligt« (L&P 20:55).

Hvor er det dog en velsignelse for disse præstedømmebærere at vide, at de har indbudt medlemmer til at komme Frelseren nærmere.

Dagen begynder tidligt, men smilende går de unge mænd fra den ene ende af menigheden til den anden og indsamler fasteoffer undervejs.

holde deres dåbspagter:

»Eftersom I ... nærer ønske om at komme ind i Guds fold og at blive kaldt hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette;

ja, og er villige til at sørge med dem, der sørger, ja, og at trøste dem, der står i behov for trøst, og at stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder, hvor I måtte befinde jer, ja, indtil døden, så I kan blive forløst af Gud og blive regnet blandt dem i den første opstandelse, så I må få evigt liv« (Mosi 18:8-9).

Disse storslåede unge mænd ser ikke det at indsamle fasteoffer som en byrde, men som en velsignelse. De ifører sig med glæde deres hvide skjorte og slips, står villigt tidligt op og banker på medlemmernes døre tidligt om morgenen for at indbyde

dem til at tage del i de velsignelser, som udspringer af at betale et gavmildt fasteoffer.

Mens jeg betragtede disse ung mænd berede sig på og udføre deres pligt som præstedømmebærere, tænkte jeg på, hvilken vidunderlig velsignelse det vil være for dem hele deres liv at forstå betydningen af at indbyde Kirkens medlemmer til at komme Frelseren nærmere ved at betale fasteoffer. De bliver meget bedre missionærer og meget bedre ægtemænd og fædre på grund af deres indsats i præstedømmet.

De vil bedre kunne forstå dette skriftsted om Herrens folk: »Og Herren kaldte sit folk Zion, fordi de var af ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed, og der fandtes ingen fattige blandt dem« (Moses 7:18). ■

Det begyndte med en gave, som far tog med hjem som en overraskelse til sine tre døtre. Vi piger kiggede ned i den pippende papkasse og hvinede af fryd. Små ællinger! Vi kunne ikke vente med at stikke hånden ned og snuppe en. Vi hev så meget i far, at han næsten tabte kassen.

»Tag det roligt, piger,« lo han. »Der er en til jer hver!«

Det overraskede mig, hvor lille den ælling føltes i min hånd. Dens lille varme krop føltes på størrelse med en tokrone i min hule hånd, og den vejede heller ikke meget mere.

»Orv, hvor er den let!« udbrød jeg. »Jeg forstår godt, at små ællinger kan flyde!«

Far lo igen, mens han gik ud i køkkenet til mor. Far elskede overraskelser, især dem, der fik hans familie til at smile. Så kom jeg i tanker om vores soppebassin. Det ville være det perfekte hjem til vores nye ællinger.

»Hent det gamle plastic

soppebassin i garagen, Nora,« sagde jeg til min søster.

Mens haveslangen i baghaven pumpede klart, køligt vand ud i soppebassinet, så vi nærmere på vores ællinger og gav dem navne. Min havde en lille brun plet på sit runde næb og latterligt store svømmefødder.

Pludselig kom jeg i tanker om mine venner. De ville le ad min begejstring for de nye kæledyr. Så kom jeg i tanker om, at mine venner ikke ville kigge forbi de næste par dage. Deres forældre havde givet dem lov til at slå lejr i bjergene i nærheden. De skulle cykle på en gammel grusbane, vælge en god lejrplads og slå telt op. De skulle have det rigtig sjovt, og bagefter ville de komme hjem og grine og snakke om deres lejr tur. Min mor havde ikke givet mig lov. Hun sagde, at jeg var for ung!

Da soppebassinet var fyldt, samledes vi piger om det i spænding. Vi satte vores små baskende, rappende fugle på vandet og PLOP – så sank de

til bunds. De sank alle tre!

Vi stak hurtigt hænderne ned i bassinet og reddede de stakkels, druknende ællinger. Hvad var der gået galt? Vi havde ikke bedt dem om at gøre noget vanskeligt, som fx at svømme. Det eneste, de skulle gøre, var at flyde. Er det ikke let for en and?

»Hvad skete der?« spurgte min søster.

»Måske forskrækkede vi dem!«

Vi blev enige om, at det nok var, som når små børn skal lære at gå. De skal jo falde nogle gange. Vi besluttede at prøve en gang til.

»En, to, tre, nul!«

Plump! Plump! Plump! De sank som små blykugler.

Heldigvis for ællingerne nænede vi ikke at efterprøve vores teori om, at de bare skulle øve sig. Da Nora foreslog, at vi skulle føntørre dunene, stormede vi alle tre ind i huset. Forsigtigt tørrede mine to søstre de stakkels fugle med min lyserøde hårtørrer, mens jeg ringede

NÅR ÆLLINGER IKKE KAN FLYDE

*Vi antog, at vore ællinger ville nyde vandet.
Men vi skulle blive klogere.*

Wendi Wixom Taylor

til det nummer, som stod på papkassen.

»Hallo, hr. Det er os, der lige har købt – ja, altså, vores far har lige købt – tre små ællinger. Ja, hr. Der er altså et problem med vores ællinger. Vi vil gerne have, at vores ænder kan flyde.«

Det, som manden havde at sige, var helt nyt for mig. Jeg var slet ikke klar over, hvor meget jeg havde lært, før jeg hørte mig selv forklare det til Nora og Suzy:

»Forstår I, de dunede fjer er ikke vandaf-

visende. De suger vand til sig. Vi skal vente en uge eller to, indtil deres krop danner den voksagtige olie, som gør deres fjer vandtætte.«

»Men det passer da ikke,« sagde Nora. »Jeg har da set små ællinger følge med deres mor ude på floden.

»Der er utallige måder, hvorpå I kan vise jeres mor og far kærlighed. I kan adlyde dem og følge deres lærdomme, for de vil aldrig føre jer på afveje. I kan behandle dem med respekt.«

Præsident Thomas S. Monson, »Vær et eksempel«, *Liahona*, maj 2005, s. 112.

De var bare få dage gamle.«

»Det forklarede manden mig også. Når ællingerne bliver født, lægger moderen sine vinger om dem for at holde dem varme. Olien fra moderens vinger bliver gnubbet af på ungerne. Når de er sammen med deres mor, kan de flyde. Men når de er alene, skal de være lidt ældre, før de kan klare sig i vandet.«

Det var i det øjeblik, at mine tanker vandrede videre til bjergene derude, hvor mine venner lå i telt. Måske ville min mor holde mig under sine vinger lidt længere. Jeg kærtegnede

min ællings lille ryg med en finger.

»Vi holder jer væk fra soppebassinet indtil videre, lille ven,« lovede jeg ham. Og som en strøtanke spurgte jeg den: »Savner du din mor?« ■

»Det er ikke en prøve, når du øver dig. Det gør ikke noget, at du spiller forkert, for du er jo ved at lære det. Stol på dig selv og hold ud.«

Andrea C.,
11 år

»Jeg øvede mig både før og efter skoletid. Bliv ved med at øve dig, indtil du kan det. Det er sjovt at spille klaver. Man kan hjælpe mange mennesker.« Erick V., 10 år

PRAKTISKE RÅD

Jan Pinborough
Kirkens Tidsskrifter

PIANISTER

»Niksen!«

»Det må være din spøg!«

»Det kan I godt glemme!«

Det er, hvad Andrea, Erick, Kristofer, Suzett og Yuridia fra Provo i Utah kunne have sagt, hvis I havde fortalt dem, at de skulle spille klaver ved deres næste primarynadvermødeprogram. Det var trods alt kun én af dem, der havde spillet klaver før!

Men deres primarypianist, søster

Perry, gav dem udfordringen – og de tog villigt imod den.

En gang om ugen modtog hvert af børnene en klaverlektion fra søster Perry, undtagen det barn, der allerede gik hos en spillelærer. Derhjemme øvede de sig så på elektriske keyboards. Meget hurtigt lærte de forenklede versioner af sangene fra nadvermødeprogrammet. De øvede sig også i Primary, mens de andre børn sang til.

Endelig oprandt den store dag. Hvert barn spillede en eller to sange. Var de nervøse, da de skulle spille

foran hele menigheden? Bestemt! Men det holdt dem ikke tilbage.

»Jeg var meget nervøs,« sagde Kristofer, »men jeg blev ved at have tro.«

Takket være deres tro og slid, klarede de det alle fint den dag. Og hvad var så det bedste ved det hele?

»Det var dejligt at kunne hjælpe til i kirken,« sagde Andrea. »Det er en stor velsignelse for mig.«

Nu kan børnene også spille til familieaften, ved dåb og når deres familier synger til nadvermødet. Fantastisk! ■

»Spil den sang, du bedst kan lide, først. Jeg øvede mig en time efter skoletid og også efter aftens-maden.« **Kristofer P., 8 år**

»Gå langsomt frem. Når du kender sangen bedre, kan du spille den hurtigere.« **Yuridia M., 11 år**

»Husk på at holde dine fingre krumme. Giv ikke op, hvis det går galt. Bliv ved med at prøve!« **Suzett M., 10 år**

PRIMARY

DU KAN OGSÅ LÆRE DET!

Børnene lærte at spille ud fra et hæfte, der hedder *Keyboard Course*. Du kan læse det på nettet eller printe det ud fra www.lds.org/churchmusic (på engelsk, fransk, portugisisk og spansk). Klik på **Learning Materials, Accompanying Others,** og **Keyboard Course Book and Audio**. I USA og Canada kan du med dine forældres tilladelse og hjælp bestille det fra ldscatalog.com.

Keyboards, som dem børnene brugte, kan også anskaffes fra Kirkens distributionscenter.

Men hvad nu, hvis du ikke har en klaverlærer? Måske kender din primary-præsident eller din biskop eller grenspræsident en, der kan hjælpe dig med at lære det. Hvis du er besluttet på det, skal du nok finde en udvej. Tænk på, hvor glad du bliver, når du kan tjene andre med musikkens gave.

Du kunne begynde med at lære »Frelseren bød« på s. 62 i dette nummer. Det er en af de sange, som din Primary muligvis synger til nadvermødeprogrammet i år.

EN SÆRLIG LÆRER

Børnenes spillelærer, søster Janice Kapp Perry, er komponist. Hun har skrevet »Jeg elsker Herrens tempel« og andre sange i *Børnenes sangbog*.

»Børnene er musikkens fremtid,« siger søster Perry.

Frelseren bød

Tostemmig

Ydmygt ♩ = 69-76

I. Frel - se - ren bød: »Mig føl - ge I må,«

så lad os i hans fod - spor gå.

Kun hvis vi ly - der Kri - sti bud,

bli - ver vi ét med him - lens Gud.

2. »Kom følg mig nu,« et enkelt ord,
rummer dog lys og sandhed stor;
lyt til det, når du savner mod,
sæt kun din lid til Herren god.

4. Ej blot på jorden skal vi gå
i Jesu fodspor for at opnå
at blive arving til vor Gud,
når vi er løst af jorden ud.

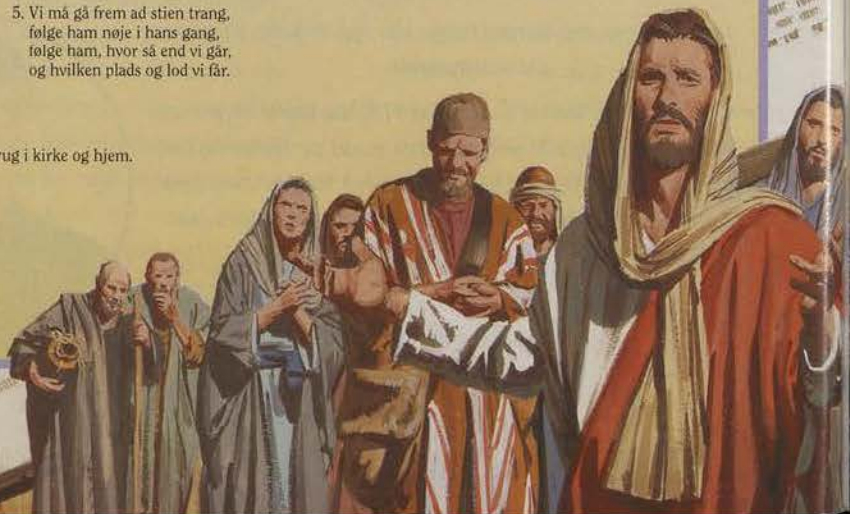
6. For alle riger, troner, magt,
hæder og ære, glæde, pragt
evigt det bliver dit, hvis du
lyder hans ord: »Kom, følg mig nu.«

3. Er det så nok, når blot vi her
på denne jord ham følger nær,
på denne tårevæde sti?
Nej, ham til himlen følger vi.

5. Vi må gå frem ad stien trang,
følge ham nøje i hans gang,
følge ham, hvor så end vi går,
og hvilken plads og lod vi får.

Tekst: John Nicholson, 1839-1909
Musik: Samuel McBurney, 1847-1909
Denne salme må kopieres til ikkekommerciel brug i kirke og hjem.

Matt 4:19
2 Ne 31:10-21

Vores side

Nogle gange synes jeg ikke, at jeg forstår alt om Kirken, eller også føler jeg, at jeg ikke har tro nok til at gøre noget bestemt. Når jeg har det sådan, beder jeg min himmelske Fader om hjælp. Jeg får næsten altid et svar. Jeg føler mig varm og tryk over det hele, og jeg får en fornemmelse af, at Gud lytter til mine bønner og elsker mig meget højt. De oplevelser styrker mit vidnesbyrd og får min kærlighed til Gud til at vokse.

Jeg ved, at Gud er vor Fader og elsker hver af os meget højt. Han lytter til vore problemer og sender Helligånden, som trøster os. Jeg ved, at han hører vore bønner og er glad, når vi er retskafne. Jeg bliver så glad, fordi jeg ved, at Gud elsker mig, og at jeg er medlem af Kirken. Jeg ved, at Jesus Kristus er hans Søn og vor Frelser.

Deveney R., 11 år, Schweiz

Viet Minh Tri P., 10 år, Cambodja

Carlos D., 8 år, Brasilien

Daniel K., 7 år, fra Danmark, er en glad og modig dreng. Han kan lide at hjælpe til i haven. Han kan også lide at hjælpe med at lave mad – især at rulle dej ud til pizza. Han er flittig i skolen og elsker at spille fodbold, svømme og klatre i træer. Han kan lide at hjælpe med at bygge bål til spejderaktiviteter. I kirken elsker han historier om Joseph Smith og Jesus, og han elsker at synge »Vælg kun ret«.

Hvis du gerne vil indsende en tegning, et foto, en oplevelse, et vidnesbyrd eller et brev til Vores side, så send en e-mail til liahona@ldschurch.org. Skriv »Our Page« i emnelinjen. Eller send et brev til:

Liahona, Our Page

50 E. North Temple St., Rm. 2420

Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Alle bidrag **skal** indeholde barnets fulde navn og alder, en forælders navn, menighed eller gren og stav samt forælders skriftlige tilladelse (e-mail er godt nok) til at trykke barnets foto og bidrag. Indlæg kan blive redigeret på grund af længde eller klarhed.

Præsident
Henry B.
Eyring

Førsterådgiver
i Det Første
Præsidentskab

Vær med til at fodre Frelserens lam

Frelseren var blevet korsfæstet og var derefter opstået. Hans disciple var taget til Galilæa. De havde fisket hele natten uden at fange noget. Da de nærmede sig kysten ved daggry, genkendte de ham ikke i første omgang. Han kaldte på dem og sagde, hvor de skulle kaste deres net ud, og da de gjorde det, blev deres net fyldt. De skyndte sig ind til kysten for at hilse på ham.

De fandt et bål, hvor der blev tilberedt fisk og brød. Så gav han dem en befaling, som stadig gælder for hver enkelt af os.

»Da de havde spist, siger Jesus til Simon Peter: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« Han sagde til ham: »Vogt mine får« (Joh 21:15).

Guds hellige har altid været underlagt om at **nære** hinanden åndeligt, især dem, der er svage i evangeliet.

Et barn kan gøre noget af det, der nærer andres tro. Børn kan invitere en nyomvendt til at komme med dem til et

møde. Børn kan smile og hilse på et nyt medlem, der kommer ind i kirkebygningen eller en klasse. Og Helligånden vil være vores ledsager, hvis vi gør dette.

Hvert ord, vi taler, kan styrke eller svække tro. Vi har brug for Helligåndens hjælp til at tale de ord, som vil nære og styrke.

Vi kan gennem ren og skær lydighed hjælpe Herren med at føre fårene hjem, hans får, og i hans arme hos deres Fader og vor Fader.

Jeg ved, at Jesus er Kristus. Jeg ved, at han lever. Og jeg ved, at han leder os i dette værk – hans værk – med at tilvejebringe evigt liv for hans Faders børn. ■

Fra en tale holdt ved oktoberkonferencen 1997.

At nære betyder at give mad.

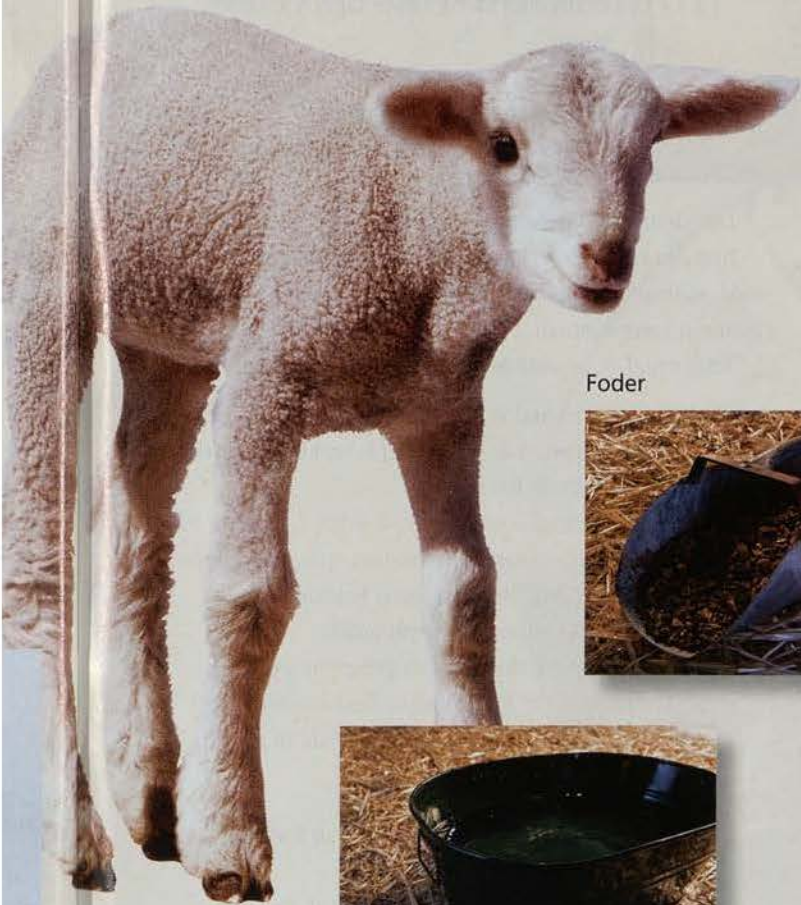
OMSORG FOR LAMMENE

Lam er svage og kan ikke forsvare sig selv. De har brug for omsorg, så de kan vokse sig sunde og stærke. Se på billederne af noget af det, som lam har brug for.

Beskyttelse mod ulve og andre farer

Et trygt sted at sove

Foder

Vand

HVEM ER FRELSESENS LAM?

Frelseren bad sine disciple om at vise særlig omsorg for mennesker, som ikke er stærke i evangeliet eller som er nye medlemmer af Kirken. Han kaldte disse mennesker for »lam«. De har brug for nogen, der kan hjælpe dem, så de kan vokse sig stærke – stærke i evangeliet.

Farvelæg billedet af det, som børn kan gøre for at hjælpe Frelserens lam. Og tegn så billeder af noget, du kan gøre.

Byd hvert nyt medlem i din klasse velkommen

Invitér venner med til Primary

Giv andre Liahona

Jesus Kristus gengav evangeliets fylde gennem Joseph Smith

Sandra Tanner og Cristina Franco

Forestil jer et glas fyldt med klart, rent vand. Hvis vi støder til glasset, spildes noget af vandet måske, så glasset ikke er fyldt mere.

I begyndelsen var evangeliets fylde på jorden. I mange år forkyndte profeterne evangeliet.

Da Jesus Kristus gik på jorden, oprettede han sin kirke. Han forkyndte evangeliets fylde: Tro på Jesus Kristus, omvendelse, dåb ved nedsænkning, Helligåndsgaven og lydighed mod befalingerne. Jesus viste alle mennesker, hvordan vi skulle leve. Han blev alles Frelser. Evangeliets glas var fyldt.

Men som årene gik, mistede man dele af evangeliet, fordi onde mennesker ændrede dem eller ikke adlød dem. Evangeliets fylde var ikke længere på jorden. Vor himmelske Fader lovede sine børn, at han ville give dem evangeliets fylde tilbage. Han kaldte Joseph Smith til at hjælpe sig med at genoprette evangeliets fylde.

Joh 3:16 lærer os, at vor himmelske Fader gav os sin Søn og evangeliet, fordi han elsker sine børn. Han kalder profeter til at undervise alle i sit evangelium, så vi kan kende vejen tilbage til ham.

Vi er velsignede at have evangeliets fylde i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vores evangelieglass er fyldt til randen, og vor himmelske Fader har lovet, at

evangeliet aldrig bliver taget fra Jorden igen.

Skriftstedsdagbog april 2010

Læs den sjette trosartikel i Den Kostelige Perle.

Lær denne trosartikel udenad.

Bed din himmelske Fader om at hjælpe dig med at vide, at Jesus Kristus har genoprettet evangeliets fylde gennem Joseph Smith.

Vælg en af disse aktiviteter eller find selv på en:

- Hjælp en anden med at lære denne trosartikel.
- Læs eller få nogen til at læse Joseph Smith – Historie i Den Kostelige Perle for dig.
- Lav det historiehjul, som findes på side 67. Klip de to hjul ud og sæt dem sammen med en split. Brug hjulet til at forklare andre, hvordan Jesus Kristus gengav evangeliets fylde gennem Joseph Smith.
- Vore missionærer forkynder det gengivne evangeliums sandheder over hele verden. Bed for dem. Bed om at få at vide, hvem du kunne indbyde til at lytte til missionærernes budskab.

Hvordan hjælper det, du gør, dig med at forstå den sjette trosartikel?

Skriv i din dagbog eller tegn et billede af, hvad du har gjort. ■

Jesus Kristus
gengav evangeliets
fylde gennem
Joseph Smith

TIL VENSTRE DEN FØRSTE BILDRINGSKOP AF JOSEPH SMITH, KAPPEL 1. KOPPEREN ER GAVET TIL HØJRE. ILLUSTRATIONEN I MIDTEN ER EN REPRÆSENTATION AF JOSEPH SMITHS GAVET TIL HØJRE. JOSEPH SMITHS GAVET TIL HØJRE ER EN REPRÆSENTATION AF JOSEPH SMITHS GAVET TIL HØJRE.

EN BRUDEKJOLE OG EN PLAN

Jane McBride Choate

»... ægteskabet er indstiftet af Gud«
(L&P 49:15).

Bygger på en virkelig begivenhed

Lori sad på sin storesøsters seng, mens Karyn pakkede sin tempeltaske. Karyn skulle giftes i dag.

Lori glædede sig til at komme til bryllupsreception om aftenen, men hun var også trist. Hendes storebror, som havde været på mission, kunne gå med Karyn i templet. Hendes forældre kunne også tage med. Men Lori og hendes to små brødre kunne ikke komme derind.

»Gid jeg kunne være sammen med dig i templet,« sagde Lori.

Karyn holdt op med at pakke og kiggede op. »Ja, det ville jeg også ønske, men du er jo lige udenfor. Og en skønne dag vil jeg tage med dig i templet, når du skal giftes.«

Lori var ikke helt så ked af det mere, men der var noget andet, hun tænkte på. »Hvordan vidste du, at du ville giftes med Matt?« spurgte hun.

Karyn satte sig ved siden af Lori. »For længe siden fandt jeg ud af, at vor himmelske Fader har en plan med mig. Og da jeg traf Matt,

Hver dag, når I vælger at efterleve budene, overholde jeres dåbspagter og stræbe efter at være mere som Jesus, forbereder I jer på at komme i templet.»

Vicki F. Matsumori, andenrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab, »Et smukt og kærligt sted«, *Lille Liahona*, jan. 2002, s. 30.

forstod jeg, at vi kunne fuldføre den plan sammen.»

»Har du gjort planen færdig?« spurgte Lori.

Karyn rystede på hovedet. »Matt og jeg vil have børn, gøre vores uddannelse færdig og meget mere.«

Lori kiggede på den smukke hvide brudekjole, som hang på Karyns skabsdør. »Hvor er din kjole smuk,« sagde hun.

Karyn smilede. »Det er en anden del af planen,« sagde hun. »Jeg har altid gerne villet giftes i templet, så min kjole skal være takkelig.«

Nogle få timer senere så Lori Karyn og Matt komme ud af templet. Deres ansigter strålede.

Lori løb hen til Karyn og slog armene om hende.

Flere uger senere fik Lori et billede med posten. Det var et foto af Karyn og Matt, der stod foran templet. Øverst på billedet havde Karyn skrevet: »Vor himmelske Fader har en plan med dig.«

Lori stillede billedet på sin kommode. Hun lovede sig selv, at hun en dag ville tage til templet, så hendes ansigt kunne stråle, ligesom hendes søster havde gjort. ■

»Vogt mine får«

Jennifer Holt

»Følg mig, og vogt mine får«
(L&P 112:14).

Bygger på en virkelig begivenhed

1

»Havde Jesus en masse får, mor?«

»Jesus sagde til Peter, at han skulle vogte hans får. Sådan kunne Peter vise Jesus, at han elskede ham.«

»Nej, lille skat. Jesus bliver nogle gange kaldt Den Gode Hyrde, og vi er så så hans får. Jesus lærte Peter, at hvis vi vil vise Jesus, at vi elsker ham, skal vi hjælpe andre.«

»Er det derfor, vi skal hen med tærte til søster Jacobs efter familieaften?«

»Ja, det er det. Men det ville være godt, hvis du tænkte på noget, du kunne gøre for at vise søster Jacobs, at du elsker hende.«

Olivia tænkte over, hvad hun kunne gøre. Hun kom i tanker om, at mor og bedstemor godt kunne lide de billeder, hun tegnede.

»Nu ved jeg det! Jeg kan lave et kort til søster Jacobs og tegne et billede på det!«

4

Olivia tegnede en smuk regnbue. Inde i kortet skrev hun: »God bedring! Kærlig hilsen Olivia.«

God bedring!
Kærlig hilsen
Olivia

Da Olivia og hendes familie nåede hen til søster Jacobs hjem, spurgte mor søster Jacobs, hvordan hun havde det. Søster Jacobs begyndte at græde.

»Jeg har lige fundet ud af, at jeg skal på hospitalet og opereres i morgen. Jeg er lidt bange.«

5

Mor rakte søster Jacobs tærten. Så gav Olivia hende det kort, som hun havde lavet.

»Tusind tak, Olivia. Det smukke kort og dit søde smil får mig til at føle mig bedre tilpas.«

6

Olivia følte det, som om nogen krammede hendes hjerte. Hun var glad for, at hun kunne hjælpe Jesus med at vogte hans får. ■

7

HJÆLP TIL FORÆLDRE:

Bed dine børn om at tænke på nogen, som de gerne vil gøre glad. Hjælp dem med at fremstille og aflevere et kort til vedkommende.

Find fåret

Chad E. Phares

Kirkens Tidsskrifter

Jesus lærte os, at vi kan vise vores kærlighed til ham ved at »vogte hans får« (se Joh 21:15-17). Det kan vi gøre ved at hjælpe andre. Disse børn vogter Jesu får ved at hjælpe deres nabo med at fjerne ukrudt i hendes have. Vi skal altid være på udkig efter folk, vi kan tjene.

Se om du kan finde de 10 får, som er skjult i dette billede, og sætte en ring om hvert af dem. ■

HJÆLP TIL FORÆLDRE:

Overvej at læse Joh 21:14-17 sammen med dine børn. Spørg dem, hvem Jesu Kristi får er. Forklar, at Herren forventer, at vi hjælper andre mennesker. Fortæl om engang hvor nogen hjalp dig.

Børnenes kunststudstilling

Find dine farver eller maling frem og vær klar til at skabe! I 2011 bliver kunst fra Primarybørn over hele verden udstillet i Kirkens historiske museum og i en kunststudstilling på nettet. Sådan her kan du medvirke:

1. Skab et kunstværk over emnet »Evangeliet velsigner mit liv«. Dit kunstværk kan skildre familier, templer, missionærer, profeter, skrifterne, naturen, tjeneste, pionerer, Primary eller kirkeaktiviteter.
2. Du skal være i alderen mellem 5 og 12 år, og du må kun sende ét kunstværk.
3. Dit kunstværk skal være udført på et fladt stykke papir eller stof. Det må ikke være større end 30 cm gange 36 cm, og det må ikke være indrammet.
4. Du må bruge farver, blyant, tusser, blæk, kulstift, akrylmaling, vandfarver, pastelfarver, oliefarver eller andre todimensionelle medier.
5. Giv dig god tid, så dit kunstværk bliver det allerbedste, du kan lave. Dit kunstværk bør fylde det meste af dit papir.
6. Skriv dit fulde navn bag på kunstværket. Lad en af dine forældre udfylde og underskrive nedenstående formular. Sæt så formularen fast bag på dit kunstværk med tape.
7. Dit bidrag skal være poststempelt før den 31. juli 2010. Du får ikke dit kunstværk tilbage.

Dit bidrag kan blive udstillet på kunststudstillingen i Kirkens historiske museum fra 1. januar til 30. juni 2011; i en kunststudstilling på hjemmesiderne for *Friend* og *Liahona*; eller på Vores side i *Liahona* eller i Our Creative Friends i *Friend*. Ikke alle indsendte værker anvendes eller udstilles.

SEND DIT BIDRAG TIL:

Children's Art Exhibit
45 North West Temple Street
Salt Lake City, UT 84150, USA

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges:

Barnets fulde navn _____

Alder _____

Land _____

Forældres e-mail-adresse eller telefonnummer _____

Jeg giver hermed min tilladelse til, at dette bidrag må anvendes på en udstilling, på Kirkens hjemmeside, i Kirkens tidsskrifter og til alle andre udgivelser.

Forælders eller værges underskrift _____

Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond

har stadig fremgang efter ni år

Ryan Kunz

Kirkens Tidsskrifter

Tyson Kemege, der som barn var ramt af børnelammelse og var forældreløs, voksede op i Nairobi i Kenya, hvor han aldrig sov på en madras og sjældent fik mad to gange om dagen. Han kom omkring ved hjælp af et par krykker.

Han besluttede sig for at studere informationsteknologi (IT) på Augustana College i Kenya, men uden familie og penge så det sort ud.

Bror Kemege, der nogle år tidligere havde tilsluttet sig Kirken efter at have afsluttet gymnasiet, kontaktede et missionærægtepar og fortalte dem om sine ønsker for fremtiden. Missionærerne sørgede for, at han fik kontakt med komiteen for Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond. Et lån fra Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond gav ham adgang til skolen.

«Jeg er den heldigste mand på jorden,» fortæller bror Kemege ofte missionærerne.

Bror Kemege har virket som leder af studenterrådet på Augustana University og har to kaldelser i sin menighed.

Ni år efter, at præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) for første gang bekendtgjorde programmet, har Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond flere end 38.000 deltagere i 42 lande. På trods af den verdensomspændende økonomiske

krise går det godt for Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond, og den hjælper mennesker som Tyson Kemege til at få en uddannelse, komme ud af fattigdom og bidrage til deres lokalsamfund.

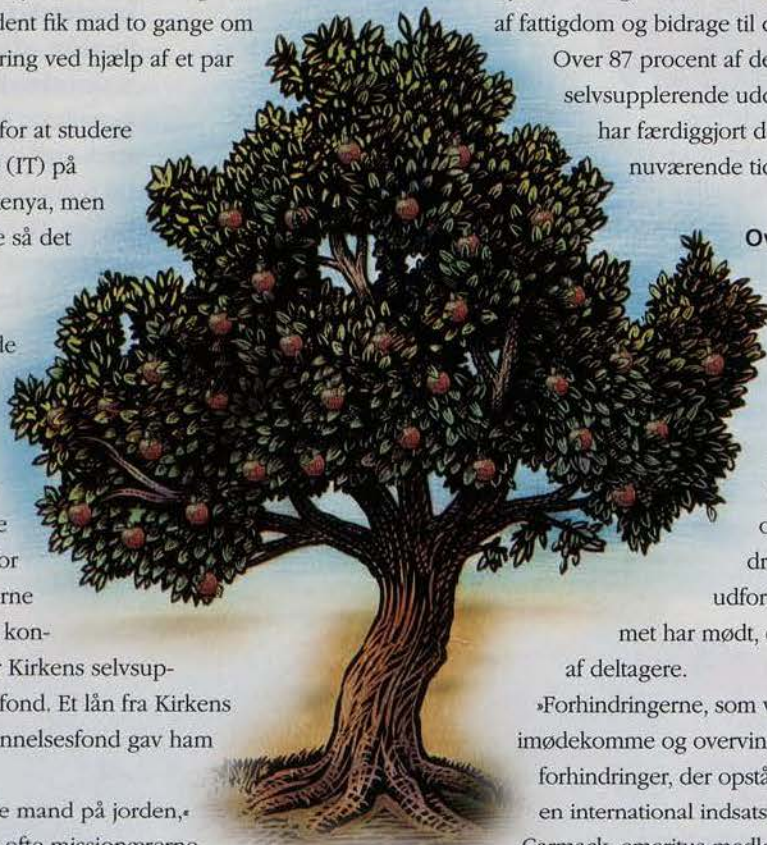
Over 87 procent af deltagerne i Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond, som har færdiggjort deres uddannelse, er på nuværende tidspunkt i arbejde.

Overvind udfordringer

Selvom programmet ikke er blevet truet af den økonomiske nedtur, så siger de, der fører tilsyn med programmet, at det har været nødvendigt at overvinde nogle udfordringer. En af de største udfordringer, som programmet har mødt, er det voksende antal af deltagere.

«Forhindringerne, som vi har været nødt til at imødekomme og overvinde, er de sædvanlige forhindringer, der opstår ved hurtig vækst og en international indsats,» siger ældste John K. Carmack, emeritus-medlem af De Halvfjerds og leder af fondet. «Nogle af forhindringerne har været at oplyse om programmet, gøre folk opmærksom på kravene og muligheden for at deltage i programmet samt hjælpe deltagerne i programmet.»

Programmet administreres af en relativ lille administrativ gruppe ved Kirkens hovedsæde, som omfatter få ansatte, missionærægtepar og lokale frivillige. To emeritus-generalautoriteter,

Udvalgte medlemmer kan blive velsignet ...

ældste Carmack og ældste Richard E. Cook, fører tilsyn med programmet.

For at administrere det verdensomspændende program samarbejder personalet og missionærerne med områdepræsidentskaber for at oplære områdeledere, som derpå samarbejder med lokale ledere for at oplære og bistå lokale undervisere, medarbejdere, frivillige og deltagere.

»Det var og er et nyskabende projekt,« siger Rex Allen, leder af undervisning og kommunikation i forbindelse med programmet. »Det er nyt på alle niveauer, så det har været vigtigt med oplæring og kommunikation.«

Hvordan virker det?

Programmet er muligt takket være flere hundredtusinder mennesker, som donerer penge til fondet. Alle pengene går til at bistå deltagerne.

For deltagerne begynder processen med en forberedelsesfase, der bliver koordineret gennem institutprogrammet, hvor medlemmet er indskrevet. Med hjælp fra SDH's arbejdsanvisningskontorer deltager de i »Planning for Success«-kurser og karriere-workshop, før de udfylder en låneansøgning online.

Når lånet er godkendt, går deltagerne i gang med deres uddannelse med en forståelse af, at de betaler deres gæld tilbage, så andre også kan få gavn af fondet. Deltagerne tilbagebetaler mere end 2,5 millioner dollar som afdrag på deres lån hvert eneste år.

Ældste Carmack fortæller, at programmet har fremgang ikke blot på grund af medlemmernes økonomiske støtte, men også på grund af dygtig ledelse. »Grundlæggeren af Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond er Gordon B. Hinckley,« siger han, »men præsident Thomas S. Monsons støtte og interesse er lige så stor om præsident

ved at tage del i frugterne fra Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond ...

og ved at tilbagebetale, så andre også kan blive velsignet.

Hinckleys. Præsident Monson har været med i processen fra begyndelsen og leder i dag programmet med profetisk indsigt.»

Resultaterne

Da programmet blev bekendtgjort ved aprilkonferencen 2001, sagde præsident Hinckley: »Med gode ansættelsesfærdigheder kan disse unge mænd og kvinder hæve sig fra den fattigdom, som de og generationerne før dem har kendt. De bliver bedre i stand til at sørge for deres familie. De vil tjene i Kirken og vokse i deres lederskab og ansvar. De vil tilbagebetale deres lån, hvilket vil gøre det muligt for andre at blive velsignet, ligesom de er blevet velsignet.« (»Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond«, *Liahona*, juli 2001, s. 60).

Programmets ledere ser hele tiden præsident Hinckleys ord gå i opfyldelse. 10 til 15 procent af de nuværende kirkeledere i lande, hvor Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond er blevet godkendt, er tidligere deltagere i programmet.

»Det er ikke en tilfældig drøm,« fortsatte præsident Hinckley. »Vi har hjælpekilderne fra vidunderlige og gavmilde venners godhed og venlighed. Vi har organisationen. Vi har den arbejdskraft og de hengivne Herrens tjenere, som vil gøre det til en succes. Det er helt igennem en frivillig indsats, som praktisk talt ikke koster Kirken noget. Vi beder ydmygt og taknemligt om, at Gud vil lade denne indsats få fremgang, og at den vil bringe rige og vidunderlige velsignelser til tusinder, ligesom den foregående organisation, Kirkens Emigrationsfond, bragte utallige velsignelser til dem, der gjorde brug af dens muligheder.«

Ni år senere har programmet fortsat fremgang, hvilket ifølge bror Allen er muligt takket være »en stor velvilje og en kolossal tro.« ■

Nye retningslinjer for Hjælpeforeningen velsigner medlemmerne

Julie B. Beck, Hjælpeforeningens hovedpræsident, bekendtgjorde for seks måneder siden under Hjælpeforeningens årlige møde nye retningslinjer for Hjælpeforeningen, og resultaterne er, at søstre over hele verden bliver velsignet.

De nye retningslinjer er blevet varmt modtaget, siger søster Beck og understreger, at medlemmer overalt i verden nu kan tilrettelægge deres møder i overensstemmelse med individuelle behov, hvilket giver en større fleksibilitet i en kirke, der ikke er begrænset til én kultur eller et sted.

»Det har været et positivt skridt for en global organisation,« siger søster Beck. »Vi elsker søstrene, vi har tillid til søstrene, og vi ved, at hvis de gør dette til et spørgsmål om tro og lydighed, så vil de ikke have nogen som helst problemer med det.«

Søster Becks tale, »Hjælpeforeningen: Et helligt værk« (*Liahona*, nov. 2009, s. 110) bør virke som officielle retningslinjer for møderne, og ledere i Hjælpeforeningen, der har spørgsmål til disse retningslinjer, bør tale med deres præstedømmeledere.

Generelle ændringer

Det blev bekræftet, at rådgiverne i Hjælpeforeningen bør følge præstedømmets mønster og skal kaldes første- og andenrådgiver. Kaldelsen, der tidligere var kendt som inspirationsleder for hjemmet, familien og den enkelte, bør kaldes for mødekoordinator i Hjælpeforeningen. Søsteren i denne kaldelse bør fortsat arrangere hjælpeforeningsmøder, som bliver afholdt på hverdage under præsidentskabets ledelse.

Hjælpeforeningens retningslinjer for møder

I sin tale fortalte søster Beck, hvordan møderne, som tidligere hed »inspirationsmøde for

hjemmet, familien og den enkelte«, nu blot skulle hedde hjælpeforeningsmøder.

Søster Beck beskrev, hvordan hjælpeforeningspræsidenten i menigheden skulle føre tilsyn med alle møder i Hjælpeforeningen og søge rådgivning hos biskoppen eller grenspræsidenten, som skal godkende alle mødeplaner.

Hjælpeforeningspræsidenten bør føre tilsyn

Møderne bør opfylde Hjælpeforeningens »velgørende og praktiske ansvar« for at styrke tro og personlig retskaffenhed samt sørge for den enkeltes og familiens åndelige og timelige behov.

med møderne, men kan bede første- eller andenrådgiveren om at være mødekoordinator – eller anbefale, at en søster i menigheden kaldes som mødekoordinator. Mindst et medlem af præsidentskabet bør være til stede ved alle møder.

Sædvanligvis bør møderne afholdes månedligt, men mindst en gang i kvartalet og ikke på søndage eller mandag aften. Biskoppen eller grenspræsidenten og hjælpeforeningspræsidenten beslutter, hvor ofte der skal afholdes møder, og søstrene bør ikke føle, at det er obligatorisk at deltage i disse møder.

Når præsidentskabet planlægger møder, bør de overveje faktorer som tid, omkostninger, sikkerhed og rejseafstanden.

Møderne bør opfylde Hjælpeforeningens »velgørende og praktiske ansvar« for at styrke tro og

personlig retskaffenhed samt sørge for den enkeltes og familiens åndelige og timelige behov.

Hjælpeforeningens præsidentskab bør prioritere emner, som opfylder Hjælpeforeningens formål, når de planlægger møderne. Møderne kan fokusere på et emne eller deles op i mere end en

klasse eller aktivitet. Generelt bør underviserne tilhøre menigheden eller staven.

»Passende anvendelse af hjælpeforeningsmøder vil øge Hjælpeforeningens evne til med større styrke at arbejde med præstedømmeledere i enhver menighed,« siger søster Beck. ■

Abonnenter vil modtage en opdateret udgave af hæftet om templer

Abonnenter på tidsskrifterne *Liahona* og *Ensign* vil modtage en opdateret udgave af hæftet *Templer i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige* i stedet for deres sædvanlige oktober-udgave 2010.

Dette hæfte er en opdateret udgave af en udgivelse, som er blevet trykt i mere end 50 år. Det begyndte i 1955 som en udgave af *Improvement Era*. Senere blev det til et særskilt hæfte, som siden er blevet opdateret otte gange. Den seneste udgave omfatter nye artikler og fotografier og bliver trykt på 45 sprog.

Sidste dages hellige profeter, deriblandt præsident Thomas S. Monson, har opfordret medlemmerne til at modtage deres egne tempelordinancer og derefter vende sig mod templet for at udføre ordinancer for deres forfædre.

Hæftet er tilsigtet at undervise i tempeltjenestens lærdomme og principper. Medlemmer af Kirken opfordres til at have mindst et eksemplar i deres hjem, så forældre kan bruge hæftet til at undervise om templer ved familieaften eller i andre situationer.

Der er noget for alle aldersgrupper i hæftet. De nye artikler i denne udgave omfatter »Templets velsignelser« af præsident Thomas S. Monson og »Forbered jer på templets velsignelser« af ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum. Hæftet indeholder også en artikel for unge: »Gør

templet til en del af jeres liv« og børn kan fra artiklen »Jeres vej til templet« lære om templet. Alle læsere vil nyde at se billederne af templer overalt i verden. Hæftet besvarer også almindeligt stillede spørgsmål for at hjælpe de medlemmer, som forbereder sig til at komme i templet for første gang.

Medlemmerne opfordres til at vise dette hæfte til deres familie og venner fra andre trossamfund. Ekstra eksemplarer af hæftet er tilgængelige på Kirkens distributionscentre og på LDScatalog.com.

**Til oktober
modtager
abonnenter
en opdateret
udgave af hæf-
tet om templer.**

Stavspræsidenter, biskopper og undervisere i tempelforbereidelsesklassen kan vælge at bruge dette materiale som en hjælpekilde til lærervejledningen *Begavet fra det høje* og hæftet *Forberedelse til at indtræde i det hellige tempel*.

Hvis det er relevant, kan præstedømmeledere give et hæfte til de medlemmer, som allerede har modtaget deres begavelse, for at minde dem om deres egne tempeloplevelser. Det kan også være formålstjenligt at hjælpe dem, der kommer tilbage til Kirken, og som forbereder sig på at blive beseglet i tempel.

»Dette hæfte er en vidunderlig ressource for alle medlemmer,« siger ældste Yoshihiko Kikuchi fra De Halvfjerds. »Det er en hjælp til at huske oplevelser i det hellige tempel, de tilknyttede pagter og velsignelser samt medlemmernes individuelle ansvar for at udføre slægtsforskning for at finde deres forfædre og aktivt deltage i tempeltjeneste, så de modtager de vigtige tempelordinancer.« ■

Hjælp os med at forbedre os

Liahonas medarbejdere søger medlemmer i alle aldre, der er villige til at give feedback på foreslåede artikler og indslag i de kommende udgaver. De, som er interesserede i at melde sig frivilligt til denne bedømmelseskomité af *Liahona*, skal have adgang til internet og være i stand til at kommunikere på engelsk. For at melde sig frivilligt sendes en e-mail til liahona@ldschurch.org. Skriv »Evaluation Committee« i emnelinjen. Vi vil fra tid til anden sende jer spørgsmål. Jeres feedback vil hjælpe *Liahona* til bedre at imødekomme læsernes behov overalt i verden. ■

KORTE NYHEDER FRA HELE VERDEN

Bekendtgørelse om nyt østeuropæisk områdepræsidentskab

Det Første Præsidentskab har bekendtgjort en ændring i det østeuropæiske områdepræsidentskab, som straks træder i kraft. Ældste Kevin W. Pearson, førsterådgiver i områdepræsidentskabet, er blevet forflyttet til Kirkens hovedsæde til en særlig opgave i missionsafdelingen. Ældste Wolfgang H. Paul fortsætter som områdepræsident med ældste Gregory A. Schwitzer fra De Halvfjerds som førsterådgiver og ældste Alexandr N. Manzhos, områdehalvfjerds, som andenrådgiver.

Byggegrunden til templet i Philadelphia i Pennsylvania er bekendtgjort

I november 2009 bekendtgjorde Det Første Præsidentskab, at templet i Philadelphia i Pennsylvania kommer til at ligge på 1739 Vine Street i Philadelphias centrum. Grunden støder op til Vine Street Expressway, er nabo til retsbygningen og ligger over for Logan Square, en fremtrædende seværdighed i Philadelphia.

Præsident Thomas S. Monson bekendtgjorde templet i oktober 2008. Der er på nuværende tidspunkt 130 fungerende templer i verden og yderligere 21 bekendtgjort eller under opførelse.

Datoer for templet i Vancouver er bekendtgjort

Templet i Vancouver i Britisk Columbia holder åbent hus fra den 9. april til den 24.

april 2010. Der er lukket om søndagen, og den 1. maj bliver der afholdt et kulturelt arrangement. Indvielsen bliver afholdt med tre sessioner søndag, den 2. maj, kl. 9.00, 12.00 og 15.00. De tre indvielsessessioner bliver transmitteret til alle kirkeenheder inden for tempeldistriktet. Templet åbner for ordinancer den næste dag. ■

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

Et nyt *Liahona*

Da jeg læste, at vi fra januar 2010 ville få et nyt *Liahona*, blev jeg nostalgisk. Siden jeg blev døbt som 17-årig, har tidsskriftet været mit evangeliske holdepunkt. Mit spæde vidnesbyrd blev styrket, når jeg læste om andre medlemmers oplevelser, og jeg vidste, at jeg ikke var alene. Jeg sætter stor pris på de numre, som jeg har samlet i årenes løb, for de indeholder inspirerede budskaber, der har hjulpet mig i tider med prøvelser.

Nu har vi fået en *Liahona*, som er mere moden og mere bred, men lige så sand som den første, jeg læste i 1992. Jeg takker jer af hele mit hjerte.

Julia A. Florian, Guatemala

En kilde til åndelighed og styrke

Liahona er for mig en stor velsignelse og en glæde. Det hjælper mig med at møde medlemmer fra hele verden, jeg lærer om deres lande og kultur, og jeg bliver styrket af deres tro. Tidsskriftet er en kilde til stor åndelighed og styrke, og det hjælper mig til at blive bedre.

Modesta Giuliani, Italien

Et mirakel i vores menighed

I min menighed var besøgsundervisningen sjælden og antallet af tempelbesøg var lavt. Som besøgsadministrator og tempeltjener bad jeg til, at dette måtte ændre sig. Jeg brugte ældste Richard G. Scotts konferencetale, »Tempeltjeneste: Kilden til styrke og kraft i svære tider« (*Liahona*, maj 2009, s. 43) til min tale både ved nadvermødet og i Hjælpeforeningen. Medlemmerne blev rørt. Besøgsundervisningen ligger nu på næsten 100 procent, og mange besøger templet samt anvender de trin, som ældste Scott beskrev i sit budskab. Tusind tak til ældste Scott for hans vidunderlige budskab og til jer for *Liahona*.

Ana Meza de Eulogio, Peru

Send jeres feedback eller forslag til liahona@ldschurch.org. Indlæg kan blive redigeret på grund af længde eller klarhed. ■

FORSLAG TIL FAMILIEAFTEN

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle få eksempler.

»Bliv et menneske af en vis kvalitet nu«, s. 45: Fremvis forskellige genstande (fx en blyant, Mormons Bog, *Liahona*, et par sko) og bed familien om at stille dem i rækkefølge fra den mest værdifulde til den mindst værdifulde. Tal om, hvorfor de valgte denne rækkefølge. Hvilke egenskaber gør et menneskes tilværelse værdifuld? Bed hver person om at gøre noget specifikt i den kommende uge for at blive et menneske af en vis kvalitet.

»Tidligt søndag morgen«, s. 56: Bed hvert familiemedlem om at tænke på en nabo, som kunne bruge et besøg eller en tjenestegerning. Planlæg at gøre noget i denne uge for den person. Læs Mosi 18:7-10 og tal om, hvordan det at hjælpe andre er en måde at holde vores dåbspagt på.

»Når ænder ikke kan flyde«, s. 58: Nævn nogle af familiens regler og tal om, hvordan de beskytter jer. Nævn også nogle af vor himmelske Faders befalinger og tal om, hvordan de beskytter os fysisk og åndeligt.

En lykkelig familieaften

For flere år siden bad min mand vores familie om at forberede sig på en ganske særlig familieaften. Vores fireårige datter bad om at måtte synge »Jeg er Guds kære barn«. Vores tiårige søn indledte med bøn. Vi følte Åndens stærke og vidunderlige tilstedeværelse.

Min mand fortalte os om nogle kirkelederes tanker og opmuntrede os til at forblive forenede i Jesu Kristi evangelium. Han gav derefter vores lille datter en fars velsignelse. Min mor og jeg fik også en velsignelse, og til sidst fik vores søn en velsignelse. Før min mand lagde sine hænder på vores søns hoved, talte han om, hvor taknemlig han var for præstedømmet og opmuntrede vores søn til at være værdig til denne myndighed.

Næsten halvandet år senere sagde vores datter: »Lad os holde en familieaften, som den vi holdt dengang.« Selvom jeg vidste, hvad hun mente, spurgte jeg hende, hvilken familieaften hun mente. Hun svarede: »Den, hvor vi græd meget og var meget lykkelige!«

Mariúcia Souza de Jesus Costa, Bahia i Brasilien

Jeres yndlingsfamilieaften

Send en beskrivelse af *din* yndlingsfamilieaften til liahona@ldschurch.org. ■

Forseglede grave

David L. Frischknecht

Undervisningsafdelingen

Dagen efter fars død, foretog min mor, mine brødre og søstre og jeg det nødvendige besøg hos bedemanden for at arrangere begravelsen. Vi skulle vælge en kiste og en grav, som kisten kunne anbringes i.

Mens vi overvejede mulighederne, bemærkede jeg en pjeces, der reklamerede for en bestemt type gravboks. Den hævdede blandt andet, at gravboksen var selvforseglende, og at der var 75 års garanti på seglet. Selv om det var en højtidelig lejlighed, morede garantien mig.

»Hvem tjekker seglet efter 75 år?« tænkte jeg. »Og hvis nogen skulle gøre det og opdage, at seglet ikke virkede, hvem yder så garantien? Hvad er chancen egentlig,« funderede jeg, »for, at den boks forbliver forseglet?«

Mens jeg tænkte det, blev mine tanker ledt til en anden grav, nemlig den, der beskrives i Matt 27. Denne gravboks, eller rettere gravhule, i en fjern tid og et fjernt sted, havde en åbning, der var dækket af en stor sten:

»Næste dag, dagen efter forberedelsesdagen, gik ypperstepræsterne og farisæerne sammen til Pilatus og sagde: »Herre, vi er kommet i tanker om, at denne bedrager, mens han endnu var i live, sagde: Efter tre dage opstår jeg.

Befal derfor, at graven skal bevogtes indtil tredjedagen, for at ikke hans disciple skal komme og stjele ham og sige til folket: Han er opstået fra de døde. For så bliver det sidste bedrageri værre end det første.«

Pilatus sagde til dem: »Her har I vagtmændskab. Gå hen og sørg for, at der bliver holdt vagt, så godt I kan.«

Påstandene i reklamepjecen syntes usandsynlige – ja, næsten latterlige – men de mindede mig om et løfte, som har evig garanti.

De gik så hen og sikrede graven med vagter og ved at sætte segl på stenen« (Matt 27:62-66).

Af alle de befalinger, der er blevet givet gennem historien af konger og generaler og herskere, er Pilatus' befaling om at sikre graven nok den mest nyttesløse.

Hvilken chance havde den grav for at forblive forseglet? Faktisk havde soldaterne ikke en chance for at udføre den ordre, eftersom der ikke var nogen chance for, at graven ikke ville blive åbnet: »Og se, der kom et kraftigt jordskælv. For Herrens engel steg ned fra himlen og trådte hen og væltede stenen fra« (Matt 28:2).

Takket være åbningen af den ene grav vil alle de gravhælvninger og grave, der nogensinde er blevet forseglet, blive åbnet igen. Med garanti.

Vor Frelsers Klippe udfrier os fra døden og helvede. Han er »opstandelsen og livet« (Joh 11:25). Ham ske tak for, at »helvede skal frigive sine fangne ånder, og graven skal frigive sine fangne legemer, og menneskenes legeme og ånd skal blive bragt tilbage til hinanden; og det sker ved den Israels Helliges opstandelses kraft« (2 Ne 9:12). ■

Han er ikke her, af Walter Rane

Frelseren forudsagde sin egen død og opstandelse. På vejen til Jerusalem fortalte han sine apostle:

«Se, vi går op til Jerusalem, og Menneskesønnen skal overgives til ypperstepræsterne og de skriftkloge, og de skal dømme ham til døden og overgive ham til hedningerne, og de skal håne ham og spytte på ham, piske ham og slå ham ihjel, og tre dage efter skal han opstå» (Mark 10:33-34; se også Joh 20:1-8).

T

020310
01 APR 2013 DANISH

#LDA1677259598/0#
KAREN BOZENDAHL
15 E NORTH TEMPLE RM 249
SALT LAKE CTY UT 84150 1600

Da præsident Spencer W. Kimball vandrede ad de stier, hvor Jesus vandrede, mindedes han mange vidner om Frelserens opstandelse, deriblandt Maria, som var blandt de første til at erfare, at »han er ikke her, han er opstået« (Luk 24:6).

Se »Opstandelsens vished«, s. 28.

Account #: 1677259598

25

